கல்கியின்

பார்த்திபன் கனவு

பாகம் - 3

kalkiyin2

pArttipan2 kan2vu

part-3, in tamil script, unicode/UTF-8 format

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to **tiru Bhaskaran Sankaran** of Anna University - KBC Research Center, MIT - Chrompet Campus, Chennai, India. for his dedication in publishing Kalki's Works and for the

help to publish them in PM with conversion to TSCII format.
Etext preparation, TAB level proof reading by **Ms. Gracy & Ms Parimala** of Anna Univ.-MIT Campus.
.
Web Version and TSC proof reading : **tiru N D LogaSundaram, selvi L Selvanayagi** Chennai
PDF version: **Dr. K. Kalyanasundaram** Lausanne, Switzerland. This webpage presents the Etext in Tamil script but in Unicode encoding.
To view the Tamil text correctly you need to set up the following:
i). You need to have Unicode fonts containing Tamil Block (Latha, Arial Unicode MS, TSCu_Inaimathi, Code2000, UniMylai,...) installed on your computer and the OS capable of rendering Tamil Scripts (Windows 2000 or Windows XP).

ii)Use a browser that is capable of handling UTF-8 based pages (Netscape 6, Internet Explorer 5, FireFox Mozilla,..) with the Unicode Tamil font chosen as the default font for the UTF-8 char-set/encoding view.

In case of difficulties send an email request to kalyan@geocities.com or kumar@vt.edu

ள Project Madurai 1999 - 2005
Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet. Details of Project Madurai are available at the website

http://www.projectmadurai.org/

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

கல்கியின்

பார்த்திபன் கனவு

பாகம்-3

உள்ளுறை அத்தியாயங்கள்

3.022	"நிஜமாக நீதானா?"	மின்பதிப்பு			
3.023	அருவிப் பாதை	மின்பதிப்பு	3.024	பொன்ன பிரிவு	
	வள்ளி				
3.025	சொன்ன சேதி	மின்பதிப்பு	3.026	படகு நகர்ந்தது	
3.027	புதையல்	மின்பதிப்பு	3.028	குந்தவி நிபந்தன	
3.029	சக்கரவர்த்தி கட்டளை	மின்பதிப்பு	3.030	நள்ளிர	
3.031	பைரவரும் பூபதியும்	மின்பதிப்பு	3.032	உறையூ சிறைச்ச	
3.033	அமாவாசை முன்னிரவு	மின்பதிப்பு	3.034	"ஆகா! இதென்	
3.035	தாயும் மகனும்	மின்பதிப்பு	3.036	பலிபீட	

3.037 நீலகேசி *மின்பதிப்பு* 3.038 என்ன தண்டனை

3.039 சிரசாக்கினை *மின்பதிப்பு* 3.040 கனவு நிறைவே

பார்த்திபன் கனவு
பாகம் - 3

அத்தியாயம் இருபத்திரண்டு
"நிஜமாக நீதானா?"

மரத்தடியில் வந்து நின்ற குந்தவிதேவி சற்று
நின்று கொண்டிருந்தாள். விக்கிரமன் திரு
வழியாக இல்லை. காவேரியின் நீர்ப் பிர
அவன் கண்களை அகற்றவில்லை. ஒரு சி
விக்கிரமனுக்கு அருகில் ஜலத்தில் போட்டா
சத்தத்துடன் கல் அப்பிரவாகத்தில் விழுந்
நீர்த் துளிகள் கிளம்பி விக்கிரமன் மே
குந்தவியின் யுக்தி பலித்தது. விக்கிரமன் தி
அவனுடைய கண்கள் அகல விரிந்தன. க

அவளைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான்
அவளை விழுங்கி விடுபவன் போல் பார்த்
உதடுகள் சற்றுத் திறந்தன. ஏதோ பேச யத்
ஆனால், வார்த்தை ஒன்றும் வரவில்லை.
விட்டுவிட்டு மறுபடியும் திரும்பிக் காவேரி
நோக்கினான். குந்தவி இன்னும் சற்று நேரம்
மரத்தடியிலிருந்து வந்து நதிக்கரையில்
பக்கத்தில் உட்கார்ந்தாள். அவள் உட்
விக்கிரமனும் இரண்டு மூன்று தடவை
திரும்பினான். ஒவ்வொரு தடவையும் சற்
பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு வேறு பக்
திருப்பிக் கொண்டான்.

சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு குந்தவி, "நான்
சொல்லிக் கொண்டு எழுந்திருந்தாள். விக்
அதிசயமடைந்தவனைப் போல் அவளைத்
"நீ பேசினாயா?" என்று கேட்டான். "
ஊமையில்லை! என்றாள் குந்தவி. குன்றா
விக்கிரமன் அவளைப் பார்த்துக் கொண்
குந்தவி மறுபடியும் போகத் தொடங்கி
போகிறாய்?" என்றான் விக்கிரமன் தழுதழு
பேசுகிற வழியைக் காணோம். அதனால்தா

என்று சொல்லிக் கொண்டே குந்தவி
விக்கிரமனுக்கு அருகில் வந்து உட்கார்ந்
பயமாயிருந்தது!" என்றான் விக்கிரமன். "
அபலைப் பெண்ணைக் கண்டு பயப்படுகி
கிளம்பலாமா?" "உன்னைக் கண்டு பய
"பின்னே?" "நான் காண்பது கனவா அல்ல
தோன்றும் சித்தப்பிரமையோ என்று நினை
ஒரு வேளை பிரமை கலைந்துவிடுமோ எ
குந்தவி புன்னகையுடன், "இப்பொழுது என்
கனவா, பிரமையா?" என்றாள். "இ
சந்தேகமாய்த்தானிருக்கிறது. நீ கே
கொள்ளாமலிருந்தால்....?" "இருந்தால் எ
நீதான் என்று உறுதிப்படுத்திக் கொ

இவ்விதம் சொல்லி விக்கிரமன் தன்னு
குந்தவியின் கன்னத்தின் அருகே கொண்டு
கனவுகளில் நிகழ்ந்தது போல் அந்த முகம்
போகவில்லை. குந்தவி தன் முகத்தைத் திரு
இல்லை. விக்கிரமனுடைய உள்ளங்கை, ம
மென்மையான குந்தவியின் கன்னத்தைத்
பிரிய விருப்பமில்லாதது போல் அங்கேயே
அந்தக் கையைப் பிடித்து அகற்றி, பழைய

மடிமீது வைத்தாள். புன்னகையுடன், "உம்(
தீர்ந்ததா? நிச்சயம் ஏற்பட்டதா?" என்றாள்.
பல விஷயங்கள் நிச்சயமாயின" என்றா
"என்னென்ன?" "நிஜமாக நீதான்
உட்கார்ந்திருக்கிறாய் வெறும் பிரமையோ
என்பது ஒன்று." "அப்புறம்?" "நீ கையினா
தெய்வ கன்னிகையல்ல; உயிரும் உணர்ச்
விக்கிரகமும் அல்ல; சாதாரண மானிடப் ெ
ஒன்று." "இன்னும் என்ன?" "இனிமேல் உ
உயிர் வாழ்வது எனக்கு அசாத்தியமான
ஒன்று."

குந்தவி வேறு பக்கம் திரும்பிக் கண்கள
கொண்டாள். பிறகு விக்கிரமனைப் பார்த்து,
ஞாபகம் இருக்கிறதா?" என்று கேட்டாள்.
கேள்வி கேட்டாய்! உன்னைத் தவிர வேறு
உண்டா என்று கேட்டிருந்தால் அதிகப் பொ
பகலிலும், இரவிலும், பிரயாணத்திலும், ே
கஷ்டத்திலும், சுகத்திலும் உன் முகம் என்
அகன்றதில்லை. மூன்று வருஷ காலமா
போனாலும், எது செய்தாலும், என் இருத
உன் உருவம் இருந்து கொண்டுதானிரு

சொல்கிறீர்? நான் உம்மை மாமல்லபுரத்து
பத்து நாள்தானே ஆயிற்று? மூன்று வருஷ
குந்தவி கள்ளச் சிரிப்புடனும் அவ நம்
விக்கிரமன் சற்று நேரம் திகைத்து
மௌனமாயிருந்தான். பிறகு, "ஓஹோ!
ஆயிற்று?" என்றான். "பின்னே, மூன்று
அடித்துக் கிடந்தீரா?" "சரிதான்; ஜுரத்தினா
பிரமை எனக்கு உண்டாகியிருக்கிறது. உ
வருஷக்கணக்கான சிநேகிதம் என்று

"ஒரு வேளை மாமல்லபுரத்து வீதியில் என்
முன்னாலேயே எப்போதாவது பார்த்
இருக்கிறதோ?" என்று குந்தவி கேட்டாள்.
யோசித்து, "எனக்கு இன்னும் நல்ல ஞாபக
மனம் குழம்பியிருக்கிறது, அதிலும்...." எ
"அதிலும் என்ன?" என்று கேட்டாள் குந்
உன்னுடைய நீண்ட கரிய விழிகளைப் ப
நினைவு அடியோடு அழிந்து போகிறது.
வந்த காரியத்தையும், இவ்வுலகத்தையும்
மறந்துவிடுகிறேன்! வருஷம், மாதம், நாள்
ஞாபகம் இருக்கப் போகிறது?" "உமக்கு
குணமாகவில்லை. அதனால்தான் இப்படி

இங்கே தனியாக வந்திருக்கக் கூடாது?" "
ஜுரமே இப்போது இல்லை. நீ வேணுமான
தொட்டுப்பார்!" என்று விக்கிரமன் கை
குந்தவி கையை லேசாகத் தொட்டுவிட்
கொதிக்கிறதே!" என்றாள். "இருக்கலாம்
ஜுரத்தினால் அல்ல...."

"இருக்கட்டும்; கொஞ்சம் என் கண்களைப்
பக்கம் பார்த்து ஞாபகப்படுத்திக் கொண்(
யார், எங்கிருந்து வந்தீர் என்பதாவது ஞாப
எல்லாமே மறந்து போய்விட்டதா?" என்று
"ஆமாம்; இங்கே வந்து நதிக்கரையில்
அதையெல்லாம் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்
தீவிலிருந்து கப்பலில் வந்தேன். இரத்தி
செய்வதற்காக....." "மாமல்லபுரத்து வீதியில்
விஷயமும் ஞாபகம் இருக்கிறதல்லவா?
"அரண்மனைக்கு வாரும்; சக்கரவர்த்தியின்
வாங்குவாள், என்று சொன்னேனே, அது நி
"இப்போது நினைவு வருகிறது." "நீர் ஏன்
வரவில்லை? ஏன் சொல்லாமல் கிளம்பி இ
வழி நடந்து வந்தீர்?" விக்கிரமன் சற்
"உண்மையைச் சொல்லட்டுமா?" என்று கே

வியாபாரிகள் எப்போதாவது உண்மை
வழக்கம் உண்டு என்றால் நீரும் உண்மை

"சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன் உன்னை இ
பார்த்தேனானால், மறுபடியும் உன்னைப்
மனம் இடங்கொடாது என்ற காரணத்தி
ரொம்பவும் உண்மையான பயம் என்
தெரிகிறது...." "செண்பகத் தீவில் இப்
புருஷர்கள் பெண்களிடம் பேசி ஏமாற்றுவது
அங்கே ஒரு வித்தையாகச் சொல்லிக் கொ
என்று குந்தவி ஏளனமாகக் கேட்டாள். "நீ
விடுகிறாய். நான் செண்பகத் தீவிலிருந்து வ
நான் பிறந்து வளர்ந்ததெல்லாம் இந்தச் சே
இந்தப் புண்ணியக் காவேரி நதியின் க
ஓடியாடி விளையாடினேன். இந்த நதியின்
நீந்தக் கற்றுக் கொண்டேன். இந்த அழகிய
குளிர்ந்த மாந்தோப்புகளிலும் தொன்னந்
ஆனந்தமாக எத்தனையோ நாட்கள் உலா
நான் செண்பகத் தீவிலிருந்த நாட்களில் எத்
நாட்டை நினைத்துக் கொண்டு பெருமூச்சு
காவேரி நதிதீரத்தை நினைத்துக் கொண்டு
கண்ணீர் விட்டேன்! மறுபடியும் இந்

காணவேண்டுமென்று எவ்வளவு ஆசைப்ப
ஆசை இப்போது நிறைவேறியது; உ
நிறைவேறியது! உனக்கு என்ன கைம்
போகிறேன்?" என்று விக்கிரமன் ஆர்வத்

"எனக்கு நீர் நன்றி செலுத்துவதில் என்ன
உண்மையில் நீர் நன்றி செலுத்த வேண்
குந்தவிக்கு..." "யார்?" "சக்கரவர்த்தியின்
தேவியைச் சொல்லுகிறேன். உம்மை இ
வருவதற்கு அவர்தானே அனுமதி தந்தார்
நீர் கடமைப்பட்டிருக்கிறீர்." "அப்படி
தெரியவேண்டிய விஷயங்கள் இன்னு
இருக்கின்றன. என் மனம் ஒரே குழப்பத்தில்
இடத்துக்கு நான் வந்து சேர்ந்திருக்கி
நதிக்கரையில் உட்கார்ந்திருக்கிறேன் என்ப
ஒரே ஆச்சரியக் கடலில் மூழ்கி விடுகிறேன்
மனம் செல்லவில்லை. நான் எவ்விதம்
சேர்ந்தேன் என்பதை விவரமாய்ச் சொ
முதலில், நீ யார் உன் பெயர் என்னவென்
நல்லது." "மாமல்லபுரத்தில் சொன்னே
இல்லையா?" "உன்னைப் பார்த்த ஞாப
இருக்கிறது; வேறொன்றும் நினைவில் இல்

ரோகிணி சக்கரவர்த்தித் திருமகள் குந்தவி
நான்." உண்மையில், அந்தச் சந்திப்பின் ே
பெயர் மாதவி என்று சொன்னாள். அவச
கற்பனைப் பெயர் ஆனதால் அவளுக்கே அ
இப்போது தன் பெயர் 'ரோகிணி'

அதைக் கேட்ட விக்கிரமன் சொன்னான்: "(
அழகான பெயர்? - எத்தனையோ நாள் அ
தீவில் நான் இரவு நேரத்தில் வானத்ை
கொண்டிருந்ததுண்டு. பிறைச் சந்திரனுக்கு
நட்சத்திரம் ஜொலிக்கும் அழகைப் பார்
மகிழ்ந்திருக்கிறேன். ஆனால், உன்னுை
ஜொலிப்பிற்கு அந்த ரோகிணி நட்சத்திரங்
கொஞ்சமும் இணையாகாது." "உம்முடைய
கண்டுபிடித்துவிட்டேன்...."என்றாள் குந்
சிறிது திடுக்கிட்டு, "வேஷமா?....' என்ற
உண்மையில் நீர் இரத்தின வியாபாரி அல்
ஊர் சுற்றும் பாணன், உம்முடைய மூட்ை
இரத்தினம் என்றே நான் நம்பவில்லை!"
பொறுத்துச் சொன்னான்! - "இப்போது உ
செய்ய என்னால் முடியாது. ஆனால் அ
இருந்தவை இரத்தினங்கள்தான் என்று ஒ

நிரூபித்துக் காட்டுவேன். நான் கவியும
அப்படி ஏதாவது திடீரென்று கவி
தோன்றியிருக்குமானால், அதற்கு நீது
உன்னுடைய முகமாகிய சந்திரனிலிருந்து
கிரணங்களினால்...."

"போதும், நிறுத்தும் உம்முடைய பரிகாச
சகிக்க முடியாது" என்றாள் குந்தவி. "பரி
விக்கிரமன் பெருமூச்சு விட்டான். பிற
பிடிக்காவிட்டால் நான் பேசவில்லை. நா
வந்து சேர்ந்தேன் என்பதைச் சொன்னால்
செலுத்துவேன்" என்றான். "காஞ்சியிலிருந்
பாதையில் மகேந்திர மண்டபம் ஒன்றில் ஜ
பிரக்ஞை இழந்து நீர் கிடந்தீர். அங்கு எப்ப
அதற்கு முன்னால் என்னென்ன நேர்ந்
சொன்னால், பிறகு நடந்ததை நான் செ
விக்கிரமன் தனக்கு நேர்ந்ததையெல்ல
சுருக்கமாகச் சொன்னான். எல்லாவற்றையு
குந்தவி தேவி கூறினாள்: "சக்கரவர்த்தியி
மகேந்திரரும், குந்தவி தேவியும் காஞ்
உறையூருக்குப் பிரயாணம் செய்து கொ
தேவியுடன் நானும் வந்தேன், அந்தக் காட்

வந்தபோது, மகேந்திர மண்டபத்துக் குள்
அம்மா' என்று அலறும் குரல் கேட்
அம்மண்டபத்துக்குள் வந்து பார்த்தேன்.
பார்த்த இரத்தின வியாபாரி நீர்தான் என்
கண்டு கொண்டேன். பிறகு குந்தவி தேவிட
அழைத்து வர அனுமதி கேட்டேன். அவர்
சம்மதித்தார். உமக்கு உடம்பு பூரணமாக
வரையில் இங்கேயே உம்மை வைச்
அனுமதித்திருக்கிறார்."

"ஜுரக் கனவுகளில் நான் அடிக்கடி உன்னு
கண்டேன். அதெல்லாம் கனவல்ல; உன்
உன்னைத் தான் பார்த்தேன் என்று இப்பே
"இருக்கலாம்; நீர் ஜுரமடித்துக் கிடக்கை
உம்மை நான் வந்து பார்த்தது உண்மைதான்
குந்தவி தேவியின் கருணைதான் காரணம்."
யோசனையில் ஆழ்ந்தான். குந்தவி
"சக்கரவர்த்தியின் மகளைப் பற்றி நான
சொல்கிறேன். ஒரு வார்த்தையாவது
தெரிவிக்கவில்லையே? அவ்வளவு கல் நெ
"பல்லவ குலத்தைச் சேர்ந்த யாருக்கும் நா
முடியாது!" "குந்தவி தேவியை நேரில் பா

சொல்லமாட்டீர். பிறகு என்னைக்கூட உ
விடுவீர்." "சத்தியமாய் மாட்டேன். ஆயிரம்
உனக்கு இணையாக மாட்டார்கள்! இருக்க
இந்த மாளிகையில் அவர்கள் இருவரும் இ
"யார் இருவரும்?" "அண்ணனும் தங்கை
மகேந்திரர் இங்கே இல்லை. அவர் திரும்ப
போய்விட்டார். சீன தேசத்திலிருந்து யாரே
வந்திருக்கிறாராம். அவர் இந்தப் பாரதந
யாத்திரை செய்து விட்டுக் காஞ்சிக்கு வரு
சுவாங்' என்ற விசித்திரமான பெயரை
சக்கரவர்த்திக்கு இச்சமயம் முக்கிய வேலை
அந்த யுவான் சுவாங்கை உபசரித்து வர
யுவராஜா உடனே வரவேண்டுமென்று செ
வந்த இரண்டாம் நாளே மகேந்திரர்
போய்விட்டார். பார்த்தீரா, எங்கள் பல்லவ
புகழ் கடல்களுக்கப்பால் வெகு தூரத்திலு
எல்லாம் கூடப் பரவியிருப்பதை? நீர் போ
எல்லாம் எப்படி?" என்று கேட்டா

"ஆம்; அங்கேயெல்லாம் கூடப் பல்லவ
புகழ் பரவித்தான் இருக்கிறது." "அ
சக்கரவர்த்தியின் ஆளுகையில் இருப்ப

நாட்டுக்குப் பெருமையில்லையா? இந்த நா
பல்லவ சக்கரவர்த்திக்குக் கப்பம் கட்ட
செண்பகத் தீவில் போய்க் காலம் கழிக்கி
நியாயமா? உம்முடைய அபிப்பிராயம்
குந்தவி கேட்டு விக்கிரமனுடைய முகத்
நோக்கினாள். விக்கிரமன் அவளை நிமி
"என்னைப் பொறுத்த வரையில் நான் இந்
அடிமையாயிருப்பதைக் காட்டிலும், செ
சுதந்திரப் பிரஜையாக இருப்பதையே
என்றான். "நிச்சயமாகவா? என் நிமித்தமாக
இருக்கமாட்டீரா?" என்று குந்தவி கேட்ட
அவளை இரக்கத்துடன் பார்த்து, "அத்தகை
என்னை உள்ளாக்க வேண்டாம்!" என்ற
ஒருவரையொருவர் அறிந்து கொண்டிருந்த
அறிந்து கொள்ளாதது போல் நடித்தார்கள்
எத்தனை காலம் நீடித்திருக்க மு

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் த

அத்தியாயம் இருபத்துமூன்

அருவிப் பாதை

உதய சூரியனின் பொற்கிரணங்களால் கொ
அழகு பெற்று விளங்கிற்று. பாறைகள் மீது
ஒரு பக்கத்தில் சூரிய வெளிச்சம் விழுவ
பக்கத்தில் அவற்றின் இருண்ட நிழல் நீண்டு
ஒரு விசித்திரமான காட்சியாயிருந்தது. வா
எண்ணிறைந்த பட்சிகளின் கலகல தொனி
அதனுடன் மலையிலிருந்து துள்ளிக் குதித்
அருவியின் இனிய ஒலியும் சேர்ந்
மனோகரமாயிருந்தது. இந்த நேரத்தில் அந்
அருகில் இரண்டு உயர்ஜாதி வெண்பு
கொண்டிருந்தன. அவற்றின் மீது ஆரோக
நமக்கு ஏற்கெனவே பழக்கமுள்ளவர்களா
பொன்னனுந்தான். அவர்கள் அந்தக்
கரையோரமாகவே வந்து கொண்டிருந்
கொண்டு வந்தார்கள். சிவனடியார், சற்
மொட்டையாக நின்ற பாறையைச் சுட்டிக் க
அந்தப் பாறையைப் பார்! அதைப் பார்த்தா
தோன்றுகிறது?" என்று கேட்டார். "ஒன்றும்
சுவாமி! மொட்டைப் பாறை என்று தே
அவ்வளவுதான்."

"எனக்கு என்ன தோன்றுகிறது, தெரியுமா?

படுத்துத் தலையைத் தூக்கிக் கொண்டி
பகவானைப் போல் தோன்றுகிறது. இப்
பாறையின் நிழலைப் பார்!" பொன்ன
அவனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. "சுவா
இருக்கிறதே!" என்றான். "சாதாரணக் கண்ணு
கண்ணுக்கும் இதுதான் வித்தியாசம். பொ
பாறையைப் பார்த்தானானால் அதில் ஒரு
சிங்கத்தையோ அல்லது ஒரு தெய்வீக
காண்கிறான். இன்னின்ன மாதிரி வேலை
அத்தகைய உருவத்தை அடையும் என்று சி
உடனே பட்டு விடுகிறது...." பொன்னன் கு
தாங்கள்...." என்றான். "ஆமாம்! நான் ஒ
உலகத்தில் வேறு எந்த வேலையைக் க
வேலையிலேதான் எனக்கும் பிரியம் அதி
நான் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் வேலை
செய்துவிட்டேனானால்... இருக்கட்டும்
மாமல்லபுரம் நீ பார்த்திருக்கிறாயா?" எ
கேட்டார்.

"ஒரே ஒரு தடவை பார்த்திருக்கிறேன். சு
பார்த்தபோது உனக்கு என்ன தோன்றிய
லோகத்தில் இருப்பதாகத்தான் தோன்றிய

அந்தச் சிற்பங்கள் உண்மையில் சொப்ப
உயிரோடிருப்பதைவிட அதிக நிஜம். கல்
அச்சிற்ப வடிவங்கள் நம்முடைய காலமெ
எத்தனையோ காலம் அழியாமல் இருக்க
நமக்கு ஆயிரம் வருஷத்துக்குப் பின்னால்
பார்த்து மகிழப் போகிறார்கள். ஆகா!
பொன்னா! மாமல்லபுரம் மாதிரியே இ
முழுவதையும் ஆக்க வேண்டுமென்று நா
கொண்டிருந்தேன்...." "என்ன, தாங்க
கண்டீர்களா?" என்றான் பொன்னன். "அ
பார்த்திப மகாராஜா மட்டுந்தான் கனவு
நினைக்கிறாயா? அவர் சோழ நாட்டின் பெ
மட்டுமே கனவு கண்டார். நானோ த
பெருமையைக் குறித்துக் கனவு கண்டு கெ
பார், பொன்னா! புண்ணிய பூமியாகிய இ
வடநாடு, தென்னாடு என்று பிரிவுபட்டிருக்
காவியத்திலும் இதிகாசத்திலும் வட
ஆதிகாலத்திலிருந்து பெயர் பெற்று வி

வடநாட்டு மன்னர்களின் பெயர்
பிரசித்தியமடைந்திருக்கின்றன. பாடலிபுரத்
என்ன, அசோகச் சக்கரவர்த்தி என்ன, வி

என்ன! இவர்களுக்குச் சமமாகப் புகழ் பெ
ராஜா யார் இருந்திருக்கிறார்கள்? நம்முடை
வட நாட்டு ஹர்ஷ சக்கரவர்த்தியின் புக
பரவியிருப்பது போல் மகேந்திர பல்
பரவியிருந்தது என்று சொல்ல முடியும
இவ்விதம் பின்னடைந்திருப்பதின் காரண
தென்னாடானது ஆதிகாலம் முதல் சோழ
பாண்டிய நாடு என்று பிரிந்து கிடந்ததுதான்
இராஜ்யம் இல்லாவிட்டால், பெரிய காரிய
முடியாது. பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்கா
பெறவும் முடியாது. வட நாட்டில் ஹர்ஷ
இராஜ்யமானது. நீளத்திலும் அகலத்திலும்
உள்ளதாயிருக்கிறது. இந்தத் தென்னாட்டி
போவதற்குள்ளாக மூன்று ராஜ்யத்தை
வேண்டியிருக்கிறது. இந்த நிலைமை அத
முழுவதும் ஒரே மகாராஜ்யமாயிருக்க
தமிழகத்தின் புகழ் உலகெல்லாம் பரவ
மகேந்திர பல்லவர் ஆசைப்பட்டார். நான
கனவுதான் கண்டு கொண்டிருந்தேன். என்
கனவு நிறைவேறலாம் என்று ஆசையுடன்
ஆனால், அந்த ஆகாசக் கோட்டையா
மனுஷனின் சுத்த வீரத்துக்கு முன்னால்

போய்விட்டது."

"சுவாமி! யாரைச் சொல்லுகிறீர்கள்?" என்
"எல்லாம் உங்கள் பார்த்திப மகாராஜாவை
அந்த வெண்ணாற்றங்கரைப் போர்க்களம் இ
மனக்கண் முன்னால் நிற்கிறது. என்ன யுத்த
வெண்ணாறு அன்று இரத்த ஆறாக அல்லவ
சந்திரன் வெண்ணிலாவைப் பொழிந்த அ
அந்தப் போர்க்களந்தான் எவ்வளவு பயங்
உறையூரிலிருந்து கிளம்பி வந்த பத்தாயி
திரும்பிப் போய்ச் செய்தி சொல்வதற்கு
மிஞ்சவில்லை என்றால், அந்தப் போர் எப்
வேண்டும் என்று பார்த்துக் கொள்!" என்
ஆவேசத்துடன் பேசினார். "ஐயோ! அந்
வீரர்களில் ஒருவனாயிருக்க எனக்கு
வைக்கவில்லையே!" என்றான் பொன்னன்
விடுவதற்கு வீரம் வேண்டியதுதான் பொ
உயிரோடிருந்து உறுதி குலையாமல் இரு
காட்டிலும் அதிக தீரம் வேண்டும். அந்தத்
இருக்கிறது! உன்னைக் காட்டிலும் அதிகப
இருக்கிறது; நீங்களும் பாக்கியசாலிகள்
சுவாமியார். "சுவாமி! வெண்ணாற்றங்கரை

இன்னும் சொல்லுங்கள்!" என்றான் பெ
வீரப்போரைக் குறித்தும், பார்த்திப மகா
காலத்தில் சிவனடியாரிடம் கேட்ட வரத்
எவ்வளவு தடவை கேட்டாலும் அவனுக்கு
சிவனடியாரும் அதைச் சொல்ல அலுப்பதி
அந்தக் கதையை மறுபடியும் விவரமாகச் செ
வந்தார்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அவர்கள், க
சிற்றருவியாகி மலைமேல் ஏறத் தொடங்கிய
வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். இதற்குமேல் கு
போவது இயலாத காரியம். எனவே மலை
அடர்த்தியாயிருந்த ஓர் இடத்தில் குதிரை
விட்டார்கள். இவற்றை "மரத்திலே கட்ட வே
பொன்னன் கேட்டதற்கு "வேண்டாம்" என்
"இந்த உயர்ஜாதிக் குதிரைகளின் அறிவுச்
மனிதர்களுக்குக்கூட வராது பொன்னா! உ
ஆற்று வெள்ளத்தில் போனதும் உனக்கு மு
புஷ்பகம் வந்து எனக்குச் செய்தி சொல்லி
இவ்விடத்தில் நாம் இந்தக் குதிரைகளை
போனோமானால், அந்தண்டை இந்தண்
அசையமாட்டா. கட்டிப் போட்டால்த

துஷ்டமிருகங்கள் ஒருவேளை வந்தா
முடியாதல்லவா?" என்று கூறிவிட்டு இரண்
முதுகில் தடவிக் கொடுத்தார். பிறகு இ
வழியைப் பிடித்துக் கொண்டு மலை மே

பெரிதும் சிறிதுமாய், முண்டும் முரடு
கற்பாறைகளை வெகு லாவகமாகத் தா
சிவனடியார் சென்றார். தண்ணீரில் இறங்
ஒரு பாறையிலிருந்து இன்னொரு
தாண்டுவதிலாவது அவருக்கு ஒருவித
இருக்கவில்லை. அவரைப் பின்தொடர்
பொன்னன் திணற வேண்டியதாக இரு
தங்களுக்குத் தெரியாத வித்தை இந்த உ
உண்டா?" என்று பொன்னன் கேட்டான்.
உண்டு. பொன்னா! கொடுத்த வாக்கை
இருப்பது என்னால் முடியாத காரியம்" என்
அவர் கூறியதைப் பொன்னன் சரியா
கொள்வதற்குள், "ஆமாம்.உங்கள் பார்த்தி
நான் கொடுத்த வாக்கினால் என்னுடை
மனோரதமே எப்படிக் குட்டிச்சுவராய்ப் பே
என்றார். "அதெப்படி, சுவாமி! முன்னே
சொன்னீர்கள்! பார்த்திப மகாராஜாவினா

காரியம் கெட்டுப் போவானேன்?" என்
பொன்னன்.

"வாதாபியிலிருந்து திரும்பி வந்தபோது
முழுவதையும் ஒரு பெரிய மகாராஜ்ய
வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடனே வந்தேன்
சிறு தமிழகத்தில் ஒரு ராஜாவுக்கு மேல் - ஒ
மேல் இடங்கிடையாது என்று கருதினே
பாண்டியர்களின் நாமதேயமே இல்லாமல்
செய்து விட்டுத் தமிழகத்தில் பல்லவ இரா
ராஜ்யமாகச் செய்துவிட வேண்டுமென்று
கொண்டிருந்தேன். ஆனால், என்ன பி
பார்த்திபனுடைய சுத்த வீரமானது என் சங்க
தள்ளிவிட்டது. அவனுடைய மகனைக் காப
சுதந்திர வீர புருஷனாக வளர்க்க - வாக்
விட்டேன். சுதந்திர சோழ இராஜ்யத்தை
நானே முயற்சி செய்ய வேண்டியதாகிவிட
நினைத்தால், ஏன் அந்தப் புரட்டாசிப் பெ
போர்க்களத்தில் பிரவேசித்து பார்த்திபனு
தேடினோம் என்று தோன்றுகிறது. இதைத்
சொல்கிறார்கள் போலிருக்கிற

இவ்விதம் பேசிக் கொண்டே பொன்னனு
மேலே மேலே ஏறி சென்றார்கள். சூரியன்
அடைந்தபோது செங்குத்தான பாறையிலிரு
என்ற இரைச்சலுடன் விழுந்து கொண்டி
அவர்கள் அடைந்தார்கள். அதற்குமேல் அ
போவதற்கு வழியில்லை என்பதைப் பொ
சிவனடியார் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவராய்
பார்க்கத் தொடங்கினார். அருவி விழுந்தே
இரு புறமும் கூர்ந்து பார்த்ததில் காட்
சொல்லக்கூடியதாக ஒன்றும் தென்படவில்
செங்குத்தாகவும் முண்டும் முரடுமாகவும்
உயர்ந்திருந்ததுடன், முட்களும் செடிகளு
நெருங்கி வளர்ந்து படர்ந்திருந்தன.
கொடிகளையெல்லாம் சிவனடியார் ஆங்
பார்த்துக் கொண்டு கடைசியாக அரு
கொண்டிருந்த இடத்துக்குச் சமீபமாக வந்
தாரை விழுந்த இடம் ஒரு சிறு குளம் போல்
குளத்தின் ஆழம் எவ்வளவு இருக்குமோ
விழுந்த வேகத்தினால் அலைமோதிக் கொ
குளத்தைப் பார்க்கும் போதே மனதில் திகி
குளத்தின் இருபுறத்திலும் பாறைச் சுவ
இருந்தபடியால் நீர்த்தாரை விழும் இடத்

போவது அசாத்தியம் என்று தோன்றி
சிவனடியார் அந்த அசாத்தியமான காரிய
தொடங்கினார்.

அந்த அருவிக் குளத்தின் ஒரு பக்கத்தில்
சுவரைக் கைகளால் பிடித்துக் கொண்டும் ப
காலை வைத்துத் தாண்டியும், சில இடங்க
இறங்கி நடந்தும் சில இடங்களில் நீந்தியு
இதைப் பார்த்துப் பிரமித்துப் போய் நின்
கடைசியாகச் சிவனடியார் தண்ணீர் தா
மறைந்ததும், "ஐயோ!" என்று அலறிவிட்ட
போனவர் போனவர் தானா? இனி
மாட்டாரோ?" என்று அவன் அளவில்லா
திகிலுடனும் நின்றான். நேரமாக ஆக அ
அதிகமாயிற்று. சாமியாருக்கு ஏதாவது
என்னென்ன விபரீதங்கள் விளையு
நினைத்தபோது அவனுக்குத் தலை சுற்ற
'அவரை விட்டு விட்டு நாம் திரும்பிப் போ
காரியம். நாமும் அவர் போன இடத்து
பிராணனை விடலாம். எது எப்படிப் போன
என்று துணிந்து பொன்னனும் அந்தக் கி
குளத்தில் இறங்கினான்.

அத்தியாயம் இருபத்துநான்
பொன்னன் பிரிவு

பொன்னன் அந்த அதல பாதாளமான அ
இறங்கிய அதே சமயத்தில், சிவனடியா
தாரைக்குப் பின்னாலிருந்து வெளிப்பட்டா
ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியைச் சொல்லி முடியாத
போகலாமா, வேண்டாமா என்று தயங்க
சிவனடியார் அவனைப் பார்த்து ஏதோ
சமிக்ஞையினால் "வா" என்று அழைத்த
பேரோசையினால் அவர் சொன்னது எ
பொன்னன் காதில் விழவில்லை ஆனால், க
முன்னால் சுவாமியார் போன மாதிரியே இ
ஓரமாகப் பாறைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு
சென்று அவர் நின்ற இடத்தை அடைந்தான்
பார்த்தபோது குறுகலாகத் தோன்றிய அ
உண்மையில் முப்பது அடிக்குமேல் அகலமு
பொன்னன் இப்போது கண்டான். சாமிய
கையைப் பிடித்துப் பாறைச் சுவருக்குப

தாரைக்கும் நடுவில் இருந்த இடைவெளி
சென்றார். இந்த இடைவெளி சுமார்
அகலமுள்ளதாயிருந்தது. மிகவும் மங்கலான
பாறை வழுக்கல்; கொஞ்சம் கால் தவறின
தாரையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு, அ
குளத்திற்குள் போகவேண்டியதுதான்! ஆ
பேரும் நிதானமாகக் காலை ஊன்றி வை
நாலைந்து அடி நடந்ததும் சிவனடியார் நின்
ஓரிடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார். அங்கே
வடிவமாக ஒரு பெரிய துவாரம் தெரிந்தது
சாய்வாக மேல் நோக்கிச் செல்வதாகத் தெ
அதில் கஷ்டமில்லாமல் புகுந்து செல்
தோன்றியது. ஆனால் அந்தத் துவாரம் எ
எவ்வளவு தூரம் போகிறது? ஒன்றும் தெரிய
அடிக்கு மேல் ஒரே இருட்டாயி

சிவனடியார் பொன்னனுக்குச் சைகை கா
பின்தொடர்ந்து வரும்படி சொல்லிவிட்டு
வழியில் ஏறத் தொடங்கினார். சாய்வான
ஏறுவது போல் கைகளையும் கால்களையும்
ஏறினார். பொன்னனும் அவரைத் தொட
இன்னதென்று தெரியாத பயத்தினால் அ

பட், பட் என்று அடித்துக் கொண்டது. சற்
காரிருளாயிருந்த படியால் அவனுடைய பீ
ஆனால், கையினால் பிடித்துக் கொள்ளவும்
கொள்ளவும் சௌகரியமாக அங்கங்
வெட்டப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிந்த போது,
உண்டாயிற்று. இவ்விதம் சிறிது நேரம் செ
குகை வழியில் மேலேயிருந்து கொஞ்சம்
ஆரம்பித்தது. பிறகு வெளிச்சம் நன்றா
சிவனடியார் மேலே ஏறி அப்பால் நகர்ந்த
அவரைத் தொடர்ந்து ஏறி, அடுத்த நிமி
வெளியில் மலைப்பாறை மீது நின்றான்
பார்த்தான் ஆகா, அது என்ன அற்பு

மலை அருவி விழுந்த செங்குத்தான பாறை
அருகில் அவர்கள் நின்றார்கள். அங்கே
மாதிரி வட்ட வடிவமாக ஒரு பள்ளம் இ
பள்ளத்தின் நடுமத்தியில்தான் குகை வழி
சென்றது. பள்ளத்துக்கு இடதுபுறத்தில் செ
அருவி 'சோ' என்று அலறிக் கொண்டு கீழே
விழுந்த திசைக்கு எதிர்ப்புறமாகப் பார்த்தா
காட்சியாயிருந்தது. மூன்று பக்கமும் சுவர்
மலைத்தொடர்கள். நடுவில் விஸ்தாரமான

சமவெளியில் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் ம
மூடப்பட்ட காட்டுக் கொன்றை மரங்கள். எ
பூ! பொன்னிற பூ!

"பார்த்தாயா, பொன்னா! எப்பேர்ப்பட்ட அ
இந்த இடத்தைக் கொண்டு போய்க் கட
இரகசியமான இடத்தில் ஒளித்து வை
பார்த்தாயா?" என்றார் சிவனடியார். "ஆமா
பார்த்திப மகாராஜாவின் சித்திர மண்டப
என்றான் பொன்னன். சிவனடியார் குறு
"ஆனால் பொன்னா! பகவான் இவ்வளவு
ஒளித்து வைத்திருக்கும் இந்த இடத்தில், ம
கோர கிருத்யங்கள் எல்லாம் நடக்கின்றன."
ஏன் அவ்விதம் சொல்கிறீர்கள்?" "ஆமா
நான் அறிய விரும்பியதை இப்போது அறி
பைரவரின் இருப்பிடம் இந்த மலை
பள்ளத்தாக்கில்தான் எங்கேயோ இருக்
கண்டுபிடித்து விட்டுத்தான் நான் இங்கி
வருவேன், நீ ...."

"நானுந்தான் சுவாமி! உங்களைத் தனியே
போய் விடுவேன் என்று நினைத்தீர்கள

பொன்னா! நீ போக வேண்டும். உனக்கு
இருக்கிறது. மிகவும் முக்கியமான காரிய
ராணியைக் கண்டுபிடிப்பதைக் காட்டிலு
காரியம் என்ன சுவாமி?" "அதற்குத்
வந்திருக்கிறேன், பொன்னா! ஆனால்
காப்பாற்றினால் மட்டும் போதுமா? 'என் ம
என்று அவர் கேட்டால் என்ன பதில் சொல்
இப்போது பெரிய அபாயத்தில்தான்
மாரப்பனுக்கும் மகா கபால பைரவரு
சம்பாஷணையை ஞாபகப்படுத்திக் கொ
ஒருவேளை தெரிந்து போனால், அ
செய்வானோ?..."

"சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரியின் இஷ்டத்து
என்ன நடந்துவிடும், சுவாமி?" "ஏன் நடக்
சகோதரன் மகேந்திரன் கூட உறையூரில் இ
மாரப்பன் இப்போது சக்கரவர்த்தி பதவிக்
கொண்டிருக்கிறான்? அவன் என்ன வே
செய்வான். மேலும் குந்தவியே ஒருவே
சோழநாட்டு இளவரசர் என்று தெரிந்
மாரப்பனிடம் ஒப்படைத்து விடலாமல்ல
"அதனால்தான் நீ உடனே உறையூருக்குப்

"ஆனால், உங்களை விட்டுவிட்டு எப்படிப்
அந்த மகாகபால பைரவன் உங்களைப் ப
வரும்படி சொன்னதின் அர்த்தம் இப்போது
"என்னைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம்,
வாழ்நாளில் இதைப்போல எத்தனையோ
ஆளாகியிருக்கிறேன். அந்தக் கபால பை
நேர் நான் தனியாகப் பார்க்கத்தான் வி
அவனைப் பற்றி நான் கொண்ட சந்தேகத்
கொள்ள விரும்புகிறேன்!" "என்ன சந்தே

"சமயம் வரும்போது உனக்குச் சொல்வே
இப்போது நீ உடனே வந்த வழியாகத் தி
வேண்டும். நேரே உறையூருக்குப் போ
இளவரசரைப் பற்றிச் சந்தேகம் தோன்றாம
அங்கேயே இருக்கட்டும். ஏதாவது அபாய
தோன்றினால், அவரை ஜாக்கிரதையாக
கொண்டு மாமல்லப்புரத்துக்கருகில் என்னை
மண்டபத்துக்கு வந்து சேர வேண்டும்.
உங்களை நான் சந்திக்கிறேன்!" "தாங்கள் எ
"அடுத்த பௌர்ணமி வரையில் பார். அ
உறையூரிலாவது மாமல்லபுரத்துச் சிற்ப ம
வந்து உங்களைச் சந்திக்காவிட்டால், நீ எ

கொண்டு வரலாம்." "அப்படியே சுவாமி!"
பொன்னன் சிவனடியாரிடம் பிரியாவிடை
துவாரத்துக்குள் இறங்கிச் சென்றான். கீழே
குளத்தைத் தாண்டிக் கரையேறியதும் மே
பார்த்தான். அருவிப் பாறையின் விளிம்பி
நின்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்த
அவரை நோக்கிக் கைகூப்பி நமஸ்கரிக்க,
நீட்டி ஆசீர்வதித்தார். பிறகு பொன்னன் வீ
வழியில் கீழே இறங்கிச் செல்லலு

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் த

அத்தியாயம் இருபத்தைந்த
வள்ளி சொன்ன சேதி

வழியில் எவ்வித அபாயமும் இன்றிப் பொ
போய்ச் சேர்ந்தான். முதலில் தன் அத்தை வீ
வள்ளியைப் பார்க்கச் சென்றான். வள்ளி இ
குதூகல இயல்புள்ள வள்ளியாயில்லை. ரொ
அடிபட்டு உள்ளமும் உடலும் குன்றிப் போ
பக்தியும் மரியாதையும் வைத்திருந்த
குடும்பத்துக்கு ஒன்றன்பின் ஒன்றா

விபத்துக்களெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, இப
நாளாய்ப் பொன்னனையும் பிரிந்திருக்க
அவள் அடியோடு உற்சாகம் இழந்திருந்த
தினங்களுக்குப் பிறகு பொன்னனைப
அவளுடைய முகம் சிறிது மலர்ந்தது. "
சொல்லி அவனுடைய இரண்டு கைகளை
கொண்டு, "இளவரசர் போனது போல் நீய
ஏறிப் போய்விட்டாயோ, அல்லது ஒருவே
யாராவது காளிக்குத்தான் பலிகொடுத்து வி
பயந்து போனேன். தினம் காளியம்மன் கே
'என் உயிரை எடுத்துக் கொண்டு என் புருஷ
என்று வேண்டிக் கொண்டிருந்தேன். நல்
வந்தாயே! என்ன சேதி கொண்டு வந்திரு
சேதிதானே?" என்று மூச்சு விடாமல் பேசி
கெட்ட சேதி, கலப்படமான சேதி எல்ல
வந்திருக்கிறேன். ஆனால் இப்போது சொ
பிராணன் போகிறது, வள்ளி! உன் கைய
தின்று எவ்வளவு காலம் ஆகிவிட்டது! அ
அகப்பட்டதைத் தின்று....

"அப்படியெல்லாம் பட்டினி கிடந்ததினால்
சுற்று அதிகமாய்ப் பெருத்துவிட்டாயாக்கும்

ஒரு பக்கம்; நீ என்ன செய்வாய்?" என்று
இறங்கப் பார்த்தாள். "அப்படியா சம
பெருத்திருக்கிறேனா, என்ன? ஆனாலு
இளைத்திருக்கிறாய் வள்ளி! ரொம்பக் க
எனக்காக?" என்றான் பொன்னன். "ஆ
என்னத்துக்காகக் கவலைப்பட்டோ ம் எ
தோன்றுகிறது. அதெல்லாம் அப்புறம்
போய்விட்டு வந்த சேதியை முதலில் சொ
நானும் ஒரு முக்கியமான சேதி வைத்திருக்
"சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். நமது வி
தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பி, வந்திருக்கிறார்....
நிஜமாகத்தானா?" என்று சொல்லி ஆவலு
"ஆமாம்; நானே இந்தக் கண்களால் அ
பேசினேன்..." "இப்போது எங்கேயிருக்கிற
சொல்ல மாட்டேன், இரகசியம்." "சரி, அ
"ராணி உள்ள இடத்தைக் கிட்டதட்
பிடித்தாகிவிட்டது. இப்போது சிவனடியார்
கொண்டிருக்கிறார். இதற்குள் அ
கண்டுபிடித்திருப்பார்." "ஆகா! சிவனடிய
பொல்லாத கள்ளி! சிவனடியார் யார் எ
உண்மையைச் சொல்லாமல் ஏமாற்றி
அவருடைய பொய் ஜடையைப் பிய்த்து

என்பதைக் கண்டுபிடித்து விட்டேன்!" "நீ
அவர்?" என்றாள் வள்ளி. "யாரா? வேறு
போனானே உன் பாட்டன் வீரபத்திர ஆச்ச

வள்ளி புன்னகையுடன், "இப்படியெல்ல
போதாது, நீ இங்கேயிருந்து கிளம்பினா
ஒவ்வொன்றாய்ச் சொல்லு, ஒன்றுவிட
வேண்டும்" என்றாள். "நீ அடுப்பை மூ
பொன்னன். வள்ளி அடுப்பை மூட்டிச் சமை
பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே பொன்
வந்த வரலாற்றையெல்லாம் விவரமாக
கடைசியில், "நீ என்னமோ சேதி சொல்
என்றாயே, அதைச் சொல்லு!" என்றான். வ
- "நாலு நாளைக்குள் மாரப்பன் இங்கே ஐ
விட்டான். அவன்தான் இப்போது சே
சேனாதிபதியாம். அவனுடைய ஜம்ப
முடியவில்லை. 'வஸந்த மாளிகையில் யா
வியாபாரி வந்திருக்கிறானாமே? அவ
தீவிலிருந்து வந்தவனாமே?' என்று என்
கேட்டு என் வாயைப் பிடுங்கிப் பார்த்தான்.
தெரியாது என்று சாதித்து விட்டேன். அ
அடிக்கடி வந்து, நீ திரும்பி வந்து விட்டாய

விட்டு போனான். இன்றைக்கும் கூட ஒரு
வருவான்."

இதைக் கேட்ட பொன்னன் சிந்தனையில்
"வள்ளி! தாமதிப்பதற்கு நேரமில்லை. இன்
நான் வஸந்தத் தீவுக்குப் போக வேண்டு
குடிசையைப் பூட்டி வைத்திருக்கிறாயல்ல
படகு - ஜாக்கிரதையாயிருக்கிறதல்லவா?"
"இருக்கிறது. ஆனால் என்ன காரணத்
கொண்டு தீவுக்குப் போவாய்?" என்றாள்
இங்கே வந்தால் நான் படகு செலுத்த
முன்னமே சக்கரவர்த்தி தெரிவித்திருக்கி
கேட்டுப் போக வந்தேனென்று சொல்கி
சாமியார் இன்னும் எதற்காக இம்மாதிரி
எல்லாம் உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கிற
தெரியவில்லை. அவருடைய வேஷம் எப்
"நானும் இதையேதான் கேட்டேன். பார்த்தி
கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்று
இன்னமும் வேஷம் போடுவதாகச் சொ
பொன்னனும், வள்ளியும் சீக்கிரத்திலே
முடித்துக் கொண்டு, உறையூரிலிருந்து புற
நதிப்பாதையில் சென்றார்கள். அவர்களு

அடைந்ததும், கதவைத் திறந்து, உள்ளே
இரண்டு பேருமாகத் தூக்கிக் கொண்டு
போட்டார்கள். பொன்னன், "பொழுது சாய்
வந்துவிடுவேன் வள்ளி, கவலைப்பட
சொல்லிவிட்டுப் படகைச் செலுத்

பல தினங்களுக்குப் பிறகு மறுபடியும் கா
விட்டது பொன்னனுக்கு மிகுந்த உற்சாக
ஆனாலும் பார்த்திப மகாராஜாவின் கா
குடும்பத்துக்குப் படகு செலுத்தியது நி
அவனுடைய கண்களைப் பனிக்கச் செ
இளவரசரைப் பார்ப்போமா? அவரு
சௌகரியமாகி இருக்குமா? அவரைத் தன
பேச முடியுமா? - இவ்விதச் சிந்தனைகளி
படகு விட்டுக் கொண்டே போனவன் தி
அருகே வந்து விட்டதைக் கவனித்தான். ப
தீவில் ஒரு மூலை. ஜனசஞ்சாரம் இல்லா
இடத்தில் படகை கட்டிவிட்டுத் தீவுக்குள்
போய் புலன் விசாரிப்பதென்று அவன் தீர்
மறுதடவை அவன் தீவின் கரைப்பக்கம்
அவனுடைய கண்களை நம்ப முடியவி
விக்கிரம மகாராஜாவே நின்று கொண்டி

தண்ணீரிலும் ஒரு கால் கரையிலுமாக நி
பொன்னனையும் ஆவலுடன் நோக்கிக்
பொன்னன் கோலை வாங்கிப் போட்டு இ
படகை அவர் நின்ற இடத்துக்குச் சமீபம
வந்தான்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத்

அத்தியாயம் இருபத்தாறு
படகு நகர்ந்தது!

படகு கரையோரமாக வந்து நின்றதும் பெ
குதித்தான். விக்கிரமன் தாவி ஆர்வத்துட
கட்டிக் கொண்டான். "மகாராஜா! மறுப
இவ்விதம் பார்ப்பதற்கு எனக்குக் கொடுத்து
என்று சொல்லிப் பொன்னன் ஆனந்தக் க
விக்கிரமன், "பொன்னா! சமய சஞ்சீவி என்
நின்றபடியே உன்னுடைய குடிசையைத்
கொண்டிருக்கிறேன். இரண்டு மூன்று நா
கொண்டிருக்கிறேன். இன்றைக்கு உ
பார்த்திராவிட்டால், நீந்தி அக்கரைக்கு
முயன்றிருப்பேன்.... அதோ பார், பொன்ன

முதலில் அதைக் கட்டு" என்றான். பொன்
படகைப் பிடித்து இழுத்துக் கரையோரமிரு
வேரில் அதைக் கயிற்றினால் கட்டிவிட்டு வ
ஜலக்கரையில் மரத்தடியில் உட்கார்ந்தார்
அப்புறம் என்ன செய்தி சொல்லு
காட்டாற்றங்கரையில் நடந்ததெல்லா
சொப்பனம்போல் தோன்றுகிறது. இன்னும்
காண்கிறேனா அல்லது உண்மையாகவே
காவேரி நதிக்கரையில் இருக்கிறே
சந்தேகமாயிருக்கிறது. நீ எப்போது என்
சென்றாய்? ஏன் பிரிந்து போனாய்?" எ
கேட்டான்.

"ஐயோ, மகாராஜா; நான் எவ்வளவோ பி
வைத்தியனை அழைத்துக் கொண்டு வந்து
உங்களைக் காணவில்லை, அப்போ
எப்படியிருந்தது தெரியுமா?" "வைத்திய
போனாயா? எப்போது? எல்லாம் விவர
பொன்னா!" "அன்று ராத்திரி மகேந்திர ம
படுத்துக் கொண்டிருந்தது ஞாபகம் இருக்கி
"ஆமாம், ஞாபகம் இருக்கிறது, ஐயோ
நினைத்தாலே என்னவோ செய்கிறது, பொ

காலையில், நாம் உறையூருக்குக் கிள
தீர்மானித்துக் கொண்டல்லவா படுத்தோ
மறுநாள் அதிகாலையில் நான் எழுந்திருந்
எழுப்பினேன். ஆனால் உங்களுக்குக் கடு
கொண்டிருந்தது. உங்களால் நடக்க முடி
நடந்து பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி வந்து மண்
கொண்டீர்கள். நேரமாக ஆக, உங்களுக்கு
கொண்டிருந்தது. நான் என்ன தவியாய்
தெரியுமா? தங்களைத் தனியாய் விட்டுவி
மனமில்லை. பக்கத்தில் சும்மா இரு
உபயோகமில்லை. கடைசியில், பல்லைக்
வைத்தியனைக் கூட்டிவரக் கிளம்பினேன்.
கிடைத்தானா? எப்படியோ தேடிப் பிடி
அழைத்துக் கொண்டு வந்து பார்த்தால்,
உங்களைக் காணோம்! எனக்குப் பைத்
போலாகிவிட்டது..."

"அப்புறம் என்னதான் செய்தாய்?" என்
கேட்டான். பொன்னன் பிறகு தான் அங்
அலைந்தது, குள்ளனைக் கண்டது, குந்
பல்லக்கில் அவரை ஏற்றிக் கொண்டு போ
கொண்டது. பராந்தகபுரம் வரையில் தெ

கண்ணால் பார்த்துத் திருப்தியடைந்து, பிற
போய்ச் சிவனடியாரை சந்தித்தது. அவ
கொல்லி மலைச்சாரலுக்கு போனது. இர
கண்டுபிடித்தது, சிவனடியாரை மலைமே
தான் மட்டும் உறையூர் வந்தது ஆகிய
விவரமாகக் கூறினான். பொன்னன் சிவ
மண்டபத்தில் சந்தித்த செய்தி விக்கிரமனு
அளித்தது. "பொன்னா! அந்தச் சிற்ப மண்
ஒற்றர் தலைவன் வீரசேனனுடன் நான் த
அதே இடத்தில் நீ சிவனடியாரைச்
வியப்பாயிருக்கிறது பொன்னா! எனக்கு ஒ
உண்டாகிறது" என்றான் விக்கிரமன். "எ
சந்தேகம்?" "அந்த ஒற்றர் தலைவன் ஒரு
சிவனடியார் தானோ என்று

"ஆம், மகாராஜா! ஒற்றர் தலைவன் வீ
சிவனடியார். நான் மாமல்லபுரத்துச் சா
குறுக்குவழி திரும்பியபோது எனக்கு முன்
வீரன் போவதைப் பார்த்தேன். தாங்க
அடையாளங்களிலிருந்து அவர்தான் வீ
ஊகித்துக் கொண்டேன். அவரே சிற்ப
நுழைந்துவிட்டுச் சற்று நேரத்துக்கெல்ல

வந்தபோது ஜடாமகுடத்துடன் சிவனடிய
"ஐயோ! அப்படியானால் நான் உண்மை
பல்லவச் சக்கரவர்த்தியின் ஒற்றர் தலைவ
ஆனால் ஆதி முதல் நமக்கு உதவி செய்
அவர்தான் அல்லவா? இப்போது என்னைச்
விடுவாரா?" "ஒரு நாளும் மாட்டார், சுவா
சக்கரவர்த்தியின் ஒற்றர் படைத்தலைவர
போர்க்களத்தில் தங்கள் தந்தைக்கு
கொடுத்திருக்கிறார். அவரால் ஒரு அபா
ஆனால்...." "ஆனால் என்ன, பெ

"வேறொரு பெரும் அபாயம் இவ்விடத்
மாரப்ப பூபதிதான் இப்போது சோழ நாட்
தெரியுமல்லவா? அவருக்குத் தாங்கள் இ
பற்றி எவ்விதமோ சந்தேகம் உதித்திருக்கிற
உடனே கிளம்பிப் போக வேண்டும்." "இ
அதைவிடப் பெரிய அபாயம் வேறொ
பொன்னா! நாம் உடனே கிளம்ப வேண்டி
விக்கிரமன் கூறிய போது அவனுடைய
விதமான கிளர்ச்சியைப் பொன்னன் கண்ட
அபாயம், மகாராஜா?" என்று கேட்டா
பெண்ணின் கருவிழிகளில் உள்ள அபாய

விக்கிரமன் காவேரி நதியைப் பார்த்தா
மௌனம் குடிகொண்டிருந்தது. பிறகு
சொன்னான்:- "உன்னிடம் சொல்லாமல்
சொல்லப் போகிறேன்? பொன்னா! மூன்
முன்னால் என்னை இங்கிருந்து சிறைப்ப
போன போது காஞ்சி நகரின் வீதியில் பல்
பெண் என்னைப் பார்த்தாள். அவளே
மாமல்லபுரத்தில் நான் கப்பல் ஏறியபோது
நின்று என்னைக் கனிவுடன் பார்த்தாள்.
போய் மூன்று வருஷ காலமான பிறகும்,
மறக்க முடியவில்லை. அதிசயத்தைக் கேள்
பெண்தான் மகேந்திர மண்டபத்தில் நா
கிடந்தபோது என்னைப் பார்த்து இங்கே
காப்பாற்றினாள்."

"மகாராஜா! அப்பேர்ப்பட்ட புண்யவதி
தேவியைப் பார்க்க எனக்கு ஆவலாயிரு
எங்கள் மகாராஜாவைக் காப்பாற்றிக் கொ
செலுத்த வேண்டும்." "பொன்னா! விஷய
நன்றி என்கிற பேச்சையே எடுக்கமாட்டா
என்ன?" "மூன்று நாளாக என் மனதில்
போராட்டம் நடந்து வருகிறது, பொன்னா!

கேட்டிருக்கிறேன், காவியங்களிலே படித்தி
மோகத்தினால் அழிந்தவர்களைப்பற்றி! அ
நேர்ந்துவிடும் போலிருக்கிறது. மேனகையி
விசுவாமித்திரர் தபஸை இழந்தாரல்லவா?
ஆகிவிடுவேனோ என்று பயமாயிருக்கிற
பொன்னா, அவ்வாறு என்னை அவளுடை
உள்ளாக்கி விட்டாள்...!" பொன்னன் குறுக்
நான் படிக்காதவன்; அறியாதவன் இருந்தா
சொல்ல விரும்புகிறேன், அனுமதி தரவே
"சொல்லு பொன்னா? உனக்கு அனுமதி
"விசுவாமித்திர ரிஷி மேனகையினால் கெ
சொல்கிறீர்கள். ஆனால், பெண்
மேன்மையடைந்தவர்கள் இல்லையா, மக
ராமர் மேன்மையடையவில்லையா? கிரு
ருக்மணியை எதற்காகக் கவர்ந்து கொண்டு
மகாராஜா சுபத்திரையையடைந்ததினால்
விட்டாரா? முருக்கடவுள் வள்ளியை
தினைப்புனத்துக்கு வந்தது ஏன்? அதனால்
அடைந்தாரா?"

"பொன்னா! சரியான கேள்விதான் கேட்கிற
ராமரும், ருக்மணியால் கிருஷ்ணனும், சு

அர்ச்சுனனும், வள்ளியினால் முருகனும் மே
மட்டுமல்ல. அருள்மொழி ராணியின
மகாராஜாவும், வள்ளியினால் பொ
மேன்மையடைகிறார்கள்." "அப்படிச் சொல்
பெண் மோகம் பொல்லாதது என்றெ
பேசுகிறீர்கள்?" "கேள், பொன்னா! பெ
மனிதர்கள் சிலர் தேவர்களாகியிருக்கிறா
பாக்கியசாலிகள். ஆனால், தேவர்கள் சிலர்
தேவத்தன்மையை இழந்து மனுஷ்யர்
கெட்டவர்களாகியிருக்கிறார்கள். நான்
துர்ப்பாக்கியன். என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த
அத்தகையவளா யிருக்கிறாள். நான்
தர்மத்தையும், என்னுடைய பிரதிக்
கைவிடுவதற்கு அவளுடைய
தூண்டுகோலாயிருக்கிறது. ஜுரம் குணமான
அந்தப் பெண்ணின் நினைவைத் த
நினைவேயில்லை. அவளைப் பிரிந்து ஒ
உயிர் வாழ முடியாதென்று தோன்றுகிற
சுவர்க்கத்தைக்கூடத் தியாகம் செய்யலாமெ
போது, சோழ நாடாவது சுதந்திரமாவது? அ
வாழ்வதற்காகக் காஞ்சி நரசிம்ம பல்லவச்
கப்பம் கட்டினால்தான் என்ன

பொன்னனுக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது. "எ
கடைசித் சோதனை" என்று சிவனடியார் கூ
நினைவு வந்தது. "ஐயோ! என்ன இப்படி
உறையூர்ச் சித்திர மண்டபத்தில் பார்த்திப
தாங்கள் செய்த சபதம் ஞாபகம் இருக்கி
கேட்டான். "ஞாபகம் இருக்கிறது பொன்னா
போகவில்லை. ஆனால், எத்தனை நாளை
இருக்குமோ, தெரியாது. தினம் தினம்
உறுதிகுலைந்து வருகிறது. ஆகையினால்
கிளம்பி விடவேண்டுமென்று சொல்கிறே
உன்னுடன் வரச் சித்தமாயிருக்கிறேன்; எ
என்றான் விக்கிரமன். "கிளம்பலாம் சுவாமி
தீவில் நமக்கு ஒரு காரியம் இருக்கிறதே! ம
பெட்டியை இங்கே புதைத்து வைத்திரு
"பார்த்தாயா! அதைக்கூட மறந்துவிட்டேன்.
நாள் போனால் வந்த காரியத்தையே மற
என்னையேகூட மறந்துவிடுவேன்! இன்றை
வருவதற்குள் நாம் போய்விட வேண்டும். எ
புதைத்திருக்கிறாய்?" என்று விக்கிரமன்
கேட்டான். "சமீபத்தில் தான் இருக்கிறது, சு
எடுக்க வேண்டுமல்லவா?" "முன் ஜாக்கி
வெட்டியும் கடப்பாறையும் கொண்டு வந்தி

சொல்லிப் பொன்னன் படகின் அடியிலி
எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். இரண்டு பே
நடந்து அந்த அடர்ந்த மாந்தோப்புக்குள்

அவர்கள் போய்ச் சற்று நேரத்துக்கெல்லாட
ஒரு மரத்தின் மறைவிலிருந்து குந்தவி
வந்தாள். சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு நதி
கட்டியிருந்த இடத்துக்குச் சென்றாள். இன்
பார்வை அங்கும் இங்கும் பார்த்துவிட்டு,
வேருடன் கட்டியிருந்த கயிற்றை அவிழ்த்
மெதுவாக நகர்ந்தது. பிறகு வேகமாய் ந
நேரத்துக்கெல்லாம் வெள்ளப் பிரவாகத்தி
கொண்டு அதிவேகமாய்ச் சுழன்று செல்ல
அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த குந்தவி
குறுநகை பூத்தது.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் த

அத்தியாயம் இருபத்தேழு
புதையல்

கிளைகள் நெருங்கிப் படர்ந்து நிழலால்

மாந்தோப்புக்குள் பொன்னன் முன்னால் செ
தொடர்ந்து சென்றான். போகும்போதே
மரக்கிளைகளைப் பொன்னன் அண்ண
கொண்டு போனான். ஒரு மரத்தினடியில்
மேலே உற்றுப் பார்த்தான். அந்த அடிக்கிளை
சிறு கத்தியினால் ஓர் உருவம் செதுக்கப்பட்
உற்றுப் பார்த்தால் அது ஒரு புலியின் உருவ
கொள்ளலாம். பொன்னன் அதைப் பார்த்து
அந்தப் புலி உருவத்துக்கடியில் தரையில்
சருகுகளையெல்லாம் ஒதுக்கினான். பிறகு
தோண்டத் தொடங்கினான். விக்கிரமன் பர
மண்வெட்டியை எடுத்த போது பொன்ன
"மகாராஜா! தங்களுக்கு உடம்பு இன்னும்
இன்னும் எவ்வளவோ வேலைகள் செய்வத
சற்றும் நேரம் மரத்தடியில் சும்மா உட்கார்ந்
என்றான்.

அவ்விதமே விக்கிரமன் மரத்தடிக்குச் செ
உட்கார்ந்தான். அவனுடைய உள்ளத்தில்
எண்ணங்கள் அலை அலையாக எழுந்த
பருவத்தில் இந்த வஸந்தத் தீவில் எவ்வ
நாட்கள் கழிந்தன! இதே இடத்தில் ஒ

பெண்ணின் தயவில் தங்கவேண்டிய காலமு
- நல்ல வேளை, இன்றோடு அந்த அவமா
பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு உடனே
வேண்டியதுதான்.... இனிமேல் ஒரு விநாடி
தங்கக்கூடாது... செண்பத் தீவிலிருந்தபே
நாட்டைப் பார்க்க வேணுமென்று தனக்கு
ஆவலையும், இப்போது இங்கிருந்து
போதுமென்று இருப்பதையும் நினை
விக்கிரமனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. "இங்கே எ
என்ன பைத்தியகாரத்தனம்?" என்று தோன்
மகாராஜா சுதந்திரமாக ஆண்ட அந்தச் சோழ
பல்லவ சக்கரவர்த்தியின் ஆதிக்கத்தில் மிதி
நாடு. தேசத் துரோகியும் குலத்துரோகியும்
மாரப்ப பூபதியைச் சேனாதிபதியாகப் பெ
இப்படிப்பட்ட நாட்டின் மண்ணை உதறி
சீக்கிரத்தில் போகிறோமோ, அவ்வளவு

"நாடு என்ன செய்யும்? - மனுஷ்யர்கள்
போயிருந்தால்?" என்ற எண்ணம் தோன்றி
பெருமூச்சு விட்டான். பார்த்திப மகாராஜ
கிளம்புவதற்கு முன் தன்னைச் சித்திர ம
அழைத்துக் கொண்டு போய் அவருடை

சித்திரங்களையெல்லாம் காட்டியதை நினை
அந்தக் கனவு நிறைவேறப் போகிறத
கனவாகத்தான் போய்விடுமோ? இங்கே எ
சக்கரவர்த்தியின் புகழிலேயே மூழ்கிக் க
நேற்றுத்தான் காஞ்சியிலிருந்து ஒரு ஆ
தேசத்திலிருந்து வந்த ஒரு தூதனுக்குக் கா
வரவேற்பு வைபவங்களைப் பற்றியெ
வர்ணித்தான். விக்கிரமன் கேட்டுக் கொண்ட
கேட்க அவனுக்கு ஆத்திரம் பொங்கிக் ெ
அந்தச் சீன தேசத்துத் தூதன் தான் போகுமி
பல்லவ சக்கரவர்த்தியின் அருமை பெரும
சொல்லிக் கொண்டு போவான். சீன தேச
சொல்வான். சோழ நாட்டைப் பற்றியோ,
சுதந்திரத்துக்காக வீரப்போர் புரிந்து மரண
மகாராஜாவின் பெயரையோ யார் கேட்க

"மகாராஜா!" என்ற குரலைக் கேட்டு விக்கி
எழுந்தான். குழியில் நின்ற பொன்னன் கு
மறுபடி நிமிர்ந்தபோது அவனுடைய கைக
தோலினால் சுற்றப்பட்ட பெட்டி இருந்தது.
தோலை எடுத்தெறிந்தான். பழைய ஆயுத
வேலைப் பாடமைந்த பெட்டி காணப்பட்

விரைந்து சென்று கையை நீட்டி அந்த
ஆவலுடன் வாங்கித் திறந்தான். உள்
மலினமடையாமலிருந்த ஓலைச் சுவடி
ஒத்திக்கொண்டு பெட்டிக்குள் வைத்
பட்டாக்கத்தியைக் கையில் எடுத்துக்
பொன்னனைப் பார்த்துச் சொன்னான்: "
முன்னால் என் மனத்தில் தகாத கோபு
எல்லாம் உண்டாயின. இந்தச் சோழ நாட்
வெறுப்பு உண்டாயிற்று. "இந்த நாட்டுக்கு
எப்போதும் பல்லவர்களின் கீழ் அடிை
வேண்டியதுதான்!" என்று எண்ணினேன். எ
அபாயங்களுக்குத் துணிந்து, இவ்வளவு க
வந்தோம் என்று நினைத்தேன் - அந்த ம
எல்லாம் இந்தக் கத்தியைக் கண்டவுடன் ப
விட்டது.

பொன்னா! இந்தக் கத்தி ஒரு காலத்தில் உ
கரிகாலச் சோழரும் நெடுமுடிக் கிள்ளியும் இ
கடல்களுக்கப்பாலுள்ள தேசங்களையெல்ல
மகாராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். கரிகால
காலத்தில் செண்பகத் தீவில் குடியேறிய
சந்ததிகள் தான் அந்தத் தீவில் இன்று வ

அத்தகைய மகாவீர புருஷர்களுடைய சந்த
நான். அவர்கள் கையில் பிடித்த வீரவாள் (
முடிந்த காரியம் என்னால் ஏன் முடியாது? '
கத்தியுடனே என் தந்தை எனக்கு அளித்த (
என்ன சொல்கிறது? 'முயற்சி திருவினைய
அந்தப் புனித வாக்கைக்கூட அல்லவா ம
இந்தச் சோழ நாட்டுக்கு இப்போது
நேர்ந்துவிட்டது. இங்கே அடிக்கும் காற்(
தருகிறது. இங்கே இனி ஒரு கணங்கூட நிற்
போகலாம்!"

இவ்விதம் விக்கிரமன் பேசிக் கொண்டிருந்த
அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்தவண்ண
நின்றான். அப்போது விக்கிரமனுடைய முக
பிரகாசித்த வீரதேஜஸ் அவ்விதம் அவன
செய்தது. பிறகு சட்டென்று அந்தப் பிர
நீங்கினவனாய், மளமளவென்று மண்ணை
மூடினான். அந்த இடத்தின் மேல் மாஞ் சரு
பிறகு இருவரும் காவேரியை நோக்கி விரை
நதிக்கரையையடைந்து படகு கட்டியிரு
பார்த்ததும் அவர்களுக்குப் பகீர் என்றது
பொன்னா! படகு! எங்கே?" என்றான்

"ஒருவேளை இடம்மாறி வந்து விட்டே
பொன்னன் திகைப்புடன் கூறி அங்குமிங்
ஆனால், வேரில் கட்டிய கயிறு இருப்ப
சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல் போயிற்று.
எப்படியோ அவிழ்ந்து படகு ஆற்றோ
வேண்டுமென்றுதான் தீர்மானிக்க வே
"பொன்னா! என்ன யோசிக்கிறாய்? நீ
விடலாமா?" என்றான் விக்கிரமன். "கொ
மகாராஜா! கரையோடு ஓடிப்போய் எங்
தங்கியிருக்கிறதா என்று இதோ பார்த்துவி
என்று சொல்லி விட்டுப் பொன்னன் நதி
ஓடினான்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் த

அத்தியாயம் இருபத்தெட்
குந்தவியின் நிபந்தனை

பொன்னன் மறைந்த கணம் இலைச் சருு
சத்தம் கேட்டு விக்கிரமன் திடுக்கிட்டுத் திரு
குந்தவி மரங்களின் மறைவிலிருந்து வெ
கொண்டிருந்தாள். இருவரும் ஒருவரைெ

கொண்டு சற்று நேரம் மௌனமாய் ந
"சோழநாட்டாரின் யோக்கியதை நன்ற
போய்விட்டது. இப்படித்தான் சொல்லிக்
ஓடிப் போகப் பார்ப்பார்களா?" என்றாள் கு
மறுமொழி சொல்லாமல் சும்மா இருந்தா
பெருமான், 'முயற்சி திருவினையாக்கும்' எ
சொல்லியிருக்கிறார்? 'நன்றி மறப்பது ந
சொல்லியிருப்பதாக எனக்குக் கேள்வியா
குந்தவி சொன்னபோது, விக்கிரமனுக்கு
போட்டது. "உனக்கு எப்படி தெரியும்? ஒரு
மேலே பேசத் திணறினான். "ஆமாம்; நீங்க
புதையல் எடுத்ததைப் பார்த்துக் கொண்டிரு
கேட்டுக் கொண்டுமிருந்தேன்." "உண்மைய
உங்கள் பொய் வேஷத்தையும் தெரிந்து

விக்கிரமன் சற்று யோசித்து, "அப்படியானா
கொள்ளாமல் ஓடிப் போக நினைத்ததில் எ
தேசப் பிரஷ்டன் - மரண தண்டனைக்கு
நாட்டுக்கு வந்தவன் - சொல்லாமல் திரும்ப
இயல்பல்லவா?" என்றான். "உயிர் இ
பயந்துதானே?" "ஆமாம்; இந்த உயி
கொஞ்சகாலத்துக்கு எனக்குத் தேவையா

தந்தைக்கு நான் கொடுத்த வாக்கு
நிறைவேற்றுவதற்கும், இந்தத் தாய்த் திரு
செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்வதற்
வேண்டியிருக்கிறது...." "ஆனால் உங்க
இப்போது உங்களுடையதல்லவே? மகேந்
அந்தப் பழைய உயிர் போய்விட்டது. இப்
நான் கொடுத்த உயிர் அல்லவா? இது
சொந்தம்?" என்றாள் குந்தவி. விக்கிர
யோசனையில் ஆழ்ந்தான். பிறகு குந்தவியை
நோக்கி, "நீ சொல்லியது ஒரு விதத்தில்
விதத்திலும் உண்மை. இந்த உயிர் உன்னு
மகேந்திர மண்டபத்தில் நீ என்னைப்
காப்பாற்றியதனால் மட்டும் அல்ல; மூன்
முன்பு காஞ்சியிலும், மாமல்லபுரத்திலு
பார்த்தபோதே என் உயிரை உன்னுடை
கொண்டாய்...." என்றான். "ஆ! இது உண்மை
குந்தவி. "ஆமாம். ஆகையினால் உன்னுடை
தான் நீ காப்பாற்றிக் கொண்டா

"இது உண்மையானால், என்னிடம் சொல்
ஓடப் பார்த்தீர்களே, அது எப்படி? என்
சேர்ந்தது?" என்று குந்தவி கடுமையான கு

"அது தவறுதான். ஆனால், காரணம் உன
உன்னிடம் சொல்லிக் கொண்டால் பிரிய ம
பயந்தான் காரணம். நீ விடை கொடுக்கா
முடியாதே என்ற எண்ணந்தான் காரணம்...
அவ்வளவு கேவலமாக ஏன் எண்ணினீ
போவதை நான் ஏன் தடுக்க வேண்டும்?
கடமையைச் செய்வதற்கு நான் ஏன் கு
வேண்டும்?" "நான் எண்ணியது பிசகு எ
தெரிகிறது. உன்னிடம் நான் எல்லாவற்றை
சொல்லியிருக்க வேண்டும். சொல்லி உன்னு
கோரியிருக்க வேண்டும். மறைக்க முயன்
"போனது போகட்டும்; இனிமேல் நடக்க
பேசுவோம். உங்கள் படகோட்டி திரும்பி
இங்கே உட்காரலாம்" என்றாள் (

படகோட்டி என்றதும் விக்கிரமன் மனத்தி
உதித்தது. குந்தவியைச் சிறிது வியப்புடன
"இங்கே கட்டியிருந்த படகு எங்கேயென்று
கேட்டான். "தெரியும்; ஆற்றோடு போ
படகோட்டிக்கு வீண் அலைச்சல்தான்." "எப
ஒரு வேளை நீ...." "ஆம்; நான்தான் பட
அவிழ்த்து விட்டேன். என்னிடம் சொல்லி

போக நினைத்ததற்குத் தண்டனை!" வி
மௌனமாயிருந்துவிட்டு, "அது தான்
சொன்னேனே. உன்னிடம் சொல்லிக் கொ
போக மனம் வருமோ, என்னவோ என்
என்றான். "அம்மாதிரியெல்லாம் பயந்து
உங்கள் மூதாதையான கரிகால
தீவாந்திரங்களையெல்லாம் வென்றிருக்க
குந்தவி கேட்டாள். "முடியாது. ஆகையா
தைரியமாக உன்னிடம் விடை கேட்கி
கேட்கிறேன். இந்த நதியைத் தாண்டுவ
அப்பால் மாமல்லபுரம் போவதற்குக் குதி
உதவ வேண்டும்." "கொடுக்கிறேன். ஒ
இருக்கிறது." "நிபந்தனையா?" "ஆமா
நிபந்தனை. போன தடவையைப் போல் எ
நிறுத்திவிட்டு நீங்கள் கப்பலில் போய்விட
போகும் கப்பலில் என்னையும் அழைத்துப்

விக்கிரமனுக்கு அளவில்லாத திகைப்பு
குந்தவியின் மெல்லிய கரத்தைப் பிடித்
தழுதழுத்த குரலில், "தேவி! என்ன சொன்
விழுந்தது உண்மையா? அவ்வளவு பெரிய
பெறுவதற்கு நான் என்ன செய்து விட்டேன்

புகழ் பரவிய மகாபல்லவச் சக்கரவர்
புதல்வியாகிய நீ இந்த தேசப்பிரஷ்டனுடன்
வருவாயா!" என்றான். குந்தவி காவேரிய
நோக்கிய வண்ணம், "உங்களுக்கென்ன இ
பெண் குலத்தைப் பற்றி நீங்கள் இழிவாக
அதனாலே தான் சந்தேகப்படுகிறீர்க

"இல்லவே இல்லை. அருள்மொழியைத் தா
பெண் குலத்தைப் பற்றி ஒரு நாளும்
நினைக்கமாட்டேன். ஆனால் நீ என்னுடன்
சாத்தியம்? உன் தந்தை.. சக்கரவர்த்தி..சம்ப
தந்தை நான் கேட்டது எதையும் இதுவரை
இப்போதும் மறுக்கமாட்டார்..." அப்போ
என்ற குரலைக் கேட்டு இருவரும் திடுக்கி
பார்த்தார்கள். அந்தக் குரல் பொன்னனுடை
உலகை மறந்து பேசிக் கொண்டிருந்த சம
மெதுவாகப் பின்புறமாக வந்து அவர்கள்
கொண்டிருந்தான். கடைசியாக, அவ
வார்த்தைகளும் அவன் காதில் விழுந்த
பொன்னனைப் பார்த்து, "எப்பொழுது வந்
படகு அகப்படவில்லையே? இந்தத் தே
அவிழ்த்து விட்டு விட்டாராம். நமக்கு வேற

சொல்கிறார்" என்றான். "காதில் விழுந்த
ஆனால், இவ்வளவு தொல்லையெல்லாம் எ
தான் தெரியவில்லை. தேவி சொல்வதை
சக்கரவர்த்தி தட்டமாட்டார். தங்களைப் பற்
சொல்லி..."

குந்தவி வீராவேசத்துடன் எழுந்து பொன்
நின்றாள் "என்ன சொன்னாய், படகோ
மகாராஜாவை மன்னித்துக் காப்பாற்றும்படி
நான் சொல்லவேண்டுமா? ஒரு தடவை அ
செய்தேன்; இனிமேல் செய்யமாட்டேன். இ
பிடித்த கத்தியின் வலிமையினால் ஒரு சாண்
ராஜாவானால் அந்த சாண் பூமிக்கு நான் ரா
இவர் உன்னைப்போல படகோட்டிப் ப
குடிசையில் என்னை வைத்தால், உ
வள்ளியைப்போல் நானும் அந்தக் கு
ராணியாயிருப்பேன். இவரை மன்னிச்
இவருக்குச் சோழ ராஜ்யத்தைக் கொடு
சக்கரவர்த்தியை ஒருநாளும் கேட்கமாட்டே
என் தந்தையிடம் பிச்சை கேட்பேன். ஆன
எதுவும் கேட்டு இவருடைய வீரத்துக்கு ப
மாட்டேன்!" என்றாள். பொன்னன், "தே

சொல்ல ஆரம்பித்தான். அவனைப் பேசவ
மீண்டும் "ஆம் இன்றைய தினம் இவரு
வெளிப்பட்டு, இவருக்கு மரண த
அளிக்கப்பட்டாலும் நான் உயிர்ப்பிச்சை

தண்டனையை நிறைவேற்றுவதற்கு முன்
இவருக்கு மணம் புரிவிக்க வேண்டுமென்
கேட்பேன்!" என்றாள். "தேவி; தாங்கள்
கேட்க வேண்டி வருமென்றே தோன்று
பாருங்கள்! படகுகளில் வீரர்கள் வருவ
பொன்னன். விக்கிரமனும் குந்த
துணுக்கமடைந்தவர்களாகப் பொன்னன்
திசையை நோக்கினார்கள். உறையூர்ப் பக்
படகுகள் வந்து கொண்டிருந்தன. வ
அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்த மரங்கள் இ
அப்படகுகளை மறைத்துக் கொண்டிருந்த
அவை ஒரு முடுக்கத்தில் திரும்பி அ
கண்ணுக்குத் தெரிந்தன. படகுகளில்
சொன்னபடியே வேல்தாங்கிய வீரர்கள் கும்
படகுகள் கணத்துக்குக் கணம் கரையை
கொண்டிருந்தன.

அத்தியாயம் இருபத்தொன்
சக்கரவர்த்தி கட்டளை

நெருங்கி வந்த படகுகளைப் பார்த்தபடி சற்
நின்ற விக்கிரமன், சட்டென்று உயிர் வந்
துடித்துப் பொன்னனைப் பார்த்து, "பொன்
என்று கூவினான். பொன்னனும் ஏதோ
ஆழ்ந்திருந்தான். விக்கிரமனுடைய குரல்
விரைந்து விக்கிரமன் அருகில் வந்து, "மகா
வரம் கொடுக்க வேண்டும்" என்றான். "
சமயம் பார்த்தாய், பொன்னா! சீக்கிரம் கே
என்னிடம் என்ன இருக்கிறது நீ கேட்பதற்
வியப்புடன் கூறினான் விக்கிரமன்.
மாரப்பபூபதியின் ஆட்களுடன் தாங்கள் ச
அவர்கள் ரொம்பப் பேர், நாமோ இரண்
"பொன்னா! நீதானா இப்படிப் பேசுகிறாய்
நாட்டு வீர வாசனை அடித்துவிட்டதா?" எ
"இல்லை, மகாராஜா! என் உயிருக்கு நான்
இந்த அற்ப உயிரை எந்த விநாடியும்

சித்தமாயிருக்கிறேன். ஆனால் வேறு
இருக்கின்றன. நாம் இப்போது சண்டையி
கெட்டுப் போய்விடும். மகாராஜா! தங்கள
அருள்மொழித் தேவியைப் பார்க்க வேண்ட
முக்கிய விஷயம். தங்களுடைய மூதாதைச
கொண்டு முதன் முதலில் உங்களுடை
குடிகளையா கொல்லுவீர்கள்?" என்று
கேட்டபோது, விக்கிரமனுடைய முக

"சரி பொன்னா! போதும், இனிமேல் ஒ
வேண்டாம். நான் வாளைத் தொடவில்லை
குந்தவியைப் பார்த்து, "தேவி! இந்தப்
பத்திரமாய் வைத்திருக்க வேண்டும். மறு
நேர்ந்தால் கொடுக்க வேண்டும்" என்ற
குந்தவியின் செவிகளில் அவன் கூறியது
என்னமோ தெரியாது. அவளுடைய மு
கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆவேசம்
நெருங்கி வந்த படகுகளைப் பார்த்துக்
படகுகள் கரையை அடைந்தன. மாரப்ப
படகிலிருந்து குதித்தான். மரியாதையாகக்
அணுகி, "பெருமாட்டி! தங்கள் அனுமதிய
வந்ததற்காக மன்னிக்க வேண்டும். சக்

கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காக வந்
குந்தவி முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும்
சக்கரவர்த்தி? என்ன கட்டளை?" என்றாள்
சகோதரர் மகேந்திர பல்லவரின் கட்டளை
தீவிலிருந்து வந்திருக்கும் ஒற்றனை
ஜாக்கிரதையாகக் காஞ்சிக்கு அனுப்பும்படி
பாருங்கள்!" என்று மாரப்பன் ஓர் ஓலை
அதில் மகேந்திரனின் முத்திரையுடன் மே
கட்டளை எழுதியிருந்தது. அதைப் பார்த்து
"செண்பகத்தீவின் ஒற்றன் யார்?" என்று
நிற்கிறானே, இவன் தான், தேவி!" "இல்
இல்லை. நீர் திரும்பிப் போகல

"தேவி! இவன் ஒற்றன் இல்லாவிட்டா
மனமுவந்து சொல்லவேண்டும்!" என்று
வணக்க ஒடுக்கத்துடன் கூறினான். "பூபதி!
கேள்வி கேட்கிறாய்? உன்னை மறந்து வி
கண்களில் கனல் பொறி பறக்கக் குந்தவி கே
என்னை நான் மறக்கவில்லை. எனக்கு அ
மறதி மட்டும் கிடையாது. இதோ இவனு
பார்த்த முகமாக என் ஞாபகத்தில் இருக்கி
ஞாபகம் வந்துவிட்டது. தேவி! இவன்,

பொருந்திய தர்ம ராஜாதிராஜ நரசிம்
சக்கரவர்த்தியினால் தேசப்பிரஷ்ட தண்டனை
என்பதாய் ஞாபகம் வருகிறது. இவ
இல்லையென்றால், தேசப்பிரஷ்டன்! தேசப்
திரும்பி வந்தால் என்ன தண்டனையென்
தெரியும். தேவி! என் கடமையை நான் செ
தர்ம ராஜாதி ராஜாவான பல்லவச் சக்கரவர்
புதல்வியின் வார்த்தைக்காகக்கூட நான்
தவறுவதை ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார்" என்
உடம்பெல்லாம் நடுங்கிற்று; அவளுடைய

"சேனாதிபதி! இவர் என் விருந்தினர், இ
பாதுகாப்பு அளித்திருக்கிறேன். இவரு
நேர்ந்தால்...." என்று கூறி, விக்கிரமனை
கொள்பவள் போல் அவன் முன்னால் வ
மாரப்பன் கலகலவென்று சிரித்தான். "ஆகா
பெருமையை விளங்க வைக்கப்போகும்
பெண்ணின் முந்தானையில் ஒளிந்து கொ
கூறி மீண்டும் சிரித்தான். நாணத்தினாலும்
விக்கிரமனுடைய கண்கள் சிவந்தன. அவ
நடந்து குந்தவிக்கு முன்னால் வந்து நின்
பார்த்து, "சித்தப்பா! இதோ நான் வரச் சித்

அழைத்துப் போங்கள்!" என்றான். மா
சிரிப்புடனே குந்தவியைப் பார்த்து, "ஏ
இவ்வளவு கோபம்? இவனைக் காப்
ஆகவேண்டுமென்றால், தங்கள் தந்
தமையனாரையோ வேண்டிக் கொண்ட
சக்கரவர்த்தி கருணையுள்ளவர், இவன்
மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு கப்பமும்
கொண்டால் கட்டாயம் மன்னித்து விடுவா
வார்த்தைகள் தான் எதிர்பார்த்தது போல
குந்தவி இருவருடைய முகங்களிலு
உண்டாக்கியதை அறிந்த மாரப்பனுக்
உண்டாயிற்று. விக்கிரமன் உடனே வி
படகில் ஏறிக் கொண்டான்

குந்தவி விக்கிரமனை மிகுந்த ஆவலுட
தன்னை அவன் திரும்பிப் பார்ப்பா
கண்களினால் அவனுக்குத் தைரியம் கூறல
எண்ணியிருக்கலாம். ஆனால் விக்கிர
பார்க்கவேயில்லை. மாரப்பன் இந்த நா
கவனித்து விட்டுப் பிறகு பொன்னன்மீது
செலுத்தினான். "அடே படகோட்டி! நீயும்
என்றான். "அவன் ஏன் வரவேண்டும்?

பிடிப்பதற்கும் கட்டளையிருக்கிறதா?" என்
மாரப்பனைக் கண்களால் எரித்து விடுபவள்
மாரப்பன் அந்தப் பார்வையைச் சகிக்க
"கட்டளையில்லை தேவி! ஆனால், இந்த
பிரஷ்டனுக்கு இவன் ஒத்தாசை செய்திருகி
"பொன்னன் என்னுடைய ஆள்; எனக்கு
வந்திருக்கிறான். அவனைக் கொண்டு
அதிகாரமில்லை, ஜாக்கிரதை!" என்றாள் கு
அவளுடைய தொனியைக் கேட்டுத் தயங்
மறுபடியும், "தேசப் பிரஷ்டனுக்கு உதவி
பிடிப்பதென்றால், என்னை முதலில் பிடி
என்றாள். "ஆம்; தேவி! சக்கரவர்த்தியின்
அதுவும் செய்வேன்" என்றான் மாரப்பன்
படகோட்டிகளைப் பார்த்து, "விடுங்கள்" எ
உறையூரை நோக்கி விரைந்து செ

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் தி

அத்தியாயம் முப்பது

நள்ளிரவில்

படகுகள் போன பிறகு, குந்தவி பொன்ன

"படகோட்டி! உன் மனைவியை எங்
வந்திருக்கிறாய்?" என்று கேட்டாள். பொன்
குடிசையில் விட்டு வந்திருப்பதைச் சொன்
போய் அவளை இங்கே அழைத்துக்கொ
நமக்குப் பெரிய வேலையிருக்கிறது. உங்க
எப்படியாவது விடுதலை செய்ய வேண்
செய்து இரகசியமாக மாமல்லபுரத்துக்கு அ
அவரை இந்த அமாவாசையன்று செண்ப
கப்பலில் ஏற்றிய பிறகுதான் நமக்கு நிம்
குந்தவி. பொன்னன் வியப்புடன், "தேவி!
விளங்கவில்லையே!" என்றான். "உங்கள்
ஜுரம் அடித்துக் கிடந்தாரல்லவா, பொன்
அவர் தம்மை அறியாமல் கூறிய மொழிக
யார், எதற்காக வந்தார் என்பதையெல்
கொண்டேன். ஒவ்வொரு அமாவாசையன்
செண்பகத் தீவின் கப்பல் மாமல்லபுரம் துை
காத்திருக்கும். அடுத்த அமாவாசை வ
அவரைத் தப்புவித்து இரகசியமாக அ
வேண்டும்!" என்றாள் குந்த

"அம்மணி! கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது.
ஒரு விஷயம் விளங்கவில்லை, எதற்காக

செய்ய வேண்டும்? தங்கள் தகப்பனாருக
அனுப்பினால் போதாதா?" என்றான் பெ
தகப்பனாரை நீ சரியாய்த் தெரிந்து கொ
பொன்னா! ஆனால் மாரப்பன் தெரிந்து கெ
அவருக்குச் சட்டம் என்றால் சட்டம்தான்
நீதிதான். சக்கரவர்த்திக்குத் தெரிவதற்கு மு
மகாராஜா கப்பலில் ஏறினால்தான் தப்
வேளையாக, என் தந்தை இப்போது காஞ்
ஏதோ காரியமாய் மாறு வேஷத்துட
கொண்டிருக்கிறார். இதுதான் நமக்குச் சமய
குந்தவி கூறிவந்ததைக் கேட்டபோது பெ
நிமிஷம், தனக்குத் தெரிந்ததையெல்லாம் (
என்று தோன்றியது. ஆனால் தான் சிவனடிய
செய்து கொடுத்திருந்தது நினைவுக்கு வந்த
என்ன முக்கிய நோக்கத்துடன் இம்மாதிரி
காரியங்கள் செய்து வருகிறாரோ, தெ
நோக்கத்துக்குத் தன்னால் பங்கம் விளைய
தீர்மானித்துக் கொண்டு, குந்தவியின் (
பொறுமையுடன் கேட்டு வந்தான். கடை
விக்கிரம மகாராஜாவின் க்ஷேமம் ஒன்றை
உலகில் வேறு ஒன்றும் பொருட்டில்லை
கட்டளைப்படி எதுவும் செய்யக் காத்திருக்

"சந்தோஷம். நான் மாளிகைக்குப் போகிற
போய் வள்ளியை இங்கே அழைத்து வா!"

குந்தவியின் கட்டளையின் பேரில் கிடைத்த
கொண்டு பொன்னன் அக்கரைக்குச் சென்
நன்றாக இருட்டிவிட்டது. பொன்னனுடைய
செலுத்திக் கொண்டிருக்க, அவனுடைய உ
கொண்டிருந்தது. உறையூர் சிம்மாசனத்தில்
செலுத்தவேண்டிய விக்கிரம மகாராஜா இ
உறையூரில் சிறையில் படுத்திருப்பா
எண்ணியபோது அவனுடைய நெஞ்சு
அன்றிரவே உறையூருக்குப் போ
ஜனங்களிடமெல்லாம், "உங்கள் மகார
இருக்கிறார்!" என்ற செய்தியைப் பரப்
கலகத்தை உண்டு பண்ணலாமா என்று
நினைத்தான். பிறகு, அது நடக்காத கா
அவனுக்கே தோன்றியது. சோழ நாட்டு ம
வீரமிழந்த கோழைகளாகப் போய்விட்ட
மன்னனின் ஆதிபத்தியத்தை ஒப்புக் கொண்
மாரப்பனைப் போல் பல்லவச் சக்கர
கட்டளைகளை அடிபணிந்து நிறை
காத்திருக்கிறார்கள்.

தன்னுடைய நிலைமையும் அதுதானோ
பொன்னனுக்குத் தோன்றியபோது அவ
வெட்கத்தினால் குறுகியது. சிவனடியாரின்
அவருடைய பேச்சையும் முழுவதும் நம்
கூறியதெல்லாம் உண்மை என்பது என
ஒருவேளை தானே ஏமாந்து போயிருக்க
விக்கிரம மகாராஜாவிடம் உண்மையான
அவரைக் காப்பாற்றக் கவலை கொண்டி
தேவி என்பதில் சந்தேகமில்லை. யமன்
அவரை மீட்டு வரவில்லையா? - இவ்வி
யோசித்துக் கடைசியில் பொன்னன் குற
விருப்பத்தின்படிக் காரியம் செய்வதென்
கொண்டான். படகு அக்கரையை அடைந்
தன் குடிசையை அடைந்து கதவு சாத்தித் த
பார்த்து அதிசயத்துக் கதவைத் தட்டினான். '
வள்ளியின் அதட்டுங் குரல் கேட்டது. பொ
தெரிந்து கொண்ட பிறகுதான் அவள் கத
'கதவை அடைப்பானேன்?' என்று கேட்டே
விவரம் பொன்னனுக்கு வியப்பையும் ப
உண்டாக்கிற்று.

பொன்னன் வருவதற்குச் சற்று முன்னா

சமயத்தில் ஏதோ பேச்சுக்குரல் கேட்டு வ
சென்று கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள்.
குடிசையின் பக்கம் நெருங்கி வந்தது. ஒ
பேய்க்குரல், "நீ இங்கேயே இருந்து பூபதி
கொண்டு வா! நான் கோயிலுக்குப் போகி
இன்னொரு குரல், "மகாப் பிரபோ! இந்
தங்கியிருக்கலாமே!" என்றது. "நீ இருந்து
என்று முதலில் பேசிய பயங்கரக் குரல்
பொறுத்து வள்ளி மெதுவாகத் திறந்து பார்
இருவர் போவது மங்கிய வெளிச்சத்தி
அவர்களில் ஒருவன் நெட்டையாக வளர்ந்
ஒரு கை இல்லை என்பதைக் கண்டதும் ெ
வள்ளிகூடப் பயந்து நடுங்கிவிட்டாள். கா
சூரிய கிரகணத்தின்போது அருள்மொழி ர
சென்ற உருவம் இதுதான் என்பது அவ
வந்ததினால் திகில் அதிகமாயிற்று. அவனு
போனவன் ஒரு சித்திரக்குள்ளனாகத் தோ
குள்ளனுக்குப் பக்கத்தில் அந்த நெட்டை
நெடியதாய்க் காணப்பட்ட

நெடிய ஒற்றைக்கை மனிதன் சாலைே
போய்விட்டான். குள்ளன் சாலை ஓரத்தி

உட்கார்ந்து கொண்டான். வள்ளி மறுபடியும
கொண்டாள். இதையெல்லாம் சொல்லி
சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். பொன்னனுை
சட்டென்று பிடித்துக் கொண்டு, "அதோ பார்
ஓரத்து மரத்தடியில் அந்தக் குள்ள உருவம்
அவன் குடிசைப் பக்கம் உற்றுப் ப
கொண்டிருப்பதாகவும் தோன்றியது. பெ
யோசித்துவிட்டு, "வள்ளி! வா! இன்று ந
வேலை இருக்கிறது" என்றான். "எங்கே வர
உறையூருக்கா?" என்று வள்ளி கேட்டாள். "
தீவுக்குத்தான். குந்தவி தேவி உன்னை அ
சொன்னார்." "அப்படியா? இளவரசர்
சௌக்கியமா? அவர் யாரென்று தேவிக்குத்
வள்ளி ஆவலுடன் கேட்டாள். "ரொம்ப வி
எல்லாம் படகில் சொல்கிறேன் வா!" என்ற

இரண்டு பேரும் நதிக்கரைக்குச் சென்றார்
வேண்டுமென்றே அதிகமாகச் சத்தப்ப
அவிழ்த்து விட்டதோடு, சலசலவென்று சப்
கோலைப் போட்டு படகைத் தள்ளினான்.
அந்தக் குள்ள உருவம் கவனிக்கிறது என
கவனித்துக் கொண்டான். நடுநிசிக்கு ஒரு ந

இருக்கும் சமயத்தில் பொன்னன் மறுபடி
தள்ளிக்கொண்டு காவேரியின் தென்கரை
இப்போது அவன் தோணித் துறைக்குப் ப
வராமல் கொஞ்சம் கிழக்கே கொண்டு
செய்யாமல் நிறுத்திவிட்டுக் கரையே
சாலையோரத்தில் தான் முன் பார்த்த இடத்
உட்கார்ந்திருப்பதைக் கவனித்தான். கு
பக்கத்தில் தானும் உட்கார்ந்து உறையூர்
கவனிக்கலானான். ஏதோ முக்கியமான ச
போகிறதை எதிர்பார்த்து அவனுடைய உ
பரபரப்பை அடைந்திருந்தது. 'டக் டக்' 'டக்
குளம்பின் சத்தத்தைக் கேட்டுப் பொன்ன
நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். ஆம், உ
பக்கத்திலிருந்துதான் அந்தச் சத்தம் வ
நேரத்துக்கெல்லாம் குதிரை அருகில் வ
அதன்மேல் அமர்ந்திருப்பது சாக்ஷாத் மா
என்று நட்சத்திர வெளிச்சத்தில் பொன்
கொண்டான். நடுச் சாலையில் நின்ற குள்
குதிரையும் நின்றது.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் த

அத்தியாயம் முப்பத்தொன்

பைரவரும் பூபதியும்

பொன்னன் சிறிதும் சத்தம் செய்யாமல் மர நிழலிலேயே நடந்து சாலையருகில் சென் மறைவில் நின்றான். "சித்திர குப்தா, எங் என்று மாரப்பன் கேட்டது பொன்னன் கா பிறகு, பின்வரும் சம்பாக்ஷணை நடந்த கோவிலில் இருக்கிறார். என்னை இங்கே இ வழிகாட்டி அழைத்து வரும்படி சொன்னார் எங்கே?" "எவன்?" "அவன்தான். பல பெ இரத்தின வியாபாரி... தேவசேனன்... தாயாதி....ஹிஹிஹி, என்று குள்ளன் கீச்சுக் "அவனா? ஹா ஹா ஹா!" என்று மாரப்பனு சிரித்தான். அந்த நள்ளிரவில் அவர்கள் இ சிரிப்பின் ஒலி பயங்கரமாகத் தொனித்தது. கொண்டிருந்த பட்சி ஜாதிகளை எழுப்பி பறவைகள் சிறகுகளை அடித்துக் கொண் பறவைகள் தூக்கக் கலக்கத்தில் பீதியடை சப்தித்தன.

"அவன் பத்திரமாகயிருக்கிறான் நீ கவலை

அன்றைக்கு அந்த இரத்தின வியாபாரிக்(
கொண்டு போனாயே, அந்த மாதிரிதான்
காட்டுவாயோ?" என்று கூறி மாரப்பன் ம
குரலில் சிரித்தான். சித்திர குப்தன் கூறி
பொன்னன் காதில் விழவில்லை. மீண்(
'ஓஹோஹோ! எனக்கு வழிகாட்டி அ
சொன்னாரா? எங்கே? அழைத்துப் போ, ப
சொல்லித் தன் கையிலிருந்த சவுக்கைச்
சொடுக்கச் சொடுக்கினான். சவுக்கின் நுனி
சுளீரென்று பட்டது. சவுக்கு சொடுக்குகி
கேட்டதும் குதிரை பிய்த்துக் கொண்டு பா
குள்ளன் ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்
விரைவாகச் சென்றான். அவன் இவ்வளவ
முடியுமென்பதைக் கண்ட பொன்
ஆச்சரியமாயிருந்தது. அவனைச் சற்று
தொடர்ந்து ஓட்டமும் நடையுமாகப் பொன்
ஒரு நாழிகை தூரம் சாலையோடு கிழக்(
சாலையில் குதிரை நிற்பதும், பக்கத்தில் ம
தெரிந்தது. சித்திரகுப்தன் மாரப்பனைப் பா
வேண்டும்? போவதுதானே?" என்று கே
காட்டுப் பூனை! இருட்டு ராஜாவாகிய நீ
இனிமேல் போகவேண்டும்" என்றான்

"ஆகா! வழி காட்டுகிறேன், ஆனால் காட்
சற்று ஜாக்கிரதையாகயிரு. விழுந்து புரண்
விடும்!" என்று சொல்லிவிட்டுப் குள்ளன்
புறத்தில் புதர்களும் கொடிகளும் மண்டிக்
இறங்கிப் போகலானான். பொன்னனுக்கு
போகிறார்கள் என்பது இப்போது ச
தெரிந்துவிட்டது. பாழடைந்த அய்யனார்
அவர்கள் போகிறார்கள். செடி, கொடிகளி
சத்தம் கேட்கக் கூடுமாதலால் பொன்னன் ச
அவர்கள் போய்க் கால்நாழிகைக்குப்
அவ்வழியே சென்றான். நள்ளிரவில் அந்
போகும்போது பொன்னனுக்கு
திகிலாய்த்தானிருந்தது. திகிலை அதிகட்
ஆந்தைகள் உறுமும் குரலும், நரிகள் ஊள
கேட்டன. மரம், செடிகள் அசைந்தாடும்
கிடந்த இலைச் சருகுகளின் சரசரவெ
கேட்கும்போதும் பொன்னனுக்கு என்ன
ஆனால் ஏதோ ஒரு முக்கியமான சம்பவம்
- முக்கியமான இரகசியத்தைத் தெரிந்
போகிறோம் - என்ற ஆவலினால் மனத்தை
கொண்டு அய்யனார் கோயில் உள்ள தி
சென்றான்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் தூரத்தில் ஒரு
வெளிச்சம் தெரிந்தது. சரி, அதுதான் ஐயன
நெருங்க நெருங்கக் கோயிலுக்கு முன்ன
பிரம்மாண்டமான வீரர்களின் சிலைகளும் ப
குதிரைகளும் தீவர்த்தி வெளிச்சத்தில்
காட்சியளித்தன. இந்த ஏகாந்தக் காட்டுப் பி
பாழடைந்த கோவிலுக்குப் பட்டப்பகலி
பொன்னனுக்குத் திகிலாயிருந்தது. இட்
வேண்டியதில்லை. கோயிலின் வாசற்படிக்க
கண்ட காட்சி அவனுடைய திகிலை ப
அதிகமாக்கிற்று. அங்கே, புராணங்களில்
போன்ற கோர ராட்சஸ ரூபமுடைய ஒ
தீவர்த்தியுடன் நின்று கொண்டிருந்தான்
பக்கத்தில் நெடிய கம்பீர உருவமும் வஜ்ர
மகாகபால பைரவர் நின்று கொண்டிருந்த
சிவந்த ஒளியில் அவருடைய நெற்றியில்
சந்தனமும் குங்குமமும் இரத்தம் மாதிரி
அவருடைய கழுத்தில் தொங்கிய கப
பொன்னனுக்குக் குலை நடுக்கம் உண்டா
நடுங்கிக் கொண்டே கோயிலுக்குப் பின்ப
கோயில் வாசற்படிக்கு அருகில் இரு
வேப்பமரத்துக்குப் பின்னால் மறைந்து ெ

அதே சமயத்தில் சித்திரகுப்தனும், மாரப்ப
பைரவரின் முன்னால் வந்து நின்

"மகாப் பிரபோ!" என்று மாரப்பன் ெ
நமஸ்கரித்தான். "சேனாதிபதி! மாதாவி
நிறைவேற்றினாயா? பலி எங்கே?" என்று
பேய்க் குரல் கேட்டது. அந்தக் குரல் - மகே
வாசலில் அன்றிரவு கேட்ட குரல் - ஏற்
பிராந்தியடைந்திருந்த பொன்னனுடை
மயிர்க்கூச்சு உண்டாக்கிற்று. அடித் தொ
அதற்கும் கீழே இருதயப் பிரதேசத்திலிருந்
அந்தக் குரல் தொனித்தது. எனினும், உ
மாரப்பனுடைய குரலைக் காட்டிலும் தெ
பொன்னனுடைய செவிகளில் விழுந்தது.
கேள்விக்கு மாரப்பன், "மகாப்பிர
பத்திரமாயிருக்கிறது" என்றான். "எங்கே
கொண்டு வரவில்லை? காளிமாதாவின்
உதாசீனம் செய்கிறாயா, சேனாதிபதி!" "இ
மகாப் பிரபோ! இன்று சாயங்காலந்தான்
கைப்பற்ற முடிந்தது. உடனே இவ்விடம் ெ
பல அபாயங்கள் இருக்கின்றன, பிரபோ!
இங்கே தான் இருக்கிறான்.

"இதைக் கேட்டதும் மரத்தின் பின்னால்
பொன்னனுக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது
அடிவயிறு மேலே நெஞ்சுக்கு வந்துவிட்ட
மாரப்ப பூபதியின் அடுத்த வார்த்தையின
கொஞ்சம் தைரியம் பிறந்தது. "...அவன
முடியவில்லை. சக்கரவர்த்தியின் மகள்
மறித்தாள். மகாப்பிரபோ! குந்தவி தேவ
இங்கேதான் இருக்கிறாள். இளவரசனைத்
முனைந்திருக்கிறாள். ஆகையால் நாம
ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். இல்லா
கெட்டுப் போய் விடும்." மகா கபால பைர
சிரிப்புச் சிரித்தார். அந்த வேளையில் அ
தொனியானது நாலா பக்கமும் பரவி எதிரொ
பல நூறு பேய்கள் ஏக காலத்தில் சிரிப்பது
"சேனாதிபதி! நீதானா பேசுகிறாய்? கா
கட்டளையை நிறைவேற்றப் பயப்படுகிறா
பெண் பிள்ளைக்கும் ஒரு ஓடக்காரனுக்
"இல்லை, சுவாமி, இல்லை! நான் பயப்பட
மாதாவின் கைங்கரியத்துக்குப் பங்கம்
என்பதற்குத்தான். மகாப் பிரபோ! தாங்க
கட்டளையை எப்படியும் நிறைவே
அமாவாசையன்று இரவுக்குள் பலியைக்

சேர்ப்பேன்." "சேர்க்காவிட்டால்....?"
பைரவரின் கடூரமான குரல். "என்னை
பலியாக அர்ப்பணம் செய்

"வேண்டாம். பூபதி! வேண்டாம். உன்
இன்னும் எவ்வளவோ காரியங்கள் ஆக
செழிப்பான தமிழகத்தில் மகா காளியி
ஸ்தாபிக்கப்படும்போது நீதான் பிரதம த
வேண்டும்." "மகாப்பிரபுவின் கட்டளை
மாதாவின் ஆணையையும் எப்போதும் சி
காத்திருக்கிறேன்." "மாரப்பா! மாதாவுக்கு
கிருபை இருக்கிறது. மேலும் மேலும் உ
பதவிகளை அளிக்கப் போகிறாள்.... இருக்
எந்த இடத்தில் பலியைக் கொண்டு வந்
"அமாவாசையன்று முன் ஜாமத்தில் பராந்த
மகேந்திர மண்டபத்துக்கு அருகில் செ
சேர்ப்பேன். அங்கே சாலை வழியில் தங்க
அனுப்பி ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்." "ஏன்
எனக்குக் கொடுக்கிறாய்?" "மகாப்பிரபே
ஆட்களிடம் எனக்கு முழு நம்பிக்
சக்கரவர்த்தியின் கட்டளைப் பிரகாரம்
காஞ்சிக்கு அனுப்புவதாகச் சொல்லித்த

போகிறேன். அவர்களைத் தொடர்ந்து சற்று
வருவேன். தங்களுடைய ஆட்கள் வந்
இளவரசரைக் கொண்டு போக வேண்டும்
அனுப்பும் ஆட்கள் அவ்வளவு அசகாய
மாட்டார்கள். தங்களுடைய திருநாமத்தை
உடனே கத்திகளைக் கீழே போட்டுவிட்டு ந

"அப்படியே யாகட்டும், சேனாதிபதி! ஆ
காளிமாதா அடுத்த அமாவாசை இரவில் அ
எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்!" "இன்
தெரிவிக்க வேணும். மகாபிரபோ!" "சீக்கிர
விடிவதற்குள் நான் ஆற்றைத் தாண்ட வே
ஓடக்காரப் பொன்னனைச் சில நாளாகக்
அவன் மகாராணியைத் தேடிக் கொண்டி
தெரிந்தது. அவனைப் பற்றி அறிய நான் ஆ
நேற்றுத்தான் அவனைப்பற்றித் தகவ
பொன்னனும் இன்னொரு மனிதனும்
காட்டாற்றோடு கொல்லிமலைப்பக்க
என்னுடைய ஒற்றன் வந்து சொன்னான்.
இங்கே இருக்கிறான் என்றாயே?"
இன்றைக்குத்தான் இங்கே வந்து சே
"அவ்வளவுதானே?" "பொன்னனுடன் பே

மனிதன் யார் தெரியுமா, பிரபோ?" "யார்
எனக்கும் ஜன்ம விரோதிதான்." "என்ன
சொல்!" "பொய் ஜடாமுடி தரித்த அந்த பே
தான்." "இதைக் கேட்டதும் மகா கபால பை
ஏற்பட்ட பயங்கரமான மாறுதலைப் பார்
திகைத்துப் போனான். ஏற்கெனவே கோர
முகத்தில் இப்போது அளவில்லாத குரே
பகைமையும் தோன்றி விகாரப்படுத்தின.
"ஐயோ!" என்று பொன்னன் அலறிய
வேளையாகப் பயத்தின் மிகுதியா
தொண்டையிலேயே நின்றுவிட

கபால பைரவரும் சித்திரகுப்தனும் மா
அங்கிருந்து கிளம்பிச் சென்றார்கள். தீவ
கொண்டு நின்ற ராட்சதன் அவர்களுக்கெ
போனான். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் தீவ
மறைந்தது. கீழ்வானத்திலே இளம்பி
உதயமாயிற்று. அவர்கள் போய்க் கொஞ்
பிறகு தான் பொன்னன் அங்கிருந்து கி
அவனுடைய உடம்பு மிகவும் தளர்ச்சியை
மனத்தில் ஒருவித உற்சாகம் ஏற்பட்டிரு
மகாராஜாவை இந்த நரபலிக்காரர்களிடமிரு

வழி அவனுடைய மனத்தில் உதயமா
மாரப்பனுடைய தந்திரம் இன்னதென்ட
இப்போது ஒருவாறு புலப்பட்டது. இளவர
அனுப்புவதில் பிரயோஜனமில்லை என்
பைரவரின் நரபலிக்கு அவரை அனுட்
எண்ணியிருக்கிறான். ஆனால், தன் ே
ஏற்படாதபடி இந்தக் கரியத்தைத் தந்திர
உத்தேசித்திருக்கிறான். அவனுடைய தந்தி
தந்திரம் செய்து விக்கிரம மகாராஜாவை வி
விடுவித்து நேரே மாமல்லபுரம் துறைமுகத்
போகவேண்டும். குந்தவி தேவியின் உத
இந்தக் காரியத்தைச் செய்து முடிக்க
இவ்விதமெல்லாம் சிந்தித்துக்கொண்டு
பொழுது விடியும் தருணத்தில் பொன்னன்
அடைந்தான்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் த

அத்தியாயம் முப்பத்திரண்

உறையூர் சிறைச்சாலை

விக்கிரமன் உறையூர் சிறைச்சாலையில் ஒ

அடைக்கப்பட்டிருந்தான். சிங்காதனம் ஏ
செலுத்த வேண்டிய ஊரில் சிறையில் அ
கிடப்பதை நினைத்து நினைத்து அவன்
சிரித்தான். அவனுடைய தந்தை அரசு செ
ஞாபகங்கள் அடிக்கடி வந்தன. பார்த்தி
போர்க்கோலம் பூண்டு கிளம்பிய காட்சி
முன்னால் பிரத்யட்சமாக நின்றது. அத
மகாராஜா இரகசிய சித்திர மண்டபத்து
அழைத்துச் சென்று தம்முடைய கையால்
சித்திரங்களைக் காட்டியதெல்லாம் ஒ
நினைவுக்கு வந்தன. ஐயோ! அவையெல்
போகவேண்டியதுதான் போலும்!" தந்தைக்
வாக்குறுதியை நிறைவேற்றலாமென்னும்
இதுவரையில் இருந்தது. இப்போது
போய்விட்டது. பல்லவச் சக்கரவர்த்தியி
எதிர்பார்த்து இந்தச் சிறைச்சாலையில்
கிடக்கவேண்டுமோ தெரியவில்லை. அவ
கட்டளை வரும்? மரண தண்டனையை நி
தான் அநேகமாகக் கட்டளை வரும். மா
கட்டளையை நிறைவேற்றச் சித்தமாயிருப்
கதியைப் பற்றி யாருக்கும் தெரியவே
பார்த்திப மகாராஜாவின் பெயராவது ஜ

காலம் ஞாபகம் இருக்கும். தன் பெயரைச்
மறந்துவிடுவார்கள்.

செண்பகத் தீவிலிருந்து ஏன் திரும்பி வந்
கேள்வியை விக்கிரமன் அடிக்கடி கேட்டு
சின்னஞ்சிறு தீவாயிருந்தாலும் அங்கே சு
ஆட்சி செய்தது எவ்வளவு சந்தோஷ
அதைவிட்டு இப்படித் தன்னந்தனியே
பைத்தியம் தனக்கு எதற்காக வந்தது? அந்
காரணங்களைப் பற்றியும் அவை எவ்
நிறைவேறின என்பது பற்றியும் விக்கிரம
செண்பகத் தீவிலிருந்தபோது பொன்னி நதி
நாட்டையும் எப்போது பார்க்கப் போகிறே
மீண்டும் மீண்டும் அவனுக்கு ஏற்பட்டு வ
சோழ நாட்டின்மேல் அவனுக்கு எவ்
இருந்தாலும் சோழநாட்டு மக்கள் சுதந்தி
வீரமிழந்து பல்லவ சக்கரவர்த்திக்கு உட்
நினைக்க அவன் வெறுப்பு அடைவதும்
வெறுப்பு இப்போது சிறையில் இருந்த சம
அதிகமாயிற்று. வீரபார்த்திப மகாராஜா
உள்ளூர்ச் சிறைச்சாலையில் இருப்பதைச்
கொள்ளாமல் தானே இந்த ஜனங்கள் இ

தாயாரைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை
அதுவும் நிறைவேறவில்லை. நிறை
சாகப்போகிறோமோ, என்னவோ? அப்
அவளை நினைக்காமலிருப்பதற்கு விக்கிர
முயன்றான். ஆனால் முடியவில்லை.
நினைத்ததும், விக்கிரமனுக்குப் பளிச்செ
புலனாயிற்று. செண்பகத் தீவிலிருந்து கிளம்
காரணங்கள் அவன் கற்பித்துக் கொண்டிரு
உண்மையான காரணம் - அவனுடை
அந்தரங்கத்தில் கிடந்த காரணம் இப்போ
குந்தவிதான் அந்தக் காரணம். இரும்பு ம
வாய்ந்ததுதான்; ஆனாலும் காந்தத்தின்
சக்தியெல்லாம் குன்றிவிடுகிறது. காந்தம்
ஓடிவருகிறது. குந்தவியின் சந்திரவதனம்
அவளுடைய உண்மை அன்பு தன்னு
நெஞ்சத்தை இளக்கி விட்டது. அந்தக் காந்த
செண்பகத் தீவிலிருந்து இங்கே இழுத்துக்
ஜுரமாகக் கிடந்த தன்னை எடுத்துக் காப்ப
என்று தெரிந்த பிறகுகூட விக்கிரமனுக்குக்
கோபம் இருந்தது; தன்னுடைய சுதந்திரப்
நிறைவேற்றுவதற்கு அவள் குறுக்கே நி
எண்ணந்தான் காரணம். ஆனால், கடைசி ந

பேச்சிலிருந்து அது தவறு என்று தெரிந்
மன்னிக்கும்படி நான் என் தந்தையிடம் வே
ஆனால் மரண தண்டனையை நிறைவேற்ற
இவரை மணம் புரிந்து கொள்ள அனுமதி
எவ்வளவு கம்பீரமாய்க் கூறினாள்! இத்தகை
காதலை அறிவதற்காகச் செண்பகத் தீவி
வரலாம்? சொர்க்க லோகத்திலிருந்து கூட வ
ஆகா! இந்த மாரப்பன் மட்டும் வந்து குறுக்
குந்தவியும் தானும் வருகிற அமாவாசைய
செண்பகத் தீவுக்குக் கிளம்பியிருக்

அமாவாசை நெருங்க நெருங்க, விக்கிரம
கிளர்ச்சி அதிகமாயிற்று. அமாவாசையன்று
கப்பல் மாமல்லபுரம் துறைமுகத்துக்கு வ
இரண்டு நாள் தன்னை எதிர்பார்த்துக் கெ
எப்படியாவது இச்சிறையிலிருந்து தப்பி அ
மாமல்லபுரம் போகக் கூடுமானால்! இவ்வ
எண்ணாததெல்லாம் எண்ணினான். ஒவ்வெ
அவனுக்கு ஒரு யுகமாயிருந்தது. கடைசியி
முதல்நாள் மாலை மாரப்பபூபதி வந்தான்
பார்த்து நகைத்துக் கொண்டே, "ஓ! இரத்தின
காஞ்சியிலிருந்து கட்டளை வந்துவிட்டது

கணம் விக்கிரமன் நடுங்கிப்போனான். கட்
மரண தண்டனை என்று அவன் எண்ணின
அவன் பயந்தவனல்ல என்றாலும், கொ
கத்திக்கு இரையாவதை அவன் அருவரு
மாரப்பன், "காஞ்சிக்கு உன்னைப் பத்தி
வைக்கும்படி கட்டளை, இன்றிரவு இரண்
கிளம்பவேண்டும், சித்தமாயிரு" என்றது
உற்சாகம் பிறந்தது. வழியில் தப்புவதற்
சந்தர்ப்பங்கள் நேரிடலாமல்லவா? அல்
மரணமாவது அடையலாமல்லவா? இ
சாத்தியமில்லாவிட்டால், சக்கரவர்த்தியின்
இன்னொரு தடவை, "அடிமை வாழ்வை
மாட்டேன்; சுதந்திரத்துக்காக உயிரை வி
சொல்வதற்காவது ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படல
குந்தவியும் பக்கத்தில் இருக்கும்போது இப்
சொல்வதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால்
பாக்கியம் வேறு என்ன இருக்க மு

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் தி

அத்தியாயம் முப்பத்திமூன்

அன்றிரவு ஒரு ஜாமம் ஆனதும் சிறைச்சாலை
மாரப்பனும் ஆயுதந் தரித்த வீரர் சிலரு
விக்கிரமனுடைய கைகளைச் சங்கிலிய
வெளியே அழைத்துச் சென்றார்கள். வாசலி
ஒன்று ஆயத்தமாய் நின்றது. அதில்
ஏறிக்கொண்டான். அவனுக்கு முன்னும் பி
சில வீரர்கள் ஏறிக் கொண்டார்கள். அவ்வி
முன்னாலும் பின்னாலும் சிலர் நின்றார்க
மாரப்பன் அந்த வீரர்களின் தலைவனாகத்
கூப்பிட்டு அவன் காதோடு ஏதோ இரகசிய
பிறகு உரத்த குரலில், "கிளம்பலாம்!" எ
வண்டிக்காரன் வண்டியை ஓட்ட, முன்னா
நின்ற வீரர்களும் போகத் தொடங்கினா
வீதிகளின் வழியாக வண்டி போய்க் செ
முன்னெல்லாம்போல் இப்போது இரவி
எரியாமல் நகரம் இருளடைந்து கிடப்ப
விக்கிரமனுக்கு என்னமோ செய்தது! ஆக
தலைநகரமான உறையூர்தானா

"ஏனுங்க சாமிங்களே! இந்தப் பிள்ளைய

இவனை எங்கே அழைத்துப் போறீங்க!"
கேட்ட விக்கிரமன் திடுக்கிட்டான். (
வண்டிக்காரன்தான் ஆனால், அந்தக் குரல் (
அல்லவா? இருக்கிறது? அப்படியும் இ(
வீரர்களில் ஒருவன், "உனக்கு ஏன் அப்ட
பேசாமல் வண்டியை ஓட்டு!" என்றா
வண்டிக்காரன் "எனக்கு ஒன்றுமில்லை, ,
ஊரெல்லாம் பேசிக் கிட்டிருக்காங்க, யா
தீவிலிருந்து வந்த ஒற்றனாம்! இரத்தின ெ
வேஷம் போட்டுக்கிட்டு வந்தானாம். சக்
குந்தவி தேவியையே ஏமாற்றி விட
அப்பேர்பட்டவனை நம்ம சேன
கண்டுபிடித்துவிட்டாராம். அப்படியெ
பேச்சாயிருக்கே. அவன் தானா இவன் எ
என்றாள். "ஆமாம். அவன்தான் என்று வை
என்றான் ஒரு வீரன். "எங்கே அழைத்
போறீங்களோ?" என்று வண்டிக்காரன் (
அழைத்துக் கொண்டு போவாங்க? காஞ்சிப
என்று மறுமொழி வந்தது. "அடே அப்பா! .
போக வேண்டும்? நீங்கள் ஏழெட்டுப் பே
போறீர்களே, போதுமா? வழியிலே இவனு
ஒத்தாசை செய்து தப்பிச்சுவிட்டு விட்டா

செய்வீங்க?" என்றான் வண்டிக்காரன்.
உண்மையில் பொன்னன்தானோ? தனக்கு
செய்தி தெரிவிக்கிறானோ? வழியில் வ
செய்வதாகக் கூறுகிறானோ? இவ்வித
வியப்புடன் எண்ணமிட்டுக் கொண்டி
சற்றுப்பின்னால் வந்த வீரர் தலைவன், "யா
பேச்சு!" என்று அதட்டவே மௌனம் குடி
வண்டிக்காரனாவது வீரர்களாவது பேசவி
கரைக்கு வந்ததும் வண்டி நின்றது. வி
வண்டியிலிருந்த வீரர்களும் இறங்
ஆற்றங்கரையோரமாக ஒரு படகு ஆய
அங்கே ஒருவன் கையில் தீவர்த்திய
கொண்டிருந்தான்.

எல்லாரும் கீழிறங்கியதும் வண்டிக்கார
திருப்பிக் கொண்டே, "போயிட்டு வரீங்
ஜாக்கிரதையாகக் கொண்டுபோய்ச் சக்
சேருங்கள், ஐயா! வழியில் ஒரு காட்ட
பத்திரம்!" என்றான். அப்போது தீவர்த்தி
முகத்தின்மேல் அடித்தது. விக்கிரமனுக்கு
பார்த்ததும் பெரும் ஏமாற்றமுண்டாயிற்று.
பொன்னன் இல்லை. ஆனால் அவனுடைய

ஒளி - எங்கேயோ பார்த்த முகமாயிருக்கி
உண்மை புலனாயிற்று. பொன்னன்தான்
பொய் மீசை வைத்துக் கட்டிக் கொண்
அவன்கூறிய வார்த்தைகளின் பொருள்
காட்டாற்றின் சமீபத்தில் தன்னை விடுவிக்
சொல்லியிருக்க வேண்டும். இந்த என்
விக்கிரமனுக்கு மிகுந்த உற்சாகம் உண்டா
ஆற்றைக் கடந்தபின் அவர்கள் நடுஜா
கால்நடையாகப் பிரயாணம் செய்தா
சாலையோரம் இருந்த ஒரு மண்டபத்
தூங்கினார்கள். மீண்டும் அதிகாலை
மாட்டுவண்டி பிடித்துக் கொண்டு பிரயாண
பொழுது சாயும் சமயத்தில் பராந்தகபுரத்தை

இனிச் சிறிது தூரத்தில் காட்டாறு வந்து
விக்கிரமன் ஒருவாறு தெரிந்து கொண்டி
வண்டிக்காரன் பொன்னனாயிருக்கும் பட்ச
தனக்கு உதவிக்கு வரவேண்டும் "யார் வரு
வருவார்கள்?" என்றெல்லாம் எண்ணி வி
உள்ளம் பரபரப்பை அடைந்தது. அஸ்த
நாழிகை இருக்கும். அந்த அமாவாசை இ
ஜனநடமாட்டம் அதிகமாயிருந்ததைக் க

வியந்தான். ஆங்காங்கு சிறுசிறு கும்பலாக
கொண்டிருந்தார்கள். கோயிலுக்குப் போகிற
அவர்கள் காணப்பட்டார்கள். வெறிபிடித்த
ஆடிக் கொண்டும் பாடிக் கொண்டும் போ
மஞ்சள் வஸ்திரம் அணிந்து கொண்டிருந்தா
கும்பலிலும் ஒருவன் தீவர்த்தி பிடித்துக் கெ
இன்னும் இந்தக் கும்பல்களில் சிலர் நீள
எடுத்துச் சென்றது விக்கிரமனுக்கு
பயங்கரத்தையளித்தது. இவர்களெல்
போகிறார்கள்? கையில் கத்திகள் என்னத்து
போகிறார்கள்?

இந்தக் காட்சிகளைப் பார்த்த மாரப்பனு
தங்களுக்குள் இரகசியமாகப் பேசிக் கெ
வார்த்தைகள் விக்கிரமனுடைய காதிலு
"பத்திரகாளி", "நரபலி", "கபால பைரவர்"
அவனுக்குத் திகைப்பையும் பயத்தையும்
மகேந்திர மண்டபத்தின் வாசலில் மகாக் க
மாரப்பனும் பேசிக் கொண்டது அவனுக்கு
ஓஹோ! இன்றைக்கு அமாவாசை இரவல்
ஒருவேளை தன்னைக் காஞ்சிக்கு அனுப்ப
உண்மையில் கபால பைரவனின் பலி

அனுப்பியிருப்பானோ! இவ்விதம் அ
கொண்டிருக்கும்போதே "ஓம் காளி ஜய க
குரல்களின் ஏகோபித்த கோஷம் அவன்
மயிர்க்கூச்சு உண்டாகிற்று. அவ்விதம் ே
அடுத்த நிமிஷம் விக்கிரமன் இருந்த வண்
கொண்டார்கள். அவர்கள் கையில் நீண்ட
நட்சத்திர வெளிச்சத்தில் மின்னியது தெரி
ஜய காளி" என்ற கோஷங்களுக்கு மத்தியி
என்று ஒரு பயங்கரமான குரல் கேட்டது. இ
முன்னாலும் பின்னாலும் வந்த உறையூ
ஓட்டமாய் ஓடிவிட்டார்கள். வண்டியில்
தொப்புத் தொப்பென்று குதித்து ஓட்டம்
வண்டிக்காரன் அந்தர்த்தானமாகிவிட்டா
கைகள் சங்கிலிகளால் வண்டியின் ச
பிணைக்கப்பட்டிருந்தமையால் அவ
வண்டியிலிருந்து குதிக்க முடியவில்லை
வண்டியின் பின்புறத்தில் ஒரு குரல், "ம
வேண்டாம்! நான்தான்" என்றது. உடே
வண்டியில் ஏறிச் சங்கிலிகளை அவிழ்
விக்கிரமன் வண்டியிலிருந்து குதித்ததும், இ
குதிரைகள் சித்தமாய் நிற்பதைக் கண்டா
ஏறுங்கள் குதிரை மேல்; ஒரு கணமும் தாம

என்றான் பொன்னன்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் தி

அத்தியாயம் முப்பத்தினான்
"ஆகா! இதென்ன?"

விக்கிரமனும் பொன்னனும் குதிரைகள் கொண்டார்கள். "பொன்னா! முண்டாசு கட் கொண்டிருந்த வண்டிக்காரன் யார்? நீத குதிரைகள் போய்க் கொண்டிருக்கும்போ கேட்டான். "ஆமாம், மகாராஜா!" "சிறைக்கு என்னை மறந்து விட்டாயாக்கும் என்று நின ஒருவேளை மறந்தாலும், என்னை மறக்க இருக்கிறாரே!" "யார் அது?" "வேறு யார்? வாயிலிருந்து மீட்ட தேவிதான்." இதை விக்கிரமனுடைய உள்ளம் மகிழ்ச்சியின குந்தவியைப் பற்றி மேலும் விசாரிக்க வே ஆவல் உண்டாயிற்று. ஆனால் சிறிது தயக் சற்றுப் பொறுத்து, "எங்கே போகிறோம் இப் விக்கிரமன். "மாமல்லபுரத்துக்கு, மகாராஜ "என்ன, மகாராஜா?" "நாளைக் காலைக்கு

போய்விட வேண்டும்." "ஆமாம், மகாராஜ
ஒரு கணம் கூடத் தாமதிப்பதற்கில்லை
சொன்னேன்." "நாளை மத்தியானம் வரைய
காத்துக் கொண்டிருக்கும்.

"அதற்குள் நாம் போய்விடலாம், மகாராஜ
சற்றுப் பொறுத்து மறுபடியும், "தேவி எங்
பொன்னா! அவரிடம் கடைசியாக ஒரு
பெற்றுக்கொண்டு கிளம்பியிருந்தால்,
சந்தோஷமாயிருக்கும்!" என்றான். "அ
மகாராஜா!" "எது முடியாது?" "தேவியிட
கொண்டு கிளம்புவது." "ஆமாம்; முடிய
உறையூருக்கு மறுபடியும் எப்படிப் போக
உறையூரில் இல்லை, மகாராஜா!" "தே
இல்லையா? பின் எங்கே?" "மாமல்லபு
என்றான் விக்கிரமன். சில நாட்களாகச் சி
பிறகு விடுதலையடைந்த உற்சாகம், குளிர்
குதிரைமீது செல்லும் கிளர்ச்சி, இவற்ற
மாமல்லபுரத்தில் இருக்கிறாள்' என்னும் செ
அவனுக்கு எங்கேயோ ஆகாயத்தில் பற
உணர்ச்சி உண்டாயிற்று.

"அப்படியானால் அவரிடம் விடைபெற
சொன்னாயே, ஏன்? பொன்னா! ஒரு கண (
நான் அவசியம் பார்க்க வேண்டும். பார்த்
வேண்டும். அதோடு என் தாயாரைக் க
பாதுகாக்கும் பொறுப்பையும் அவரிட
வேண்டும்." "அதுதான் முடியாது!" என்ற
"ஏன் அவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்லுகிற
உறுதி எனக்கும் தெரிந்திருப்பதினாலே த
விடை கொடுத்து அனுப்பும் உத்தேசம்
கிடையாது. தங்களோடு அவரும்
சித்தமாயிருக்கிறார்." "ஆகா! நிஜமாகவ
முக்கியமான செய்தியை முன்னமே
சொல்லவில்லை?" "இப்போதுகூ
சொல்லியிருக்கக்கூடாது. தாங்கள் கப்ப
தங்களை அதிசயப்படுத்த வேண்டும்
உத்தேசித்திருந்தார் அவசரப்பட்டுச் சொ
விக்கிரமன் சற்று நேரம் சிந்தனையில் ஆ
திடீரென்று, "அதோ பாருங்கள் மகாராஜா!"
கூறியதும் விக்கிரமன் சிறிது திடுக்கிட்டு
சாலையில் ஒரு பக்கத்து மரத்தடியில் பத்துப்
கும்பலாக நின்றார்கள். அவர்களில் ஒரு
வைத்துக் கொண்டிருந்தான். தீவர்த்தி (

அவர்களுடைய உருவங்கள் கோரமான க
அவர்களுடைய கழுத்தில் கபால மாலை
அவர்களுடைய கைகளில் கத்திகள் மின்
செஞ்சந்தனமும் குங்குமமும் அப்பிக் கெ

அவர்கள் நின்ற இடத்தைக் குதிரைகள் தா
கணம் விக்கிரமனுக்கு உடம்பு நடுங்கிற்
கடந்து சிறிது தூரம் சென்றது, "அப்பா!
என்றான் விக்கிரமன். "மகாராஜா! தங்களுக்
இவர்கள் காத்திருக்கிறார்கள். இவர்கள்
ஒப்பிவித்துவிடும்படிதான் மாரப்ப பூபதி
ஆட்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். நான் இ
கொண்டேன். தாங்கள் குதிரை மேல் இவ்
போவீர்கள் என்று இவர்கள் எதிர்பார்த்தி
இன்னும் ரொம்ப நேரம் காத்திருப்பார்க
பைரவரிடம் போய்த் தாங்கள் வரவி
தெரிவிப்பார்கள். இன்று கபால பைரவரு
மேல் பிரமாதமான கோபம் வரப்போகி
பொன்னன்.

"பொன்னா! சக்கரவர்த்தியின் சிரஸாக்கின
பலி இந்த இரண்டுவித ஆபத்துக் களில

என்னை நீ தப்புவித்திருக்கிறாய்? முன்ே
போனவனை எடுத்து உயிர் கொடுத்துக் க
சோழ வம்சத்தின் குலதெய்வம் உண்மையி
நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகிறே
உன்னைவிட்டுப் பிரிவேன். மறுபடிய
காண்பேனோ, என்னவோ?" "லட்சணந்த
பொன்னன். "என்ன சொல்கிறாய்?" "என்
தாங்கள் பிரியவாவது?" "ஏன் அப்படிச்
"இன்னொரு தடவை தங்களைக் கப்பலில்
நான் இங்கே இருப்பேன் என்று நினைக்கி
எனக்கு என்ன வேலை? வள்ளி ஏற்கெ
தேவியுடன் மாமல்லபுரத்தில் இருக்கிறாள்.
தங்களுடன் வரப்போகிறோ

விக்கிரமன் சற்று மௌனமாயிருந்துவிட்டு
சொல்வது எனக்கு எவ்வளவோ மகிழ்ச்சிய
வள்ளியும் என்னுடன் வந்தால், சோழ
மாதிரிதான். ஆனால் , ஒரு விஷயந்தான்
வருத்திக் கொண்டிருக்கிறது. மகாராணிய
அவரை யார் தேடிக் கண்டுபிடிப்பார்கள்?
உன்னைப் பற்றிச் சொல்வார்கள்? - நான்
வந்ததின் முக்கிய நோக்கம் மகாராணியை

அவரைப் பார்க்காமலே திரும்பிப் போகி
என்னைப் பற்றிச் செய்தி சொல்லவாவது ப
வேண்டாமா!" என்றான். பொன்னனுடைய
விஷயம் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. சிவ
சொன்னபடி ஒன்றுமே செய்யவில்லை
ஆனாரோ, என்னவோ? மகாராணியை
கண்டுபிடித்திருப்பாரோ? பொன்னனு
சமாதானம் இல்லாவிட்டாலும், வெளி
"மகாராணியைப் பற்றித் தாங்கள் கவலை
மகாராஜா! அவரைச் சிவனடியார் ப
சிவனடியாரால் ஆகாத காரியம் ஒன்றுமி
வாய்ந்தவர்" என்றான்.

"ஆமாம்; அவர் நம்மை மாமல்லபுரத்துக்
வீட்டில் சந்திப்பதாகச் சொன்னாரல்லவா?'
முடியாத காரியம்; சிவனடியாரைப்
தங்கினோமானால், கப்பலைப் பிடிக்
"உண்மைதான். ஆனாலும் அன்
சிவனடியாரையும் பார்க்காமல் போவது
வேதனை அளிக்கிறது" என்றான் விக்கிர
"ஆகா! இதென்ன?" என்று வியப்புட
பொன்னன். இதற்குள் அவர்கள் காட்டா

அதன் இக்கரையிலுள்ள மகேந்திர மண்டப
விட்டார்கள். அந்த மண்டபத்தின் வாசல
காட்சிதான் பொன்னனை அவ்விதம் வியந்
அங்கே ஏழெட்டு ஆட்கள் ஆயுதபாணிகள
இரண்டு பேர் கையில் தீவர்த்தி பிடித்துக் கெ
மண்டபத்தின் வாசல் ஓரமாக ஒரு
வைக்கப்பட்டிருந்தது.

"இன்று ராத்திரி என்னவெல்லாமோ ஆச்ச
நடைபெறுகின்றன!" என்று பொன்னன் மு
"இந்த வேளையில் இங்கே யார், பொன்
விக்கிரமன். "தெரியவில்லை, மகாராஜ
கபாலிகர்கள் இல்லை, நிச்சயம். வேறு யா
"ஒரு வேளை குந்தவி தேவிதான் நமக்கு உ
சில ஆட்களை அனுப்பியிருக்கிறாரோ, என
பல்லக்கு என்னத்திற்கு?" இப்படி இவ
கொண்டிருக்கும்போதே மகேந்திர மண்ட
வந்துவிட்டது. குதிரைகளை இருவரும்
அங்கு நின்ற ஆட்களில் ஒருவனை எங்கே
பொன்னனுக்கு நினைவு வந்தது. எங்கே ப
- ஆகா! திருச்செங்காட்டாங்குடியில்! பரஞ்
ஆள் குமரப்பன் இவன். அந்த மனிதனு

முகத்தைப் பார்த்து அடையாளம் தெரிந்து
பொன்னனா? என்று அவன் ஆச்சரிய
"பொன்னா! சமாசாரம் தெரியுமா? உை
அகப்பட்டு விட்டார்! இதோ இந்த மண்
இருக்கிறார். உன்னைப் பற்றிக்கூட விசாரி

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத்

அத்தியாயம் முப்பத்தைந்
தாயும் மகனும்

"மகாராணி அகப்பட்டுவிட்டார்" என்று
கேட்டதும் விக்கிரமனுக்கும் பொன்னனுக்
குலுக்குக் குலுக்கிற்று. இருவரும் குதிரை
குதித்தார்கள். அப்போது உள்ளேயிருந்து,
அங்கே? பொன்னன் குரல் மாதிரி இருக்கி
பேச்சுக்குரல் கேட்டது. அது மகாராணி
தேவியின் குரல். "அம்மா!" என்று அ
விக்கிரமன் மகேந்திர மண்டபத்துக்குள்
பொன்னனும் பின்னோடு சென்றான். அ
இருளடைந்த மண்டபத்துக்குள்ளேயிரு
உருவம் வெளியே வந்தது. அது அருள்

உருவந்தான். ஆனால், எவ்வளவு மாறு
கடைசியாக அவரைப் பார்த்தபோது இன்னு
சோபை அவரை விட்டுப் போகவில்லை
முதுமைப் பருவம் அவரை வந்தடைந்து
வருஷத்துக்குள் முப்பது வயது அதிக
காணப்பட்டார்.

விக்கிரமன் ஒரே தாவலில் அவரை
சாஷ்டாங்கமாய்க் கீழே விழுந்து அவருடை
பற்றிக் கொண்டான். அருள்மொழி ராணி
விக்கிரமனுடைய தலையைத் தூக்கித் தன்
கொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார்.
பின்தொடர்ந்து மண்டபத்துக்குள் நுழை
மேற்படி காட்சியைப் பார்த்துக் கொ
தற்செயலாக அவனுடைய பார்வை மன
பக்கத்தில் கட்டுண்டு கிடந்த உருவத்தின்
மங்கலான தீவர்த்தியின் வெளிச்சத்தில் அ
உருவம் என்பதைப் பொன்னன் கண்டான்.
பார்வை குள்ளன்மீது விழுந்ததும் குள்ளன்,
சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பைக் கேட்டு விக்கி
பார்த்தான். திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்
என்றான். "ஆம், மகாராஜா! மாமல்ல

தங்களுக்கு வழிகாட்டி வந்த சித்திரக்குள்ள
என்றான். குள்ளன் மறுபடியும் "ஹீஹீஹீ"

அருள்மொழி ராணி எல்லோரையும் மாறி
யாரை என்ன கேட்பது என்று தெரியாமல்
காணப்பட்டாள். கடைசியில் "பொன்ன
பொன்னா எனக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்
கட்டிக் காட்டிலே விட்டது போலிருக்
மலைக்குகையில் எத்தனை நாள் இருந்
தெரியாது. கடைசியில் அருவியில் விழுந்து
என்று எத்தனித்தபோது சிவனடியார் எ
காப்பாற்றினார். 'உன் மகன் திரும்பி வ
அவனை எப்படியும் பார்க்கலாம்' என்று
பொன்னா, காட்டாற்று வெள்ளத்திலிருந்த
காப்பாற்றினாயாமே?" என்று கே

அப்போது விக்கிரமன், "வெள்ளத்
காப்பாற்றியதுதானா? சக்கரவர்த்தியின் சிர
- காளிக்குப் பலியாவதிலிருந்து - இன்னு
விதத்தில் பொன்னன் என்னைக் காப்பாற்றி
"காளிக்குப் பலியா?" என்று சொல்லி
அருள்மொழி நடுநடுங்கினாள். குள்ள

"ஹீஹீஹீ" என்று பயங்கரமாய்ச் சிரித்தா
இன்று ராத்திரி ஒரு பெரிய பலி - விழப்பே
தாகம் அடங்கப் போகிறது!" என்றான்
அவனையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் ெ
"இன்று அர்த்த ராத்திரியில் சிவனடிய
போகிறார்! மகாபத்திர காளியின் இராஜ்ய
போகிறது! அப்புறம் ஹா ஹா ஹா!.. அப்
ஒட்டுக்குப் பஞ்சமே இராது!" என்றான் கு
அப்போது துள்ளி எழுந்து, "பொன்னா!
உளறுகிறான்? சிவனடியாரைப் பற்றி.
"ஹிஹிஹி! உளறவில்லை, உண்மையைத்
அந்தக் கபடச் சாமியாரை இத்தனை நே
கையையும் கட்டிப் பலிபீடத்தில் போட்டிரு
ஆச்சோ, இல்லையோ, கத்தி கழுத்திலே ெ

அப்போது அருள்மொழித் தேவி விக்கிர
"குழந்தாய்! இவன் முன்னேயிருந்து இப்ப
என்னை வேதனைப்படுத்திக் கொண்டிருக்
நாளைக்கு முன்னால் நான் குகையிலிருந்து
விழப்போன போது சிவனடியார் தோன்
என்னை மீட்டுக் கொண்டுபோக ஆட்கள் ெ
தெரிவித்தார். அந்தப்படியே இவர்கள் வந்த

கொண்டு வந்தார்கள். வழியில் மறைந்
குள்ளனையும், பிடித்துக் கொண்டு வந்தார்
சேர்ந்தது முதல் இவன் இன்று ராத்திரி சி
கபாலிகர்கள் பலிகொடுக்கப் போவதா
கொண்டிருக்கிறான். ஐயோ! எப்பேர்ப்பட்
எத்தனை ஒத்தாசை செய்திருக்கிறார்....! அ
பயங்கரமான கதி!" என்று அலறினாள்
பொன்னனைப் பார்த்து, "பொன்னா! நீ என்
இந்தக் கொடும் பாதகத்தைத் தடுக்காவிட்ட
என்ன பிரயோஜனம்?" என்றான். "அதெ
மகாராஜா! உங்கள் நிலைமையை மறந்து
நாளைப் பொழுது விடிவதற்குள் நாம் மாம
சேராமற்போனால்..." சேராமற்போனால்
போய்விடும், அவ்வளவுதானே

அப்போது பொன்னன் அருள்மொழி ராண
"அம்மா, இவரைப் பெரும் அபாயம் சூழ்ந்
பிரஷ்டமானவர் திரும்பி வருவதற்கு
என்னவென்று தங்களுக்குத் தெரியாதா?
வந்திருப்பது மாரப்ப பூபதிக்குத் தெரி
சக்கரவர்த்திக்கும் தெரியப்படுத்தி விட்
காலைக்குள் இவர் மாமல்லபுரம் போய்க் க

வேண்டும். இல்லாவிட்டால் தப்புவது அ
சிவனடியாரைக் காப்பாற்றுவதற்காகப்
இவருடைய உயிருக்கே ஆபத்துதான். நீங்க
இவர் என்ன செய்யவேணுமென்று?" என்ற
ராணி பெருந் திகைப்புக்குள்ளானாள்
அன்னையைப் பார்த்து, "அம்மா! பார்த்தி
வீரபத்தினி நீ! இந்த நிலைமையில்
செய்யவேண்டும், சொல்! நமக்குப் ப
செய்திருக்கும் மகானுக்கு ஆபத்து வந்தி
என்னுடைய உயிருக்குப் பயந்து ஓடுவத
உயிரோடிருந்தால் இப்படி நான் செய்வதை
என்றான்.

"சுவரை வைத்துக் கொண்டு தான் சித்திரம்
இவர் பிழைத்திராவிட்டால் பார்த்திப ம
கனவுகளை நிறைவேற்றுவது எப்படி?" என்
அருள்மொழி ராணி இரண்டு பேரையும்
பார்த்தாள். கடைசியில், பொன்னனைப் பா
என்னைக் கல்நெஞ்சமுடையவள், பி
பாசமில்லாதவள் என்று ஒருவேளை நினை
என் மனத்திலுள்ளதைச் சொல்கிறேன். நம
உபகாரம் செய்திருக்கும் ஒருவருக்

வந்திருக்கும்போது என் பிள்ளை உயி
ஓடினான் என்ற பேச்சைக் கேட்க நான் வி
என்றாள். உடனே விக்கிரமன், தாயாரி
நமஸ்கரித்து, எழுந்து, "அம்மா! நீதான் வீ
மகாராஜாவுக்குரிய வீர பத்தினி!" எனக்
உரைத்தான். பிறகு பொன்னனைப் பார்
பொன்னா! இன்னும் என்ன யோசனை?"
கிளம்பிப் போவது? பலி எங்கே நடக்கிற
தெரியும்?" என்றான் பொன்னன். "ஹீ
காட்டுகிறேன்; என்னைக் கட்டவிழ்த்து வி
சித்திரக் குள்ளன் குரல் கேட்டது. குள்ள
அவிழ்க்கப்பட்டன. அவன் கையில் ஒ
கொடுத்தார்கள். விக்கிரமனும் பொன்னனு
ஏறிக் கொண்டார்கள். குள்ளன் கையில் தீவ
நோக்கிக் காட்டு வழியில் விரைந்து செல்
பொன்னனும் அவனைத் தொடர்ந்து பின்

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் த

அத்தியாயம் முப்பத்தாறு
பலிபீடம்

காட்டாற்றங்கரையோடு மேற்கு நோக்கி
வழி தூரம் போனதும் குள்ளன் தென்புற
அடர்ந்த காட்டுக்குள் புகுந்து சென்றா
தாண்டியதும் அப்பால் ஒரு பெரிய மேடு
மேட்டின் மேல் குள்ளன் வெகு லாவகட
குதிரைகள் ஏறுவதற்குக் கொஞ்சம் சிரமப்
மேல் ஏறியதும், அது ஒரு ஏரிக்கரை எ
"அதோ!" என்று குள்ளன் சுட்டிக் காட்
விக்கிரமனும் பொன்னனும் நோக்கினார்
மொட்டையான மலைக்குன்றுகளும்
அடிவாரத்தில் அடர்த்தியாக வளர்ந்திரு
மரங்களும் நூற்றுக்கணக்கான தீவர்த்திகளி
அரைகுறையாகத் தெரிந்தன. அந்த மலை
நடமாடிக் கொண்டிருந்த உருவ
மனிதர்களாய்த்தானிருக்க வேண்டு
தூரத்திலிருந்து பார்க்கும்போது பேய்
நடமாடுகின்றனவோ என்று எண்ணும்
பயங்கரத்தை அதிகமாக்குவதற்கு அந்த இ
தப்பட்டைகளின் முழக்கம், உடுக்கு அ
இவையெல்லாம் கலந்து வந்து கொ

விக்கிரமன், பொன்னன் இருவருக்குமே

திகிலாய்த்தானிருந்தது. ஆனாலும் அ
வெளிக்குக் காட்டாமல் குள்ளனைட்
ஏரிக்கரையோடு சென்றார்கள். குள்ளனு
இப்போது இன்னும் அதிகமாயிற்று. அவன்
சற்றுத் தூரம் போய் ஜலம் வறண்டிருந்த இ
குறுக்கே ஏரியைக் கடந்து செல்லலானான்
தொடர்ந்து விக்கிரமனும் பொன்னனும்
செலுத்தினார்கள். குதிரைகளும் பீதி அடை
அவற்றின் உடல் நடுக்கத்திலிருந்து தெ
இன்னொரு கால் நாழிகைக்கெல்லாம் அ
அடிவாரத்துக் காட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தா
குதிரைகள் நடுக்கம் அதிகமானபடியால்
பொன்னனும் குதிரைகள் மீதிருந்து இற
மரத்தில் கட்டினார்கள். பிறகு காட்டுக்குள்

தீவர்த்திகளின் வெளிச்சத்தில் ஆங்காங்
ஆவேசம் வந்ததுபோல் ஆடுவதையும்
வஸ்திரம் தரித்துக் கண் மூடித் தியானத்தில்
சிலர் அடுப்பு மூட்டிப் பொங்கல் வைப்ப
சிலர் கத்திகளைப் பாறைகளில் தீட்டிக் கொ
சிலர் உடுக்கு அடிப்பதையும் பார்த்துக் கொ
திடீரென்று மரங்கள் இல்லாத வெட்டவெ

அந்த வெட்டவெளியில் வலது புறத்தில் ஒ
குன்று நின்றது. அதில் பயங்கரமான பெ
உருவம் செதுக்கப்பட்டு, அதன்மேல் ப
வர்ணங்கள் பூசப்பட்டிருந்தன. காளியின்
விழித்துப் பார்ப்பது போலவே தோற்றம
உருவத்துக்குப் பக்கத்தில் சிலர் கும்பலா
அவர்களுக்கு நடு மத்தியில் எல்லாரையு
ஆகிருதியுடனும், தலையில் செம்பட்டை
கழுத்தில் கபால மாலையுடனும், நெற்றியில்
குங்குமமும் அப்பிக் கொண்டு, கபால பை
அவருக்குப் பின்னால் ஒருவன் நின்று உடு
கொண்டிருந்தான். கபால பைரவருடைய க
மூடியிருந்தன. அவருடைய வாய் ஏதோ
கொண்டிருந்தது. அவருடம்பு லேசாக மு
ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

மகாக் கபால பைரவர் நின்ற குன்றின் அடிய
கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு சிறு பாறை
இயற்கையாகவே அது பலி பீடம்போல் அ
அந்தப் பலி பீடத்தின்மேல் சிவனடியார்
உடம்பும் கயிறுகளால் கட்டப்பட்டுக் கிடந்
கண்கள் நன்றாகத் திறந்திருந்தன. அங்குமி

கூரிய கண்கள் சுழன்று சுழன்று பார்த்துக் செ
பீடத்துக்குப் பக்கத்தில் ஒரு ராட்சத உரு
பிரம்மாண்டமான கத்தியுடன் ஆயத்தமா
கபால பைரவர் கண்ணைத் திறந்து பார
இடவேண்டியதுதான். உடனே சிவனடியாரி
விழுந்துவிடச் சித்தமாயிருந்தது! மேடு
காட்சியையெல்லாம் விக்கிரமன் ஒரு நெ
பார்த்துக் கொண்டான். பின்னர், ஒரு கன
தாமதிக்கவில்லை. கையில் கத்தியை எடுத்
ஒரே பாய்ச்சலில் பலி பீடத்துக்கருகில் வ
ராட்சத உருவத்தின் கையிலிருந்த கத்தியை
ஓங்கி அடிக்கவும், அது தூரத்தில் போய் வி
சிவனடியாரின் பக்கத்திலே வந்து நின்று
தன்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்திருந்த பொன
"பொன்னா! ஏன் நிற்கிறாய்? கட்டுக்களை
விடு!" என்றான்.

இவ்வளவும் கண்மூடிக் கண் திறக்கும் ே
விட்டது. சுற்றிலும் நின்றவர்கள் எல்லோரு
என்று கூச்சலிட்டதைக் கேட்டு கபால பைர
பார்த்தார். நிலைமை இன்னதென்று தெரி
நிதானமாக நடந்து பலிபீடத்துக்கு அ

விக்கிரமனை உற்றுப் பார்த்தார். "ஹா ஹா
நகைத்த ஒலி குன்றுகளும் பாறைகளும்
வனாந்திரப் பிரதேசமெல்லாம் பரவி எதி
அதைக் கேட்பவர்களுக்கெல்லாம் மயிர்க் க
இதற்குள் என்னவோ மிகவும் நடக்கிறது
நாலாபக்கத்திலிருந்தும் ஜனங்கள் ஓடிவந்
சூழ ஆரம்பித்தார்கள். அதைக் கண்ட மகா
தமது ஒற்றைக் கையைத் தூக்கி, "ஹும்!"
செய்தார். அவ்வளவுதான் எல்லோரும் சட
சென்று சற்று தூரத்திலேயே நின்றார்கள்
கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு வந்த ராட்
ஹுங்காரத்துக்குக் கட்டுபட்டுத் தூரத்
பொன்னனும் நின்ற இடத்திலேயே செய

மகாக் கபால பைரவர் விக்கிரமனை உற்றுப்
கூறினார் :- "பிள்ளாய்! நீ பார்த்திப சே
விக்கிரமன் அல்லவா? தக்க சமயத்தில் நீ
என்று காளிமாதா அருளியது உண்மையா
மகிமையே மகிமை!" காந்த சக்தி பொருந்
சிவந்த கண்களின் பார்வையிலிருந்து வி
முடியாதவனாய் விக்கிரமன் பிரமித்து நின்
உன்னைத் தேடிக் கொண்டு நான் மாமல்லப

அதற்குள் அந்தப் பித்தன் மாரப்பன் த
காரியத்தைக் கெடுத்துவிட்டான். ஆனாலு
இங்கு எப்படியும் வருவாய் என்று எதி
மந்திரத்தினால் கட்டுண்ட நாக சர்
நிலைமையிலிருந்த விக்கிரமன், விம்முகி
யார்? எதற்காக என்னை எதிர்பார்த்தீர்
"எதற்காகவா? இன்றிரவு இந்தத் தக்ஷிண
காளிமாதாவின் சாம்ராஜ்யம் ஸ்தாபிதமாகப
சாம்ராஜ்யத்திற்கு உனக்கு இளவரச
கட்டவேண்டுமென்று மாதாவின் கட்டளை
பைரவர். அப்போது எங்கிருந்தோ 'க்ளுக்
சிரிப்பின் ஒலி எழுந்தது. கபால பைரவரு
உள்பட அங்கிருந்தவர்கள் அனைவரும்
திரும்பிப் பார்த்தார்கள். ஆனால் சிரித்தது
கண்டுபிடிக்க யாதொரு வழியும் தென்

விக்கிரமனை அத்தனை நேரமும் கட்டி
பாசமானது மேற்படி சிரிப்பின் ஒலியினா
அவன் சிவனடியாரை ஒருமுறை பார்த்துவ
கபால பைரவரை நேருக்கு நேர் நோக்கினா
ஒன்றும் எனக்கு விளங்கவில்லை. எனக்கு ந
கட்டப் போவதாகச் சொல்கிறீர். அது உ

முதலில் நான் செய்யப்போகும் காரியத்
நிற்கவேண்டாம். இதோ இந்தப் பலிபீட
கிடக்கும் பெரியார் எங்கள் குலத்தின் நண்
அன்னைக்கும் எவ்வளவோ பரோபகாரம்
அவரை விடுதலை செய்வது என் கடமை
கத்தியும் என் உடம்பில் உயிரும் இருக்
அவரைப் பலியிடுவதற்கு நான் விடமாட
சொல்லி விக்கிரமன் பலிபீடத்தை அணுகி
கட்டுக்களை வெட்டிவிடயத்தனித்தான்.
பெரிய கர்ஜனை செய்தார் கபால பைரவர்.
கொண்ட விக்கிரமனைக்கூட அந்தக் கர்ஜ
செய்துவிட்டது. அவன் துணுக்குற்று ஒரு
நின்றான். சிவனடியாரின் கட்டுக்களை
அவன் நீட்டிய கத்தி நீட்டியபடியே

கபால பைரவர் மறுபடியும் உரத்த குரலி
விக்கிரமா! இந்தப் போலிச் சிவனடியார்
வேஷதாரி - இந்தப் பொய் ஜடாமகுடத
அறிந்தால், இவ்விதம் சொல்லமாட்டா
காப்பாற்றுவதற்கு இவ்வளவு முனைந்து
என்றார். அவருடைய குரலில் தொனித்
அழுத்தமும் விக்கிரமனைத் திகைப்பை

சிவனடியார் பல்லவ ராஜ்யத்தின் ஒற்றர் தல
முன்னமே சந்தேகித்ததும் அவனுக்கு நினை
பைரவர் மீண்டும், "இந்த வேஷதாரியையே
என்று; தைரியமிருந்தால் சொல்லட்டும்
தொண்டையினால் கர்ஜனை செய்தார்
சிவனடியாரைப் பார்த்தான். அவருடைய மு
தவழ்வதைக் கண்டான். அதே சமயத்தில், "
மாலையணிந்த இந்த வஞ்சக வேஷதாரி ய
கேள்; தைரியமிருந்தால் சொல்லட்டும்!" எ
போன்ற ஒரு குரல் கேட்டது. இவ்வாறு கே
பக்கத்திலிருந்த பாறையின் மறைவிலிரு
வெளிப்பட்டது. அங்கிருந்தவர்கள் அத்த
கண்களும் அந்த உருவத்தின் மேல் விழு
வெளிச்சம் அந்த முகத்தில் விழுந்தபோது
வியப்பொலி ஏககாலத்தில் அநேகருடை
எழுந்தது. விபூதி ருத்திராட்சமணிந்து, முக
வீசித் தோன்றிய அப்பெரியாரைப் பார்த்தது
என்றுமில்லாத பயபக்தி உண்டாயிற்று.
யாருமில்லை; பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தி
சேனாதிபதியும், வாதாபி கொண்ட மகாவ
தொண்டர்தான்

அத்தியாயம் முப்பத்தே
நீலகேசி

பாறை மறைவிலிருந்து சிறுத் தொண்டர்
வினாடிகளுக்கெல்லாம் இன்னும் சில அதி
நிகழ்ந்தன. பாறைகளின் பின்னாலிருந்
மறைவிலிருந்தும், இன்னும் எங்கிருந்து
என்று சொல்லமுடியாதபடியும், இந்திர
நிகழ்வதுபோல், திடீர் திடீரென்று ஆயுத
வீரர்கள் அங்கே தோன்றிக் கொண்டிருந்தா
பெரிய மகேந்திர ஜாலவித்தை ஒன்றும் அ
பீடத்தில் கட்டுண்டு கிடந்த சிவனடியா
திடீரென்று அக்கட்டுக்களிலிருந்து விடு
பலிபீடத்திலிருந்து கீழே குதித்தார். இ
சிறுத்தொண்டர் நேரே மகா கபால பைரவ
நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார். அவரைப்
பைரவரின் முகத்தில் தோன்றிய பீதி நம்ப
சிறுத்தொண்டர் அருகில் நெருங்க நெருங்க
அதிகமாயிற்று. அவருடைய உடம்பெல்

இன்னும் சிறுத்தொண்டர் அவருடைய ச
நேருக்கு நேராக முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்
வேஷதாரியே! மகா காளியின் சந்நிதியி
உண்மையைச் சொல்!" என்று கேட்டபோ
இரண்டடி பின்வாங்கி, பிறகு நடக்க
சக்தியற்றவராய்த் தள்ளாடித் தொப்பென்று

அப்போது அங்கே சூழ்ந்திருந்த காளி உப
"ஹாஹாகாரம்" உண்டாயிற்று. வெறியில்
அந்தக் கபாலிகர்களால் என்ன விபரீதம்
விக்கிரமன் கூடச் சிறிது துணுக்கமடைந்தா
வியப்பு, பயபக்தி முதலிய பலவித உண
தன்னை மறந்து செயலற்று நின்றான். கபா
விழுந்து நாலாபுறமிருந்தும் கபாலிகர்
தொடங்கிய சமயத்தில், சிறுத்தொண்ட
பலிபீடத்தின் மீது ஏறிக் கொண்டார். "மகா
மாதாவின் பக்தர்களே! நெருங்கி வாருங்
பைரவர்' என்று பொய்ப் பெயருடன் உங்
இத்தனை காலமும் ஏமாற்றி வஞ்சித்து வ
மனிதனைப் பற்றிய உண்மையைச் சொல்லு
சிறுத்தொண்டரைப் பார்த்தவுடனே கப
பீதியடைந்து கீழே விழுந்ததினால்

அக்கபாலிகர்களின் மனத்தில் குழப்பம் உ
எனவே, சிறுத்தொண்டர் மேற்கண்டவா
அவர்கள் பலிபீடத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டு,
வண்ணமாய் நின்றார்கள்

சிறுத்தொண்டர் கம்பீரமான குரலில், காடு
எதிரொலி செய்யுமாறு பேசினார். 'கேளுங்
இந்தத் தமிழகமானது மகா புண்ணிய
எத்தனையோ மகா புருஷர்கள் இந்நாட்டி
கடவுளின் இயல்பையும் அவரை அடையு
நமக்கு உபதேசித்திருக்கிறார்கள். திருமூல
சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவில
அருளியிருக்கிறார். வைஷ்ணவப் பெரி
தகளியாய் ஆர்வமே நெய்யாக இன்புருகு
- நன்புருகி ஞானச் சுடர் விளக்கேற்றினேன்
மலர்ந்திருக்கிறார். இத்தகைய மகோன்னதம
உறைவிடமாயுள்ள நமது நாட்டில், கபா
என்னும் அநாசாரக் கோட்பாடுகளை
மாமிசப்பட்சணம் முதலிய பயங்கர வழக்
சிறிது காலமாகப் பரப்பி வருகிறார்கள். அ
சிவபெருமானும் கருணையே வடிவமா
நரபலியை விரும்புகிறார்கள் என்று நம்ப

பெரிய அறியாமை? சிவபெருமான் கையில
வைத்திருப்பதாகவும், பராசக்தி கபால
தரிப்பதாகவும் புராணங்களில் சொல்லியி
தத்வார்த்தங் கொண்டவை என்பதை நமது
நமக்கு உணர்த்தியிருக்கிறார்கள். அவ
இப்புண்ணிய நாட்டில் நரபலியென்னும்
பரவுவதற்குக் காரணம் என்ன? இந்தத் தீ
மூலவேர் எங்கே இருக்கிறது? - இதைக் கண
நானும் சற்றுமுன் இந்தப் பலி பீடத்தில் கட்
தோழர் சிவனடியாரும் பெருமுயற்சி செ
கடைசியாக, அந்த முயற்சியில் என் தோழர்
உண்மையைக் கண்டுபிடித்தா

அப்போது ஒரு குரல், "அவர் யார்?" என்று
எங்கே?" என்று பல குரல்கள் கூவின
என்னவெனில், சிறுத்தொண்டர் திடீரென்று
ஏற்பட்ட குழப்பத்தில் சிவனடியார் ஒருவரு
அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்று விட்டார்.
மேலும் சொல்வார்:- "இன்னும் இரண்டு ந
நடக்கப்போகும் வைபவத்துக்கு நீங்கள் வந்
யார் என்பதை அறிவீர்கள். தற்போது இடே
விழுந்து பயப்பிராந்தியினால் நடுங்கிக்

கபால பைரவன் யார் என்பதைத் தெரிந்து
புகழ் பெற்ற நமது மகேந்திரச் சக்கரவர்த்தி
இருபது வருஷத்துக்கு முன்னால் - வாதாபி
நமது தமிழகத்தின் மேல் படையெடுத்து வ
ஞாபகம் இருக்கிறதா..." என்று சிறுத்தெ
நிறுத்தியபோது பல குரல்கள், " ஞாபகம் இ
கூவின.

"அந்த ராட்சதப் புலிகேசியும் அவனுடை
நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்து, இச்செந்
பட்டணங்களிலும் கிராமங்களிலும் செய்த
அட்டூழியங்களையெல்லாம் நீங்கள் மறந்
மகேந்திரச் சக்கரவர்த்தி காலமான பிற்பாடு
நரசிம்மப் பல்லவரும், நானும் பெரும்ப
புலிகேசியைப் பழிவாங்குவதற்காக வ
படையெடுத்துச் சென்றதையும் நீங்கள் அ
நகரத்தின் முன்னால் நடந்த கொடிய யு
வீரத்தமிழ்ப்படைகள் புலிகேசியின் படை
ஹதா ஹதம் செய்தன. யுத்தக் களத்துக்கு வ
படைகளிலே ஒருவராவது திரும்பிப் போ
என்று சக்கரவர்த்தி கட்டளையிட்டிருந்
அவருடைய கட்டளைக்கு மாறாக ஒரே ஒ

திரும்பிப் போகும்படி நான் அனுமதித்தேன்
இழந்து, "சரணாகதி" என்று காலில் வி
கொல்வதற்கு மனமில்லாமல் அவனை
அனுமதித்தேன். அந்த ஒற்றைக் கை மனி
விழுந்து கிடக்கும் நீலகேசி. புலிகேசியை
அவனுடைய சகோதரன் இவ

இதைக் கேட்டதும் அந்தக் கூட்டத்தி
"அப்படியா?" "என்ன மோசம்!" "என்ன
பலவிதமான பேச்சுக்கள் கலகலவென்று
பேச்சு அடங்கிய பிறகு சிறுத்தொண்டர் மீ
"இவனை நான் மன்னித்து உயிரோடு திரு
என்று தெரிவித்தபோது சக்கரவர்த்தி, 'நீ
இதனால் ஏதாவது விபரீதம் விளையும்' எ
அது உண்மையாகிவிட்டது. இந்த நீல
வேஷத்தில் நமது புண்ணியத் தமிழக
இருந்துகொண்டு, பஞ்சத்தினால் ஜனங்க
கலங்கியிருந்த காலத்தில் கபாலிகத்தையு
பரப்பத் தொடங்கினான். எதற்காக? வீரத்
முடியாத காரியத்தைச் சூழ்ச்சியினால் ஜயிக்
கடல்களுக்கப்பாலுள்ள தேசங்களுக்கு
பரவியிருக்கும் நமது மாமல்லச் சக்கரவர்த்

உங்களையெல்லாம் ஏவி விட்டுச் சதி செ
என்றுதான். இந்த உத்தேசத்துடனேயே இ
மலையின் உச்சியிலுள்ள குகைகளில் ஆ
கத்திகளையும் கோடாரிகளையும் சேர்த்து வ

"ஆ!" என்று கபால பைரவனின் கோபக்குர
அந்த ஆயுதங்களையெல்லாம் சக்கர
கட்டளையினால் இன்று அப்புறப்படுத்த
இன்னும் இந்தச் சோழநாட்டு இளவரசன்
தன்னுடைய துர்நோக்கத்திற்கு உபயோகப்
எண்ணியிருந்தான். அதற்காகவே பா
மகாராஜாவின் வீரபத்தினி அருள்மொழி
சிறைப்படுத்தி வைத்திருந்தான்..." அப்போ
பைரவர் தரையிலிருந்து சட்டென்று எழுந்து
பொய்; கட்டுக்கதை; இதற்கெல்லாம் சாட்சி
கேட்டார். அப்போது ஒருவாறு அவ
தெளிந்ததாகக் காணப்பட்டது. கபால ை
எங்கே?" என்று கேட்டதும் "இதோ நான்
சாட்சி!" என்றது ஒரு குரல். திடீரென்று ஓ
மரத்தின் மறைவிலிருந்து மாரப்ப பூபதி
"ஆமாம், நான் சாட்சி சொல்கிறேன். இந்த
என்னும் நீலகேசி உண்மையில் கபாலிகன் .

இவன் மகா ராஜாதிராஜ நரசிம்மப் பல்லவ
எதிராகச் சதி செய்தான். அந்தச் சதியில்
சேரும்படிச் சொன்னான். நான் மறுத்துவிட்
இந்தத் தேசப்பிரஷ்ட இளவரசனைத் தன்
கொள்ள விரும்பினான். சக்கரவர்த்தியின்
காஞ்சிக்கு நான் அனுப்பிய இந்த இள
வழியில் மறித்து இங்கே கொண்டுவர ஏற்

அப்போது சிறுத்தொண்டர், "போதும்,
சாட்சியம் போதும்!" என்றார். மாரப்பன் ம
உத்தேசித்தானோ தெரியாது. தன்னைப் பு
மகாக் கபால பைரவர் விக்கிரமனுக்கு யு
கட்டுவதாகச் சொன்னதைக் கேட்டு அவ
உண்டாகியிருக்கலாம். அல்லது சக்கரவர்த்
சதி செய்த குற்றம் தன் பேரில் ஏற்பட
வேண்டுமென்று எண்ணியிருக்கலாம். அ
எதுவாயிருந்தாலும், அப்போது யாரும்
காரியத்தை அவன் செய்தான். கையில் உ
மகாக் கபால பைரவர் நின்ற இடத்தை
"சக்கரவர்த்திக்கு விரோதமாகச் சதி செய்த
துரோகி இன்று காளிமாதாவுக்குப் பலியா
கூறிய வண்ணம் யாரும் தடுப்பதற்கு மு

ஓங்கி வீசினான். அவ்வளவுதான்; கபால
வேறாகவும் உடல் வேறாகவும் கீழே

எல்லாரும் பிரமித்துத் திகைத்து நிற்கும்போ
பலி பீடத்தண்டை வந்து சிறுத்தொண்ட
சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, "பிரபோ!
செய்து விட்டேன். நான் செய்தது குற்றமா
வேண்டும்" என்றான். அச்சமயம் யாரு
இன்னொரு காரியம் நிகழ்ந்தது. கையி
சித்திரகுப்தன் எங்கிருந்தோ வந்து பலி
குதித்தான். படுத்திருந்த மாரப்பனுடைய
வீசிய கத்தி விழுந்தது! அக்குள்ளனை உட
வீரர்கள் பிடித்துக் கொண்டார்கள். குள்ளனே
சிரித்தான். சில நிமிஷ நேரத்தில் நடந்து
சம்பவங்களைப் பார்த்த விக்கிரமன் மிகவு
அடைந்தான். யுத்த களத்தில் நேருக்கு நேர்
ஒருவரையொருவர் கொல்லுவது அவனு
சம்பவமானாலும், இம்மாதிரி எதிர்பாரா
அவனுக்கு வேதனையளித்தன. உடனே,
பொன்னனைப் பார்த்து, "பொன்னா! நாம்
என்றான். அப்பொழுதுதான் தன்னையும்
சூழ்ந்து நின்ற பல்லவ வீரர்களை அவன் க

அந்த வீரர்களின் தலைவன் தன் கையிலி
விக்கிரமனிடம் காட்டினான். அதில்
சக்கரவர்த்தியின் முத்திரை பதித்த கட்டளை
உறையூரிலிருந்து காஞ்சிக்கு வந்து கொண்
இளவரசன் விக்கிரமனை வழியில் திருப்ப
மீண்டும் கொண்டு போகும் படிக்கும்
உறையூரிலேயே நடைபெறுமென்றும் அ
கண்டிருந்தது. விக்கிரமன் அந்த ஓலையை
சுற்று முற்றும் பார்த்தான். அவனுடைய
உடைவாளின் மேல் சென்றது. அப்போ
"மகாராஜா! பதற வேண்டாம்!" என்றான்.
கவனித்த சிறுத்தொண்டர், பல்லவ வீரர்
பார்த்து, "என்ன ஓலை?" என்று கேட்டார்
அவரிடம் கொண்டுபோய் ஓலையைக் கெ
தொண்டர் அதைப் படித்து பார்த்துவிட்டு
இந்தக் கட்டளையில் கண்டபடி உறையூருக்
உன் தாயாரை அழைத்துக் கொண்டு உறைய
போகிறேன். இன்று நீ புரிந்த வீரச்செயலை
அறியும்போது, அவருடைய மனம் மாற
அவசரப்பட்டு ஒன்றும் செய்ய வேண்ட

அடுத்த நிமிஷம் விக்கிரமனும் பொன்னனு

புடைசூழ அந்த மயான பூமியிலிருந்து கிள
அப்புறம் சிறிது நேரம் அங்கே கூடியிருந்த
கடவுளின் ஸ்வரூபத்தையும், நரபலியின்
பற்றிச் சிறுத்தொண்டர் விரித்துரைத்தார்.
அன்று பலியாக இருந்தவர்களும், ப
வந்தவர்களும் மனம் மாறி, தங்களைத் த
மகானைப் புகழ்ந்து கொண்டே தத்தம்
சென்றார்கள். பலிபீடத்தில் கட்டுண்டு கிட
யாராயிருக்கலாமென்று அவர்கள் பல
பேசிக்கொண்டே போனார்க

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் த

அத்தியாயம் முப்பத்தெட்(
என்ன தண்டனை?

அமாவாசையன்றைக்கு மறுநாள் பொழுது
மாமல்லபுரத்து அரண்மனையில் குந்தவி தே
கணமும் ஒவ்வொரு யுகமாகக் கழிந்து
அடிக்கடி அரண்மனை உப்பரிகை மாடத்தி
நாலாபுறமும் பார்ப்பதும், மறுபடி
கீழிறங்குவதும், பணியாட்களுக்கு

கட்டளையிடுவதும், உறையூரிலிருந்து அவ
வள்ளியிடம் இடையிடையே பேசுவதுமாய்
பேசினாலும், எதைச் செய்தாலும் அவளு
மட்டும் குதிரைக் குளம்படியின் சத்தத்தை
எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. பணியாட்
கொண்டிருக்கும் போதே சட்டென்று பே
காதுகொடுத்துக் கேட்பாள். விக்கிர
பொன்னனையுந்தான் அவள் அவ்வள
எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்
சொல்லவேண்டியதில்லை

விக்கிரமனும் பொன்னனும் வந்தவுடனே
வேண்டுமென்று குந்தவி தீர்மானித்து வை
விக்கிரமனுடன் அதே கப்பலில் தானும் பே
எண்ணத்தை அவள் மாற்றிக் கொண்டு வி
பலவிதச் சந்தேகங்கள் தோன்றி மறுபடி
பிடிக்கப்படுவதற்கு ஏதுவாகலாம். இத
தந்தையிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் அ
போவதற்கும் அவளுக்கு மனம் வரவில்
சக்கரவர்த்தியின் பரந்த கீர்த்திக்குத் தன்னு
ஒரு களங்கம் உண்டாகலாமா! அதைக் காட்
முதலில் கப்பலேறிச் சென்ற பிறகு, த

நடந்ததையெல்லாம் கூறி மன்னிப்புக் கே
விக்கிரமனையே தான் பதியாக வரித்து
தெரிவிப்பதே முறையல்லவா? அப்போ
தன்னை கட்டாயம் மன்னிப்பதுடன், க
தன்னைச் செண்பகத் தீவுக்கும் அனுப்பி
'உன்னுடைய கல்யாணத்துக்காக நான் ஒ
செய்யப் போவதில்லை. உன்னுடைய ப
ஸ்வயம்வரம் செய்து கொள்ளவேண்டும்'
அடிக்கடி கூறிவந்திருக்கிறாரல்லவா?
இப்போது தன் இஷ்டத்திற்கு அவர் ஏன்
வேண்டும்?

இத்தகைய தீர்மானத்துடன் குந்தவி வி
வரவுக்கு வழி நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள்
சூரியன் மேலே வர வர, குந்தவியின் பரப
கொண்டிருந்தது. கடைசியாக, கிட்டதட்ட ந
குதிரைகளின் குளம்படிச் சத்தம் கே
குந்தவியினுடைய இருதயம் விம்மி எழுந்
அடைத்துக் கொண்டது. மறுபடியும்
விக்கிரமனைக் கப்பலில் ஏற்றி அனுப்பி
தங்குவதா? கதையிலே, காவியத்திலே
பெண்மணிகள் எல்லாரும் அவ்வி

செய்திருக்கிறார்கள்? அர்ச்சுனனோடு சுப
போய்விடவில்லையா? கிருஷ்ணனே
போகவில்லையா? தான் மட்டும் எதற்க
வேண்டும்? விக்கிரமனுக்கு விடை கொ
தன்னால் முடியாத காரியம் என்று அவளு
குதிரைகளின் காலடிச் சத்தம் நெருங்க நெரு
மனக்குழப்பம் அதிகமாயிற்று. வந்த குதி
வாசலில் வந்து நின்றன. வாசற்காப்பாள
வியாபாரி தேவசேனர் வந்தால் உடனே த
வரும்படிக் குந்தவி கட்டளையிட்டிருந்
குதிரையில், வந்தவர்கள் இறங்கி உள்ளே
அடுத்த வினாடி அவரைப் பார்க்கப் போ
இதென்ன? உள்ளே வருகிறது யார்! சக்கர
குந்தவியின் தலை சுழன்றது. எப்படியோ
கொண்டு சமாளித்துக் கொண்டாள். சிறிது
"அப்பா! வாருங்கள்! வாருங்கள்! இத்தனை
போயிருந்தீர்கள்?" என்றாள்

சக்கரவர்த்தி ஆவலுடன் குந்தவியின்
அவளைத் தழுவிக் கொண்டார். உடனே,
"ஏன் அம்மா! உன் உடம்பு ஏன் இப்படிப்
கேட்டார். "ஒன்றுமில்லை, அப்பா!

வந்தீர்களல்லவா?" என்றாள் குந்தவி. "இ
நல்லது, உட்கார், குழந்தாய்! நீ உறையூரி
வந்தாய்? எதற்காக இவ்வளவு அவசரமாய்
கேட்டுக் கொண்டே சக்கரவர்த்தி அங்கிரு
அமர்ந்தார். குந்தவிக்கு அப்போது ஏற்
துடிப்பைச் சொல்ல முடியாது. 'அப்
இருக்கும்போது அவர் வந்து விட்டால் எ
இப்பொழுது வருகிற சமயமாச்சே! அர
வராமல் நேரே போய்க் கப்பலேறச் செய்வ
என்றெல்லாம் எண்ணி அவள் உள்ள
அவளுடைய தவிப்பைக் கவனியாதவர் C
"குழந்தாய்! இன்று சாயங்காலம் நான்
கிளம்புகிறேன். நீயும் வருகிறாயா? அல்ல
போதுமென்று ஆகிவிட்டதா?" என்றார். '
எதற்காக அப்பா?" என்றாள் குந்தவி. "ரொ
காரியங்கள் எல்லாம் நடந்திருக்கின்ற
அருள்மொழித்தேவி அகப்பட்டு விட்டார்
அலறினாள் குந்தவி.

"ஆமாம், அருள்மொழித் தேவியைக் க
கொண்டு வந்தது யார் தெரியுமா? நீ அடிக்
யாரோ வேஷதாரிச் சிவனடியார் என்று, அ

என்ன!.. தேவி எங்கே இருந்தார்? யார்
வைத்திருந்தார்கள்? அந்தப் போலிச்
ஒருவேளை அவரேதான்..." சக்கரவர்த்தி
"இன்னும் உனக்குச் சந்தேகம் தீரவில்லை
இல்லை. அந்தச் சிவனடியார் அருள்மொழி
வைத்திருக்கவில்லை. ராணியைக் கெ
வைத்திருந்தவன் நான் முன்னமேயே
சொன்னேனே - அந்தக் கபாலிகக் கூட்டத்தி
மகாக் கபால பைரவன். சிவனடியார்
ராணியைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு வந்
அவருடைய உயிருக்கே ஆபத்து வருவதா
இராத்திரி மகாக் கபால பைரவன் சிவனடி
பலிகொடுப்பதாக இருந்தானாம். அவ
பலிபீடத்தில் கொண்டு வந்து போட்டாகிவி
கத்தி விழுகிற சமயத்தில் சிவனடியா
காப்பாற்றினார்கள் தெரியுமா?" "ய

"செண்பகத் தீவிலிருந்து வந்திருந்தானே -
தேவசேனன் - அவனும் படகோட்டி பெ
சமயத்தில் வந்து காப்பாற்றினார்களாம்!"
சொல்வதற்கு வாயைத் திறந்தாள். ஆனால்
வெளியில் வரவில்லை. அவளுடைய

மாதுளை மொட்டின் இதழ்கள் விரிவது
அப்படியே திறந்தபடியே இருந்தது. "இன்
அதிசயத்தைக் கேள், குழந்தாய்! இரத்தி
தேவசேனன் என்பது உண்மையில் யார் தெ
ஒரு வேஷதாரிதான். தேசப் பிரஷ்டனா
இளவரசன் விக்கிரமன்தான் அம்மாதிரி வே
கொண்டு அவனுடைய தாயாரையும் தா
பார்ப்பதற்காக வந்தானாம்! என்ன தை
துணிச்சல், பார்த்தாயா குழந்தாய்!" குந்
குரலுடன், "அப்பா! அவர்கள் எல்லாரும் இ
என்று கேட்டாள். "யாரைக் கேட்கிறா
விக்கிரமனையும், பொன்னனையுமா?
உறையூருக்குக் கொண்டு போகச் சொல்
நானே நேரில் வந்து விசாரணை நட
சொல்லியிருக்கிறேன். அதற்காகத் தான்
உறையூருக்குப் போகிறேன். நீயும் வ

இத்தனை நேரமும் குந்தவி அடக்கி வைத்
துக்கமெல்லாம் இப்போது பீறிக்கொண்டு
தந்தையின் மடியில் தலையை வைத்துக் கெ
கதற ஆரம்பித்தாள். இவ்வளவு நேரமும்
பொலிந்து கொண்டிருந்த சக்கரவர்த்தியி

இப்போது மாறுதல் காணப்பட்டது. அவரு
ஓரத்தில் ஒரு துளி ஜலம் முத்துப்போல்
குந்தவியின் தலையையும் முதுகையும் அ
தடவிக் கொடுத்து, "குழந்தாய்! உனக்கு என
மனத்தில் ஏதோ வைத்துக் கொண்டு சொல்
என்னிடம் மறைப்பானேன்! எதுவாயிருந்
என்றார். குந்தவி கொஞ்சங் கொஞ்சமாக எ
சொன்னாள். காஞ்சி நகரின் வீதியில் சங்கில
சென்ற விக்கிரமனைச் சந்தித்ததிலிருந்து தன
அவனுக்கு வசமானதைத் தெரிவித்தாள்.
மண்டபத்தில் ஜுரத்துடன் உணர்வு இ
விக்கிரமனைப் பல்லக்கில் ஏற்றி அழைத்து
இன்று அவனைக் கப்பலேற்றி அனுப்ப உ
வரையில் எல்லாவற்றையும் கூறினாள். கன
அந்தச் சோழ ராஜ குமாரனையே என் ந
விட்டேன். மற்றொருவரை மனதிலும் நின
என்று கூறி விம்மினாள்.

சக்கரவர்த்தி அப்போது அன்பு கனிந்த கு
"குழந்தாய், இந்த உலகில் அன்பு ஒன்றுதா
மற்றதெல்லாம் அநித்தியம். இரண்டு இ
அன்பினால் ஒன்று சேரும்போது, அங்கே

கடவுளே சாந்நித்தியமாயிருக்கிறார். அவ்வ
சேர்ந்த உள்ளங்களுக்கு மத்தியில் நின்
யாருக்குமே பாத்தியதை கிடையாது; தாய் த
கிடையாதுதான். ஆகையால், நீ சோழ நா
மணம் புரிய விரும்பினாயானால், அதை
தடை செய்யேன். ஆனால், குழந்தாய்! நம
நீதிநெறி தவறாது என்று புகழ் பெற்ற
சாம்ராஜ்யத்தில் ராஜகுலத்தினருக்கும் ஒரு
குடியானவனுக்கும் ஒரு நீதிதான். ஆன
ராஜகுமாரன் விஷயத்தில் ராஜ்ய நீதிக்கின
நடைபெறும். குற்றத்துக்குத் தகுந்த தண்ட
அதற்குப் பிறகும், நீ அந்த ராஜகுமார
விரும்பினால், நான் குறுக்கே நிற்க

இதைக் கேட்ட குந்தவி, "அப்பா! தேசப்பி
திரும்பி வந்தால் தண்டனை என்ன?
"சாதாரணமாக, மரண தண்டனைதான்;
ராஜகுமாரன் விஷயத்தில் யோசிக்க வேண்
இருக்கின்றன." "என்ன அப்பா?" "நீத
சொல்வாயே, அந்த ராஜகுமார
காரியங்களுக்கெல்லாம் அவன் பொறுப்பா
சிவனடியாருடைய போதனைதான் கார

உண்மைதான் என்று தோன்றுகிறது. அந்த
இப்போது அகப்பட்டிருக்கிறார். அவன
உண்மையறிய வேண்டும்." அப்போது குந்
'ஆமாம், அந்தப் போலிச் சடை சாமியார
விபத்துக்களும் வருகின்றன. அவர் அநாவ
ஒரு ஆபத்தில் சிக்கிக் கொண்டிராவிட்டால்
அந்த வீரராஜகுமாரர் கப்பலில் ஏறி இருப்ப
எண்ணமிட்டாள். "அதோடு இன்னும் ஒ
யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. செண்பகத்
வியாபாரிக்குக் குதிரை கொடுத்துச் சோழ ந
வைத்தது யார்? ஞாபகம் இருக்கிறதா, குழந்
என்று வியப்பும் ஆனந்தமும் கலந்த கு
கூச்சலிட்டாள். ஒற்றர் தலைவன் வேஷத்தில்
குதிரை கொடுத்து அனுப்பித்தானே விக
நாட்டுக்குப் போனானென்பது அவளுக்கு
"அப்படியானால் எப்படி தண்டனை ஏற்
என்றாள். "எல்லாம், விசாரிக்கலாம் குழந்தா
நியாயமோ, அப்படிச் செய்யலாம். பல்லவ
தவறி எதுவுமே நடக்காது" என்றார் ச

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் த

அத்தியாயம் முப்பத்தொன்ப
சிரசாக்கினை

"ஆகா இது உறையூர்தானா?" என்று ப
ஆச்சரியப்படும் விதமாகச் சோழ நாட்டின் த
அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கிற்று. பார்த்
போர்க்களத்துக்குப் புறப்பட்ட போது அ
பெயர்ந்து சென்ற லக்ஷ்மி தேவி மீண்டு
உறையூருக்குத் திரும்பி வந்திருக்கிற
சொல்லும்படியிருந்தது. உறையூர் வாசி
வெகுகாலத்திற்குப் பிறகு இன்று கலகலப்
காணப்பட்டன. வெளியூர்களிலிருந்து
வண்டிகளிலும், பலவித வாகனங்களிலும் ஜ
வந்து கொண்டிருந்தார்கள். வீதிகளில் ஆங்
கூட்டமாய் நின்று கிளர்ச்சியுடன் பேசிக் கொ
அன்று காஞ்சி நரசிம்மப் பல்லவச் சக்கரவ
பொது ஜன சபை கூட்டுகிறார் என்றும், இ
நாட்டின் பட்டினங்களிலும் கிராமங்கள
பிரமுகர்களையெல்லாம் அழைத்திருக்
பிரஸ்தாபமாயிருந்தது. அன்று நடக்கப்போ
அதிசயங்கள் வெளியாகுமென்றும் பல விசே
நிகழுமென்றும் ஜனங்கள் எதிர்பார்த்தார்கள

தேவியும், இளவரசர், விக்கிரமரும் உறை
வந்திருக்கிறார்களென்றும் செய்தி பரவியி
இளவரசர் இரத்தின வியாபாரி வேஷ
மாளிகையில் வந்திருந்தாரென்றும், குந்
அவருக்கும் காதல் உண்டாகிக் கல்யா
போகிறதென்றும் இதனால் உறையூரும் க
உறவு கொள்ளப்போகிறதென்றும் சிலர்

வேறு சிலர் இதை மறுத்து, "தேசப்
தண்டனைக்குள்ளான இளவரசரைச் சக்கர
செய்து பொதுஜன அபிப்பிராயத்தையெ
கூறப்போகிறார்" என்றார்கள். நாலு நாள
அமாவாசை இரவில், கொல்லி மலைச்
சம்பவங்களைப் பற்றியும், மாரப்ப பூபதி
பற்றியும் ஜனங்கள் கூட்டியும் குறைத்தும்
கொண்டார்கள். பொன்னனும் வள்ளியும்
வீதிகளின் வழியாக வந்த போது, ஆங்க
அவர்களை நிறுத்தி, "பொன்னா! இன்று
போகிறது?" என்று விசாரித்தார்கள். பொன்
ஒரே அசைப்பாக அசைத்து "எனக்கு ஒன்
சாயங்காலமானால், தானே எல்லாம் வெ
அவசரப்படுகிறீர்கள்?" என்றான். வள்ளி

கேட்ட பெண் பிள்ளைகளிடம் வள்ளியும்
மறுமொழி சொன்னாள். பொன்னனுக்கும்,
இருந்த கிராக்கிக்கும் அவர்களுக்கு அன்
பெருமைக்கும் அளவேயில்

தேவலோகத்தில் தேவேந்திரனுடைய சபை
பார்த்தவர்கள் யாரும் திரும்பி வந்து
சபையைப்பற்றிக் கூறியது கிடையாது.
உறையூரில் கூடிய மாமல்ல நரசிம்மச் ச
சபையைப் பார்த்தவர்கள், "தேவேந்திர
கிட்டதட்ட இந்த மாதிரிதான் இருக்க வே
ஏகமனதாக முடிவு கட்டினார்கள். அவ்வள
அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த சபா மண்டபத்தி
குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் 'தேவேந்திரனைத்
எல்லாரும் வந்து தத்தம் ஆசனங்களில் அம
சக்கரவர்த்தியின் சிம்மாசனத்துக்கு ஒ
வசிஷ்டரையும் வாமதேவரையும்போல்,
சிறுத்தொண்டரும் வீற்றிருந்தார்கள். சி
மற்றொரு பக்கத்தில் சக்கரவர்த்தியின் குமா
குமாரி குந்தவியும் அமர்ந்திருந்தார்கள்.
அடுத்தாற்போல் அருள்மொழித்தேவியும்
தர்ம பத்தினி திருவெண்காட்டு நங்கையும்

அவர்களுக்கு மத்தியில் சிறுத்தொண்ட
புதல்வன் சீராள தேவன் உட்கார்ந்து, அதிச
கண்களினால், நாலாபுறமும் சுற்றிச் சுற்
கொண்டிருந்தான். இவர்களுக்குப் பின்ன
வள்ளியும் அடக்க ஒடுக்கத்துடன் நின்று ெ
சக்கரவர்த்தியின் சிம்மாசனத்துக்கு நேர்
தூரத்தில் பல்லவ சேனாதிபதியும் இன்னு
வீரர்களும் சூழ்ந்திருக்க விக்கிரமன் கம்
நிமிர்ந்து உட்கார்ந்திருந்தா

குந்தவி இருந்த பக்கம் பார்க்கக் கூடா
எவ்வளவோ பிடிவாதமாக மனத்தை உறுதி
கொண்டிருந்தானென்றாலும் சில சம
அறியாமலே அவனுடைய கண்கள் அந்தப்
அதே சமயத்தில் குந்தவியும் தன்னை மீ
விக்கிரமனைப் பார்க்கவும், இருவரும்
தங்களுடைய மன உறுதி குலைந்ததற்காக
தலை குனிய வேண்டியதாயிருந்தது. இன்னு
சபையில், மந்திரிகளும் படைத்தலை
தனாதிகாரிகளும் பண்டிதர்களும் கல
கவிராயர்களும் பிரபல வர்த்தகர்களும் கி
வந்த நாட்டாண்மைக்காரர்களும் அவரவ

இடத்தில் அமர்ந்திருந்தார்கள். இவர்கள்
காட்டிலும் அந்தச் சபையில் அதிகமாக
கவனத்தையும் கவர்ந்த ஒருவர் சக்கரவ
மகேந்திரனுக்குப் பின்னால் அமர்ந்திருந்த
உருவமும் உடையும் அவர் தமிழ்நாட்டை
என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறின. சன
சுட்டிக் காட்டி தங்களுக்குள்ளேயே, "சீன
வந்திருக்கும் உலக யாத்திரிகர் இவர்தான்
கொண்டார்கள் யுவான் சுவாங்க் என்று
பெயரைப் பலரும் பலவிதமாக உச்சரித்து

இந்தச் சீன யாத்திரிகரைத் தவிர இன்னு
நாட்டாரும் அந்த மகாசபையில் ஒரு
காணப்பட்டார்கள். அவர்கள் நடை உ
அயல்நாட்டாராகத் தோன்றினாலும், அ
பாஷை தமிழாகத்தான் தெரிந்தது. சற்றே
பார்த்தோமானால், ஏற்கெனவே பார்த்த
நினைவு வரும். ஆம்; செண்பகத் தீவிலிரு
இரத்தின வியாபாரி தேவசேனனுடன் வ
இவர்கள். அச்சபையில் நடக்கவிருந்த
முடிவாகத் தங்கள் மகாராஜாவுக்கு என்
போகிறதோ என்று தெரிந்துகொள்

அவர்களுக்கிருப்பது இயற்கையேயல்
முழுவதிலும் ஆங்காங்கு பணியாட்களும்
நின்று வெண்சாமரங்களினால் விசிறியும் ச
முதலியவை வழங்கியும் சபையினருக்
உபசாரங்கள் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.
ஆகியும் சக்கரவர்த்தி வராதிருக்கவே ச
சக்கரவர்த்தி இன்னும் வரவில்லை
ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளும் ச
இவ்விதம் பல குரல்கள் சேர்ந்து பேரிரை
என்று தோன்றிய சமயத்தில், சிறுத்தொண்
கையமர்த்தி, "சபையோர்களே! சக்கரவ
வருவதற்கு இன்னும் சிறிது நேரம் ஆகு
வந்திருக்கிறது. அதுவரையில், இந்தச் ச
நோக்கம் இன்னதென்பதை உங்களுக்கு எடு
எனக்குச் சக்கரவர்த்தி கட்டளையிட்டிருக்கி
முழக்கம் போன்ற குரலில் கூறியதும், ச
உண்டாயிற்று. எல்லாரும் பயபக்
சிறுத்தொண்டருடைய முகத்தையே பார்

சிறுத்தொண்டர் மேலும் கூறினார்:- "வீர செ
அருமைத் தோழரான பார்த்திப சோழ மகார
விக்கிரம சோழர், இன்று உங்கள் மு

விசாரணைக்கு நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறார். ச
தேசப்பிரஷ்டத் தண்டனையை மீறி அவர்
பிரவேசித்துக் கையும் மெய்யுமாய்க் க
பட்டார். அவர் இவ்விதம் சக்கரவர்த்தியின்
வந்ததின் காரண காரியங்களை விசாரணை
எல்லாருடைய அபிப்பிராயத்தையும்
சம்மதமான நியாயத் தீர்ப்புக் கூறவே
சக்கரவர்த்தியின் விருப்பம். இதற்காகத்த
கூடியிருக்கிறது. நீங்கள் அபிப்பிராயம் கூறு
எல்லா விவரங்களையும் தெரிந்து கொ
விக்கிரம சோழர் சக்கரவர்த்தியின் கட்ட
குற்றமானாலும், அதற்கு அவர் மட்டும் ெ
இதோ என் பக்கத்தில் வீற்றிருக்கும் என்
பெரும்பாலும் பொறுப்பை ஏற்றுக்
முன்வந்திருக்கிறார்!" என்று சிறுத்தொ
சபையில் எல்லாருடைய கவனமும் சிவ
திரும்பியது. அவருடைய முகத்தில் கு
தேஜஸைப் பார்த்து அனைவரும் பிரமித்த
இந்தப் பெரியவர்? அப்பர் பெருமாே
பதமடைந்துவிட்டார். சம்பந்த சுவாமி
பிராயத்தவர். மஹான் சிறுத்தொண்டே
இருக்கிறார். வேறு யாராக இருக்கும்? எ

விஷயத்தில் இவர் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொ
என்ன?" என்று எண்ணமிட்ட

பிறகு சிறுத்தொண்டர், பத்து வருஷங்களுக்
மகாராஜா போர்க்கோலம் பூண்டு உ
கிளம்பியதையும் வெண்ணாற்றங்கரையி
யுத்தத்தையும் சபையோருக்கு ஞாபகப்படு
மகாராஜாவுடன் கிளம்பிய பத்தாயிரம் பே
திரும்பாமல் போர்க்களத்திலேயே மடிந்த
சபையோர் புளகாங்கிதம் அடைந்தனர். அ
பௌர்ணமியன்றிரவு, இந்தச் சிவனடியார்
வீரமரணமடைந்த தீர மன்னரின் முகத்
வேண்டுமென்று அவருடைய உடலைத்
எடுத்துக் கூறினார். கடைசியில் இவர் த
வெற்றியடைந்ததையும், பார்த்திப மகாரா
இன்னும் உயிர் இருந்ததையும், மகாராஜா
"என் மகனை வீர சுதந்திரப் புருஷனாக வ
என்று வரங்கேட்டதையும்; சிவனடியா
வரங்கொடுத்ததையும் எடுத்துச் சொன்ன
பெரிய சபையின் நாலா பக்கங்களிலும்
உண்டானதுடன், அநேகருடைய கண்க
பெருக்கெடுத்து ஓடிற்று.

பின்னர், சிவனடியார் உறையூருக்கு வந்து
தேவியைப் பார்த்துத் தேற்றியது முதல், வி
கொடியை நாட்ட முயன்றது, தேசப்
தண்டனைக்குள்ளானது, செண்பகத் தீவி
தாயாரையும் தாய் நாட்டையும் பார்க்க
ஆசையினால் திரும்பி வந்தது, வழியில் அ
இடையூறுகள் எல்லாவற்றையும் சிறுத்தொ
கூறினார். இதற்கிடையில், நீலகேசி 'மகா
என்ற வேஷத்தில் செய்த சூழ்ச்சிகளை
அருள்மொழித் தேவியை அவன் கொண்
குகையில் வைத்திருந்ததையும், சிவனடி
முயற்சியினால் அவனுடைய சூழ்ச்சிகள் வெ
சென்ற அமாவாசை இரவில் நடந்த சம்ப
விக்கிரமன் தன் உயிரைப்பொருட்படுத்தாம
காப்பாற்ற முன்வந்ததையும் விவரித்தார்.
சொல்லிவிட்டுக் கடைசியாக, "சபை
உங்களையெல்லாம் ஒன்று கேட்க விரும்
தோழர் சிவனடியார் போர்க்களத்தி
மகாராஜாவுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதி
விட்டதாக - நீங்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறீ
மகாராஜாவின் குமாரர் விக்கிரமர் வீர சுத
வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறாரா?" என்று

அப்போது சபையில் ஏகமனதாக, "ஆ
மகத்தான பெருங்கோஷம் எழுந்து அ
மண்டபம் முழுவதும் வியாபித்து, வெ
முழங்கியது. கோஷம் அடங்கியதும்,
கையமர்த்தி, "இன்னும் ஒரு முக்கிய வி
சொல்ல மறந்துவிட்டேன். போர்க்கள
மகாராஜாவுக்கு இந்த மகா புருஷர் வாக்கு
மகாராஜா இவரைப் பார்த்து, 'சுவாமி! தா
கேட்டார். அப்போது இந்த வேஷதாரி
ஜடாமகுடத்தை எடுத்துவிட்டு உண்
தோன்றினார். இவர் யார் என்பதைத் தெரி
பார்த்திப மகாராஜா தம் மனோரதம் நிறை
நம்பிக்கை பெற்று நிம்மதியாக வீர சொர்க்
என்று கூறியபோது சபையிலே ஏற்பட்ட ப
முடியாது. மீண்டும் சிறுத்தொண்டர், "இந்
உண்மை வடிவத்தைப் பார்க்க நீங்கள்
ஆவலாகயிருக்கிறீர்கள் இதோ பாருங்க
சிவனடியார் பக்கம் திரும்பி, ஒரு நொடி
ஜடாமகுடத்தையும் தாடி மீசையையும்
கையினாலும் நீக்கிவிடவே, மாமல்ல நரசி
தேஜோ மயமான கம்பீர முகத்தை எல்லா
அப்போது அச்சபையில் மகத்தான அல்

ஏற்பட்டது. குந்தவி தன் ஆசனத்திலிருந்து
என்று கதறிக் கொண்டே ஓடிவந்து வேஷ
நின்ற சக்கரவர்த்தியின் தோள்களைக் கட்
உணர்ச்சி மிகுதியினால் மூர்ச்சையாகி விடு
இருந்த அருள்மொழித் தேவியைச் சிறுத் தெ
தாங்கிக் கொண்டு ஆசுவாசம் செய்தா
கண்ணிமைக்காமல், பார்த்தவண்ணம் நி
பரபரப்பில் இன்னது செய்கிறோமென்
பொன்னன், வள்ளியின் கையைப்பிடித்து

"தர்ம ராஜாதி ராஜ மாமல்ல நரசிம்மப் பல்
வாழ்க" என்று ஒரு பெரிய கோஷம் எழுந்
பவ!" என்று சபையினர் அனைவரும்
முழங்கினார்கள். சிறிது நேரம் இத்தகை
முழங்கிக்கொண்டிருந்த பிறகு பொன்
தோன்றிற்றோ என்னவோ, திடீரென்று
"விக்கிரம சோழ மகாராஜா வாழ்க!" என்
அதையும் சபையோர் அங்கீகரித்து, "ஜய
முழங்கினார்கள். அந்தக் குழப்பமும்
அடங்கியபோது இத்தனை நேரமும்
அமர்ந்திருந்த இடத்தில் அவர் இல்லை என்
கண்டார்கள். சிறுத்தொண்டர், "சபையோ

கலைந்து போவதற்கு முன்னால் இன்னும் ‹
பாக்கியிருக்கிறது. மாமல்லச் சக்கரவர்த்தி த
அமர்ந்து விக்கிரம சோழரின் குற்றத்தைப்
தீர்ப்புக் கூறுவார்!" என்றா

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் நரசிம்மச் சக்கர
ஆடை ஆபரணங்களைத் தரித்தவராய்
அச்சபைக்குள் பிரவேசித்தார். அவர் சபை
போதும், சபையில் நடுநாயகமாக இ
சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்தபோதும், "ஜய வி
முழக்கம் வானளாவ எழுந்தது. சத்தம்
சக்கரவர்த்தி எழுந்து, "விக்கிரம சோ
உங்களுடைய அபிப்பிராயம் இன்னதெ
கொண்டேன். தேசப் பிரஷ்ட தண்டனைக்
திரும்பி வந்தால், அதற்குத் தண்டனை சிர
எனவே, இதோ புராதனமான சோழ
மணிமகுடத்தை விக்கிரம சோழர் இனிே
தலைமேல் தாங்க வேண்டுமென்னும் சி
விதிக்கிறேன்! இன்று முதல் சோழ ந
ராஜ்யமாகிவிட்டது. இதன் பாரம் முழுவ
சோழரும் அவருடைய சந்ததிகளும் த
தாங்கியாக வேண்டும்!" என்று கூறியபே

உண்டான கோலாகல ஆரவாரத்தை வர்ணி
இதிகாசங்களில் சொன்னது போல், ஆ
ஆதிசேஷன்தான் வந்தாக வேெ

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் த

அத்தியாயம் நாற்பது
கனவு நிறைவேறியது

நல்ல சுபயோக, சுப லக்கினத்தில் விக்கிரம
சுதந்திர அரசனாக முடிசூட்டப்பட்டான்.
முகூர்த்தத்தில் விக்கிரமனுக்கும் குந்தவி
விமரிசையாக நடந்தேறியது. திருமண
விக்கிரமன் நரசிம்மப் பல்லவரிடம் சென்
ஆசியைக் கோரியபோது, சக்கரவர்த்தி
எக்காலத்திலும் பார்த்திப மகாராஜாவின் ப
பெருமைக்குப் பங்கமில்லாமல் நடந்துகொ
வேண்டிய மனோதிடத்தைப் பகவான் உன
என்று ஆசீர்வதித்தார். அவ்விதமே குந்தவ
தேவியை நமஸ்கரித்தபோது, "அம்மா!
சௌபாக்கியங்களும் உண்டாகட்டும்
சக்கரவர்த்தியின் திருமகள், பார்த்திப ம

மருமகள்' என்னும் பெருமைக்கு உரியவ
நடந்துகொள்" என்று ஆசி கூறினாள்.
குந்தவியும் உறையூர் சிங்காதனத்தில் வீ
சோழ வளநாடு எல்லாத் துறைகளிலும் செ
மாதம் மும்மாரி பொழிந்து நிலங்கள் மு
விளைந்தன. கிராமந்தோறும் சிவாலயங்
ஆலயங்களும் நிர்மாணிக்கப்பட்டன. சி
முதலிய கலைகள் சிறந்தோங்கின. திருமக
காவேரி நதிக்கரையில் கைகோத்துக் கு

ஆனாலும், பார்த்திப மகாராஜாவின் கனவு
காலத்தில் பூரணமாக நிறைவேறவில்லை
பக்கத்தில் மற்றக் கிரகங்களெல்லாம் ஒளி ம
காஞ்சி நரசிம்மப் பல்லவச் சக்கரவர்த்தியி
விக்கிரமனுடைய புகழ் ஓங்குவதற்
தடையாயிருந்தது. பார்த்திப மகாராஜாவி
விக்கிரமனுடைய வீரச் செயல்களும் கூட
மேலும் வளர்வதற்கே காரணமாயின. நரசி
பின்னரும் வெகுகாலம் பல்லவர் பெரும
சோழநாடு ஒரு குறுகிய எல்லைக்குள் கட்
கிடந்தது. ஆனால், விக்கிரமனும் அ
சந்ததியர்களும் பார்த்திப மகாராஜாவின்

மறக்கவில்லை. வழிவழியாக அவர
புதல்வர்களுக்குப் பார்த்திப மகாராஜாவின்
பற்றிச் சொல்லி, உறையூர் சித்திர மண்டப
பார்த்திப மன்னரின் கனவுச் சித்திரங்க
வந்தார்கள்.

சுமார் மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்ன
வீரசிம்மாசனம் ஏறிய இராஜராஜ சோழ
புதல்வனான இராஜேந்திர சோழன் - இ
காலத்திலேதான் பல்லவர் பெருமை குன்
மகோன்னதமடையத் தொடங்கியது. சோ
வடக்கே கங்கை வரையிலும், தெற்கே இல
கிழக்கே கடல்களுக்கு அப்பாலுள்ள கட
சென்று வீரப்போர் புரிந்து புலிக்கொடி
பறக்கவிட்டார்கள். புலிக்கொடி தாங்கி
சோழநாட்டு வீரர்கள் கடல்களில் நெடுந்
செய்து சாவகம், புஷ்பகம் முதலிய தீவுக
சோழர்களின் ஆதிக்கத்துக்கு உட்படுத்தின
நாடெங்கும் அற்புதமான கோயில்களும்,
சோழ மன்னர்களின் வீரப் புகழைபோல் வ
அக்காலத்திய சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் ம
அழியாத ஞாபகச் சின்னங்களாக இ

விளங்குகின்றன. இவ்வாறு, பார்த்திப சோ
அவன் வீர சொர்க்கம் அடைந்து முந்நூறு
பிறகு பரிபூரணமாக நிறைவே

[கல்கியின் பார்த்திபன் கனவு மு]